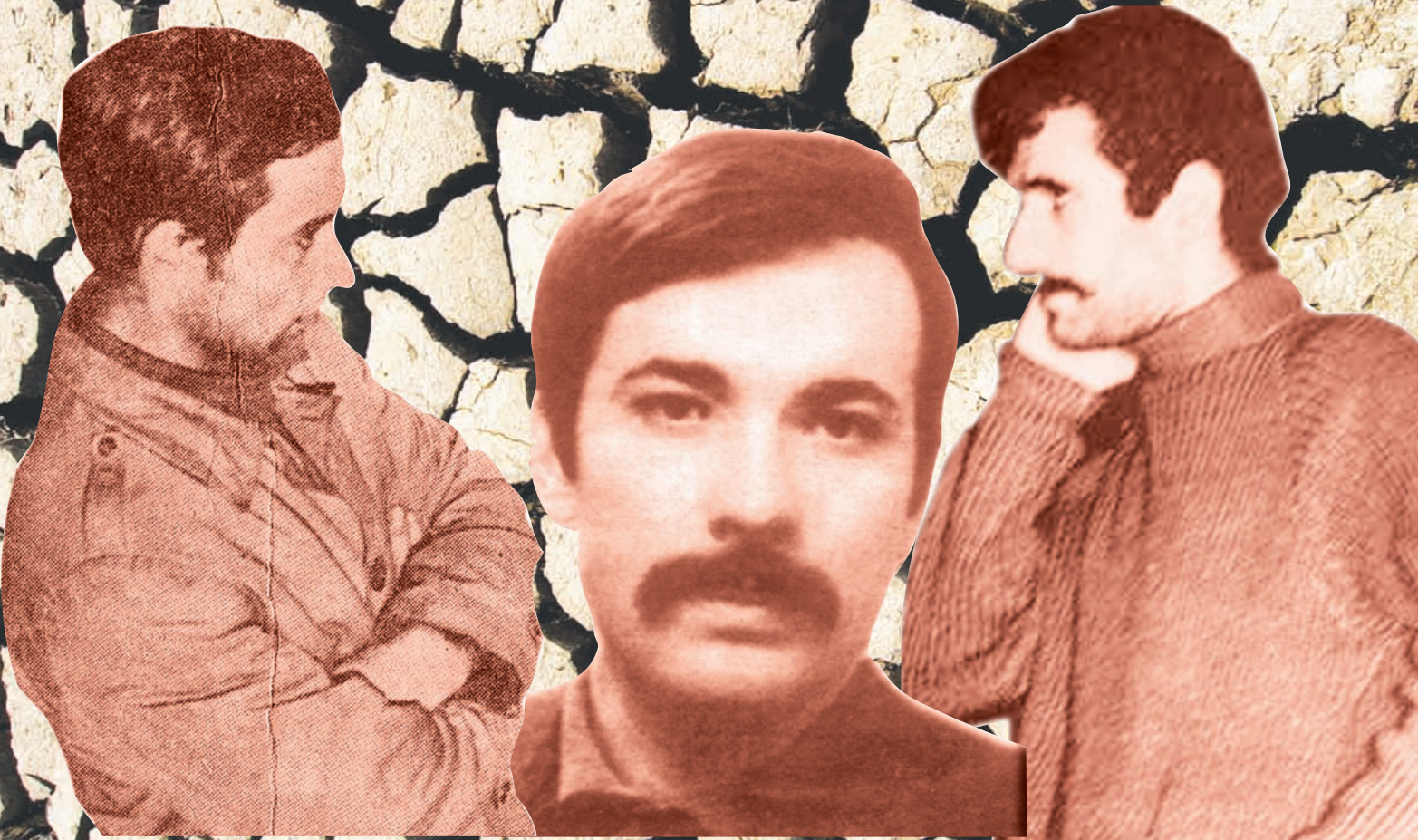

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi *Sayı 168 *Mayıs 2012 *Fiyatı: 2 TL *ISSN: 1302-7506

KAVGAMIZDA

YAŞATAĞIZ!

40 yıllık yapının mimarı

**İBRAHİM
KAYRAKAYA**

www.partizanarsiv.net

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

Mayıs ayının coşkunuğu ile günler akarken, biz de Mayıs ayı sayımızla karşınızdayız.

Mayıs ayı, daha ilk gününden itibaren gebedir halkın öfkelerini sokağa taşımaya... 2012 Mayıs'ının da ilk gününde yüzbinler sokaklardaydı. İşçi ve emekçilerin "Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü" olan 1 Mayıs, bu sene de hem kitleliliği hem de coşkusu bakımından geleceğe dair umudumuzu ve mücadelemizi büyüten bir yerde duruyor. Keza 1 Mayıs'ın hemen ardından "aydın" maskeli Halil Berktaş tarafından başlatılan "kanlı 1 Mayıs solcuların işi" tartışmalarına tam da buradan bakmak gerekiyor.

YDG olarak, 1 Mayıs'ta onlarca bölgede alanlara çıktık. Bizim açımızdan 2012 1 Mayıs'ının bir özgünlüğü vardı. Nisan ayının başından itibaren başlatmış olduğumuz "Tutsak öğrencilere özgürlük" kampanyamızın alanlarımızdaki çalışmaları-

mıza sağladığı hareketlilikle 1 Mayıs'ta daha güçlü çıktık sokaklara. Meydanlarda "Tutsak öğrencilere özgürlük" şiarımızı daha güçlü haykırdık.

İçinde bulunduğumuz Mayıs ayında da kampanyamız sürecektir ve biz yine sokaklarda olmaya devam edeceğiz.

Mayıs ayının diğer bir özelliği de şüphesiz 6 Mayıs, 18 Mayıs gibi önemli günleri içerisinde barındırmasıdır. '68 Gençlik Hareketi ve '71 Silahlı Devrimci Çıkışı'nın önderlerinden olan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam sehpasında katledilişlerinin 40. yılında, onbinler üç fidanı anmaya devam etti.

Ve 18 Mayıs... Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın 90 günlük işkencenin ardından Amed zindanlarında katledilişinin üzerinden 39 yıl geçti. Ama biriken her yıl, yok sayılmaya-saklanmaya çalışıldıkça Kaypakkaya'nın tezlerinin doğruluğunu kanıtlarcasına geçti. Ve O'nu, alevi her sene daha da büyüyen bir meşale haline getirdi.

1 Mayıs'tan kampanyaya değerlendirmelerimize, devrimci önderlerimizle ilgili hazırladığımız dosyamıza kadar ilgiyle okuyacağımıza inandığımız bir sayı hazırladık.

Gelecek sayımızda görüşmek dileğiyle...

İ
Ç
İ
N
D
E
K
L
E
R

syon	2-3	Kolektifin Sesi	30-32
1 Mayıs	4-6	Gençliğe Notlar	33-34
Forum	8	Dosya: Ölmedi onlar	35-54
Özgür Okul	9	Kürt gençliği ve Kaypakkaya	55-60
Denge Ciwane	16-17	Roboski'de ya am	61-62
Kentsel Dönüşüm-2	43-45	Bellek	63-64

Yaygın süreli

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim yeri: Gureba Hüseyinağa Mah. İmam
Murat Sk. No: 8/1 Aksaray/Fatih/İstanbul Tel:
(0212) 521 34 30 Faks: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Çilem İLASLAN
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven
San. Sit. B Blok, No: 366 Tel: (0212) 544 66 34
e-posta: umutyayimcilik@ttmail.com

www.yenidemokratgenclik.com
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Tuna Cd. Çanakçı İşhanı No: 51 Çankaya
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak
Malatya: Dabakhane Mh. Turgut Temelli Cd. Barış İşhanı No: 3
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 223 67 18
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Arıkanlar İşhanı Kat: 3 No: 203 Tel:
(0428) 212 27 50
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No:
185 Heykel Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 30 Kat: 2 Akdeniz
Avrupa Merkez Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya
Tel: 0049 203 4060 958

1 MAYIS'IN ARDINDAN...

2012 1 Mayıs'ını geçtiğimiz süreçte yaşanan gelişmelerle birlikte ele almamız gerektiğini ifade etmiştik. Açılım balonunun patladığı noktada egemenlerin saldırıları daha görünür olmuş, doz artırılmış, yalanlarla, hikâyeden vaatlerle dolu "yumuşak üslup" terk edilmişti. Bu terk ediş paralel olarak art arda gelişen 600'ü aşkın öğrenci arkadaşımızın da tutuklandığı operasyonlar, tehditler ve son olarak da Newroz kutlamalarına karşı gösterilen tavır bu yılki 1 Mayıs'ın anlam ve önemini açığa çıkartmıştı.

Newroz sürecinde özelde Amed'de açığa çıkan kararlılık, 1 Mayıs'ta kitleselliğe ve coşkuya dönüşmeliydi ki Türk hâkim sınıflarına esaslı bir cevap daha verilebilsin. Nitekim aynen de öyle olmuştur, 1 Mayıslar tüm ülkede coşkuyla kutlanmış, kitlesel bir sahipleniş ortaya konmuştur. Proletaryanın mücadele günü 1 Mayıs kuşkusuz her yıl büyük bir önem taşımaktadır ve bu öneme paralel bir sahiplenışı, emeği, katılımı ve coşkuyu hak etmektedir.

Ancak 2012 yılında her dakika hazır bir şekilde halka parmak sallayan Türk hâkim sınıflarına " bize gücünüz yetmez" mesajını daha güçlü bir biçimde vermek gerekmiştir ve mesaj yerine ulaşmış bulunmaktadır.

1 Mayıs'ta bir kez daha ortaya koyduğumuz ısrarımızı, kararlılığımızı sürdürmemiz gerekmektedir. Süreç 1 Mayıs sonrasında da bütün hızıyla ilerlemektedir. Bir yandan KCK davalarının hukuki ilke ve kurallardan çok pervasız suçlamalarla dolu, iddianameleri bir bir piyasaya çıkmaktadır. Bir yandan da bahar aylarıyla birlikte gerillaya dönük operasyonlara hız verilmiştir.

Her zamanki gibi bu uzun,

çok uzun metrajlı filmin olay akışında birkaç nokta dikkate değerdir.

Barzani ABD'deydi, sonra da Türkiye'de...

Açılım denilen safsata sonrası gelişmelerin Ortadoğu'daki gelişmelerle olan bağlantısı artık açıktır. Nitekim halk hareketlerinin Suriye'deki seyri ve bu seyir açısından Türk devletine biçilen misyon bu bağlantıyı daha da görünür hale getirmiştir. Suriye'de süreç kızıştıkça, ABD, Türkiye, Irak arasında da dirsek teması gittikçe yoğunlaşmaktadır. Elbette bu dirsek teması Ortadoğu'daki dört ülkeye dağılmış durumda bulunan Kürtleri ve Ulusal Hareketi de fazlasıyla kapsamaktadır. Suriye'deki muhalefetin azımsanmayacak bir kısmı Kürtlerden oluşmaktadır.

Nitekim Barzani'nin ABD ziyaretinden sonra jet hızıyla Türkiye'ye de "uğraması" boşuna değildir. Barzani ile AKP'li

kurmayların görüşmelerinde beklendiği gibi Kürt sorunu ve Suriye başat gündem olmuştur. Barzani bir kez daha TC devletine çeşitli sözler vermiştir. Bu sözlerin Suriye'ye ilişkin olanı ise Suriye'de faaliyet gösteren, Ulusal Hareket'e yakınlığıyla bilinen PYD örgütünü etkisizleştirmedir. Özcesi Barzani ile Türk devleti karşılıklı çıkarlarını tartışmışlar ve yine uzlaşmışlardır.

Peki çerçeveyi kim çizmiştir, elbette ABD. Bu unsurlar kime karşı uzlaşmıştır; elbette bölge halklarına. En önde gelen, yok edilmesi hedeflenen güçlerden birisi kimdir; ulusal hareket.

“İleri demokrasi” tüm hızıyla sürerken...

Ortadoğu hattında bu gelişmeler yaşanırken ülke içinde de “ileri demokrasi” tam gaz devam etmektedir. Ezilenler cephesinde devrimci, demokrat, yurtsever güçleri etkisizleştirmek en önemli hedeftir ancak devlet içerisinde de bir temizleme harekâtı başlatılmasından, bir başka deyişle klikler arası mücadeleden de imtina edilmemektedir. Tersinden ezilenlere yönelik tehditler ve saldırılar yoğunlaştıkça, devlet kendi iç dinamiklerini de ABD, Ortadoğu, Türkiye bağlantılarının gerektirdiği ihtiyaca göre şekillendirmektedir. Bu ihtiyaç ve ihtiyacın gerekleri öyle bir allanıp pullanmıştır ki, ortaya koca bir “ileri demokrasi” yalanı çıkmıştır.

12 Eylül davası gibi 28 Şubat operasyonları da aynı klikler arası temizlik çalışmasının bir ürünüdür. 28 Şubat operasyonları da, 12 Eylül davası gibi iyi niyetli bir çabanın ürünü değildir. 28 Şubat operasyonlarının demokratikleşmenin bir parçası olarak görülmesi yanıltıcı olacaktır çünkü or-

tada demokratikleşmenin kırıntısı bile yoktur. Eli kanlı bir grup paşanın cezalandırılmasına kimsenin karşı çıkması mümkün değildir. Ancak bunun bile yapılamayacağını teşhir etmek ve yalana, göz boyamaya karşı çıkmak boynumuzun borcudur.

Ergenekon operasyonları sürecinde AKP'yi pek demokratik diye alkışlayanlar, 12 Eylül davasını demokrasinin önemli bir göstergesi olarak görenlerin 28 Şubat'ı alkışlamaları yeni bir tarihsel yanılgıya vücut vermekten başka işe yaramayacaktır. 28 Şubat operasyonlarını bir partinin (ki burada söz konusu olan AKP'dir) geçmişe dönük intikam faaliyeti olarak görmek de eksik, hem de çok eksik bir değerlendirmeye sebep olacaktır. AKP'nin parti bazında, Tayyip'in kişi bazında intikamcı unsurlar oldukları bilinmektedir. Ancak işin esasında sınıf çıkarları yatmaktadır.

Önümüzdeki süreç

Bahar ayları egemenlerin saldırganlığı ile geçmiştir. Newroz ve ardından gelen 1 Mayıs süreci egemen sınıflara önemli mesajlar vermiştir. Ancak devlet duracak gibi değildir. Önümüzdeki süreçte askeri operasyonu, siyasi operasyonu Türkiye devleti saldırılarına devam edecek, bir yandan da Ulusal Hareketle her zamanki kendi istediği çerçevede, kendi ihtiyaçları doğrultusunda uzlaşmaya çalışmalarına devam edecektir.

Bu tablo karşısında 1 Mayıs'ın coşkusunu yaz aylarında da sürdürmek, gelişecek her türlü saldırıya güçlü reflexler göstermek bizim için kaçınılmaz olacaktır. 2012 yılı her yönden belli farklılıkları bağrında taşımaktadır ve bu yılki çalışmalar hak ettiği gibi devam etmeli ve sonuçlanmalıdır.

Bahar ayları egemenlerin saldırganlığı ile geçmiştir. Newroz ve ardından gelen 1 Mayıs süreci egemen sınıflara önemli mesajlar vermiştir. Ancak devlet duracak gibi değildir. Bu tablo karşısında 1 Mayıs'ın coşkusunu yaz aylarında da sürdürmek, gelişecek her türlü saldırıya güçlü reflexler göstermek bizim için kaçınılmaz olacaktır.

1 Mayıs ruhuyla bir kez daha;

“TUTSAK ÖĞRENCİLERE ÖZGÜRLÜK!”

Türk-İş ve Hak-İş'in işçi sınıfının birleşik mücadele görüntüsünü bölme girişimlerine ve egemen sınıfların ekonomik, siyasi ve sosyal saldırılarına en güzel yanıt, yine 1 Mayıs alanlarında verildi. Günler öncesinden devletin özellikle Taksim Meydanı üzerinden vermeye çalıştığı gözdağı ve işbirlikçi sendikaların ortak talepler üzerinden bir araya gelmeme yönlü pratikleri 1 Mayıs'ın tüm alanlarda kitlesel ve coşkulu bir şekilde kutlanmasını engelleyememiştir. 100'ün üzerinde merkezde kutlanan ve son yılların en kitlesel gösterisine dönüşen 2012 1 Mayıs'ı, işçi sınıfı ve emekçi halkın tüm taleplerini, örgütlenme ve mücadele isteklerini haykırdığı bir mücadele günü olarak anlamına yakışır şekilde kutlandı. Özellikle sendikasız ve güvencesiz işçilerin yoğun katılım gösterdiği 1 Mayıs, sendikaların örgütlenme karşıtı ve işbirlikçi tutumunun varmış olduğu boyutu bir kez daha göstermiştir. Bunların dışında birçok alanda tiyatrocuların, sinema emekçilerinin, taraftar gruplarının yoğun katılım gerçekleştirmiş olmaları, yine kentsel dönüşüm, yıkımlar ve nükleer santraller ve HES'lere vb. karşı yoğun bir kitlenin katılımı birçok açıdan değerlidir. Birincisi egemen sınıfların her kesime dönük saldırılarına karşı emekçilerin dayanışma ve mücadele gününde tek sestem, tek meydandan

yanıt olma çabaları, birlik ve dayanışma ruhunu güçlendirecektir. Diğer yandan bu derece geniş bir kulvarın 1 Mayıs alanında ortak talepler ve renkler çerçevesinde birleşiyor olması dinamik bir muhalefetin yaratılmasının güçlü bir zeminini yaratmaktadır. Burjuva basınının 1 Mayıs'a sayılı günler kala yoğun ve abartılı bir şekilde gündemleştirdiği "Anti-kapitalist Müslüman Gençler" isimli oluşumun 1 Mayıs meydanında yerini alması da bu gözle değerlendirilmelidir. Tüm bu çevrelerin, talep ve mücadele skalasındaki geniş aralık, farklı toplumsal kesimlerin ve renkliliğin bir ifadesi olarak okunmalıdır her şeyden önce. 1 Mayıs bu yönüyle de işçi sınıfının tarihsel öncülük rolünü pekiştiren bir misyon oynamaktadır.

Diğer bir değerlendirme ve bizim üzerinde önemle durmamız gereken konu ise 1 Mayıs alanlarında gençliğin katılımındaki kitleselliktir. 1 Mayıs'ın ilk kez kutlandığı birçok merkezde öncülük, KESK, Eğitim-Sen ve esas olarak da gençlik örgütlerince gerçekleştirilmiştir. Bu gerçeğin dışında kortejlerdeki yaş ortalaması, öğrenci ve gençlik örgütlerinin nispeten kitleselliği geniş gençlik kesimlerinin geleceği yaratma mücadelesindeki önemi ve rolünü yansıtmaktadır. Ayrıca kendiliğinden gençlik örgütlenmelerindeki çeşitlilik ve yoğunluk halk gençliğinin örgüt-

YDG geçmiş kampanya deneyimlerinden de yola çıkarak çalışmalarını tek bir talep ve şiar etrafında toplamış ve yaygın bir kitle çalışmasını başarılı bir şekilde sürdürmüş ve bunun meyvesini 1 Mayıs meydanlarında almıştır.

1 Mayıs işçi sınıfının ve emekçi halkın, birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Salt bu gündem etrafında bile birçok ilerici gencin ilgisine mazhar kalmakta ve 1 Mayıs etkinliklerine katılmaktadır.

lenme iddiası ve isteğinin yansımasıdır. Bu durum ise devrimci bir gençlik örgütü olarak YDG'ye büyük ve önemli görevler yüklemektedir.

1 Mayıs Süreci ve Kampanyanın Etkisi

Yeni Demokrat Gençlik olarak Nisan başında başlattığımız “Tutsak Öğrencilere Özgürlük” kampanyamız ışığında tüm faaliyet alanlarımızda bu şiar ışığında 1 Mayıs çalışmalarını sürdürmüş ve bu talebi alanlara taşımış olduk. Son yıllarda yürüttüğümüz birçok kampanya çalışmamızın deneyim ve etkisiyle bu süreci etkili ve başarılı bir şekilde sürdürdüğümüzü 1 Mayıs alanlarında YDG kortejlerindeki coşku, kitlelilik ve renklilikten görmek mümkündür. YDG geçmiş kampanya deneyimlerinden de yola çıkarak çalışmalarını tek bir talep ve şiar etrafında toplamış ve yaygın bir kitle çalışmasını başarılı bir şekilde sürdürmüş ve bunun meyvesini 1 Mayıs meydanlarında almıştır. Örgütümüz geçmiş kampanya dönemlerinde kampanyalarımızın politik içeriğinin ve gündemle olan bağının derinliğine karşın etkili bir kitle çalışması yürütme noktasında çeşitli sıkıntılar yaşamaktaydı. Elbette kurumsal bir faaliyetle de ilgili olan bu durum esas olarak kampanya şiarlarımızın geniş içeriğinden kaynaklanmaktaydı. Tek bir şiarın birçok olayla ilişkilenebilmesinden daha çok tek bir talep etrafında birleştirilmesi kampanyalarımızın propaganda yönünü zenginleştirirken, ajitasyon yönünü zayıflatmaktaydı. Çıkardığımız bu dersler ve kampanya deneyimlerimiz ışığında sürdürdüğümüz, “Tutsak Öğrencilere Özgürlük” kampanyası bu nedenlerle etkili ve başarılı bir şekilde sürdürülmektedir. Geniş bir kitleye ulaştığımız kampanya çalışmalarını “Tutsak Öğrencilere Özgürlük İçin 1 Mayıs'a” şiarıyla birleştirmiş ve geniş bir kesimde yankı uyandıran tutuklu öğrenciler sorununu 1 Mayıs alanlarına da taşımış olduk. Esas olarak birkaç alanımızın (Özellikle Amed) kampanyayı başlatılan tarihten daha geç başlatılmasının dışında önemli bir sorun yaşamadığımız süreç, kampanya

konusunda duyarlı birçok kişiyle bağ kurmamızı sağlamış ve bu duruma ek olarak bu kesimlerin 1 Mayıs'ta YDG saflarında meydanlardaki yerini almalarını doğurmuştur.

1 Mayıs işçi sınıfının ve emekçi halkın, birlik, mücadele ve dayanışma günüdür. Salt bu gündem etrafında bile birçok ilerici gencin ilgisine mazhar kalmakta ve 1 Mayıs etkinliklerine katılmaktadır. Fakat 1 Mayıs salt bir takvimsel gündemin ötesinde ele alınan yukarıda belirttiği-

miz gibi çok farklı toplumsal kesimlerin alanlarda taleplerini haykırdığı bir gündür. Bu temeldeki “meşruluk” etkili bir çalışmayla ve gündemle birleştirildiğinde geniş bir kesimi bir araya getirmek ve harekete geçirmek kolaylaşmaktadır. Çok geniş bir gençlik kesimi 1 Mayıs’a katılmak isteyebilir. Fakat bundan daha önemlisi bu kesimlerin hangi talepler veya tepkiler üzerinden 1 Mayıs’a katılmak istedikleridir. Bu nedenle bir politik şiarın öne çıkarılması temelinde birçok talebin ve politikanın alanlara taşındığı, kitlelere taşındığı bir tarz görüldüğü gibi daha etkili olmaktadır.

Tüm faaliyet alanlarında YDG’liler çizdiğimiz çerçevede imza föyleriyle, mektup ve bildirimleriyle, sergi ve kart gönderme etkinlikleriyle, toplantı ve forumlarıyla, stand, yürüyüş ve basın açıklamalarıyla; halk gençliğini ve diğer toplumsal kesimleri tutsak öğrenciler sorununa duyarlı olmaya davet etmiş ve bu çalışmaları 1 Mayıs sürecindeki çalışmalarıyla, çeşitli aksaklıklar dışında, başarılı bir şekilde birleştirmiştir. Bu durum İstanbul, İzmir, Ankara, Çanakkale, Eskişehir, Mersin gibi alanlarımız başta olmak üzere birçok alanımızda etkili sonuçlar doğurmuş ve kampanya çalışmaları genel 1 Mayıs çalışmalarını olumlu bir şekilde etkilemiştir.

Özellikle kampanya çalışmalarında rehber edindiğimiz en geniş çevreyi harekete geçirme, salt YDG’liler değil konuya duyarlı tüm kesimleri çalışmaya sevk etme yönlü bakış açımız 1 Mayıs alanlarında, “biz de görev istiyoruz, bize de sorumluluk verin” şeklinde olumlu tepkilerin doğmasına neden olmuştur. Ayrıca YDG özellikle kurumsal bir çalışma tuttuğu birçok alanda son yılların en kitlesel katılımını gerçekleştirmiştir. Bu durum da ayrıca üzerinde durulması gereken bir olumluluktur. 1 Mayıs’a salt takvimsel bir güne katılım temelinde değil politik bir şiar ışığında hazırlanmanın ve etkili bir kitle çalışması yürütmenin önemli sonuçlar doğurduğu ortadadır. Bu yaklaşım diğer önemli gündemler için de rehber edinilmelidir.

Diğer önemli bir konu ise 1 Mayıs alanında coşkulu ve kitlesel bir kortej oluşturmanın gerekliliğidir. 1 Mayıs süreci öncesi, eylem anı ve sonrasıyla bir eğitim ve örgütlenme sürecidir aynı zamanda. Ayrıca geniş halk kesimleri içerisinde önemi ve prestiji önde gelen bir gündür. Bu ayrıcalığından ötürü 1 Mayıs günü oluşturulan kortejlerin görseelliği, coşkusu, kitleselliği önemlidir. Bu öğeler bir bakıma 1 Mayıs sürecinde harcanan emeğin de somut bir ifadesi olmaktadır. Bu bakış açısıyla incelediğimizde yine geçmiş yıllardan farklı bir kortej gerçekliğinden bahsetmek mümkün olacaktır. YDG tüm ülkede alanlara “Tutsak Öğrencilere Özgürlük” ana pankartı ve yerel örgütlenme-

lerimizin farklı gündemlerinin öne çıkartıldığı ek pankartlarla çıkmıştır. Bu meselenin yanında tutsak öğrenciler sorununa dikkat çekebilecek görsel ve işitsel materyallerle çeşitli tiyatral araçlardan yararlanılmış ve bu durum burjuva basın dahil olmak üzere birçok kesimin yoğun ilgisini çekmiştir. Birçok açıdan yeni deneyimlediğimiz bu türden araçların daha profesyonel kullanılmasında çeşitli teknik aksaklıklar yaşasak da esas olarak olumlu bir eşik yakalanmıştır. Bu düzeyin devrimci yaratıcılığın etkisiyle sürekli yukarıya çekilmesi gerekmektedir. Fakat verili koşullarda YDG açısından yaratılan olumluluk yukarıda da belirttiğimiz gibi esas olarak 1 Mayıs öncesi çalışmalarımızın etkisinin alanlara yansımaları olarak okunmalıdır.

Önemle üzerinde durmak zorunda olduğumuz bir diğer konu ise çalışma alanlarımızın kurumsallaştırılmasına duyulan azami ihtiyaçtır. Bu konuda nispi bir düzey yakalayan alanlarımızda YDG’nin yarattığı etki, halk gençliğine alternatif bir örgüt olma konusunda verdiği güven ve kampanya çalışmalarında yarattığı etki göz önüne alındığında gençlik örgütümüzün ve halk gençliğinin buna duyduğu ihtiyaç daha net kavranacaktır. Çalışmalarımızın süreklileştiği alanlarda YDG’nin yarattığı etki çok farklı kesimler üzerinde bile etkide bulunmakta ve halk gençliğinin zenginliği bu 1 Mayıs sürecinde olduğu gibi saflarımızda yansımaları bulmaktadır.

Sonuç olarak YDG’nin doğru bir politik hat ve pratik duruş üzerinden hazırlandığı 1 Mayıs süreci çok zengin derslerle doludur. Bu süreçte doğru bir kampanya faaliyetinin, çalışma tarzının yarattığı etkinin sadece ufak bir parçası, başlangıç seviyesi denilebilecek bir yüzü bile coşkulu ve etkili sonuçlar doğurmakta, halk gençliğiyle olan bağlarımızı güçlendirmektedir. Kampanyamız sürmektedir. 1 Mayıs sürecinde yaratılan kitle çalışması kapasitemizi daha yükseklerle çıkararak, 1 Mayıs sonrası rehavete kapılmadan kampanya çalışmalarımıza kaldığımız yerden devam etmeli ve tutuklu öğrenciler sorununu tüm alanlara taşımamızdır. 6 Mayıs ve 18 Mayıs gündemlerini bu etkili çalışma üzerinden karşılamalı ve çitasını yükselttiğimiz kitle çalışması düzeyimizi kurumsal bir hale getirmeliyiz.

Tutsak öğrenciler sorunu birçok gençlik örgütünün, oluşturulan çeşitli inisiyatiflerin en önemli gündemlerinden biridir. Bu yönüyle geniş bir kesimin ortak duyarlılığı olduğu bu konuyu kampanyamızın önümüzdeki sürecinde birleşik ve etkili araçları öne çıkararak sürdürmeye önem vermeliyiz. 1 Mayıs ruhunu bu şekilde somutlayabiliriz. 1 Mayıs’a hazırladığımız gibi etkili ve coşkulu bir kitle çalışması, 1 Mayıs’ta olduğu gibi birleşik kitlesel eylemler...

“19 Mayıs etkinlikleri” kaldırıldı!

19 MAYIS KİMİN BAYRAMI?

19 Mayıs “kutlamalarının” kaldırılmasının bizi üzdüğünü bundan sonra tarihsel süreçte bunun eksikliğini hissedeceğimizi düşünmüyoruz. Çünkü bu gün bizim için hiçbir şey ifade etmiyor. Halk gençliği olarak ülkemizin emperyalist boyunduruk altına alınmasında büyük çaba harcayanların “gençliğe verdikleri” bu günün bizim nezdimizde hiçbir anlamı yoktur. Hiçbir anlamı yoktur diyerek bu gelişmenin toplumsal değişimlerden bağımsız olduğunu ifade etmiyoruz. Keza etkinlikleri tamamen kaldırmış da değillerdir. Sadece merkezi etkinliklere kısıtlama getirilmiş, kutlamaların sadece okullarda yapılmasına izin verilmiştir. Egemenlerin cumhuriyet sonrası halk hareketlerini baskı ve zor ile bastırdıktan sonra bir bütün kitlelerin zihinlerini bulandırmak için ilan ettikleri bir dizi proje gerçekleştirmişlerdir ve 19 Mayıs kutlamaları da böyle bir anlayışın sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Cumhuriyetin kuruluşundan bu güne büyük desteklerle her yıl kutlanmakta, faşist-Kemalist diktatörlüğün temsilcileri her yıl bu vesileyle anılmaktadır. Bu kutlamalar aynı zamanda devletin şoven kültürünün yeniden üretimini de ifade etmekte. Türkçülüğün yere göğe sığdırılmadığı, “herkesin Türklüğü” vurgusunun bu defa da faşist-Kemalist diktatörlüğün temsilcilerine övgünün somutlaştırıldığı durumlarda karşılığını buluyor. Salt anlayış düzeyinde de olmamakla birlikte ezen ulus kültürünün sembollerinin göze batırıcısına da kullanıldığı etkinliklerdir. Bu etkinlikler öncesinde her okulda belli gruplar oluşturulur ve bu grupların aktif olarak kutlamalarda yer almaları zorunludur. Ve geri kalan okul öğrencilerine de “sadece” orada olmaları dayatılmaktadır. Not kırma ve benzeri tehditlerle bir 19 Mayıs etkinliği daha yüce, kutsanmış duygularla geçirilmiş olur. İşte tüm bu sebeplerden hareketle 19 Mayıs halk gençliği açısından hiçbir şey ifade etmemektedir aksine egemenlerin kendi kültürlerini gençliğe empoze ettikleri kutlamalardır.

19 Mayıs’ın kaldırılmasının devletin AKP iktidarı eliyle yaşama geçirdikleri değişimlerdeki yeri?

Egemenler son dönemlerde kendisine muhalif, amaçları karşısında engel teşkil eden her kesime saldırıyor. Ve bu kesimleri sindirmeye çalışıyor. Devrimci, demokrat ve yurtsever kesimlere yönelik bir bütün imha girişimlerinde bulunuyor. Bu imha politikalarının altında yatan sebep bu kesimlerin toplumsal değişimlerdeki rolleriyle alakalı. Bizler

toplumu değiştirmek, adil, özgür ve eşit bir düzen yaratmak istiyoruz. Ve bu yüzden devletin tavrı yok etme biçiminde oluyor. Son süreç itibarıyla hak talebinde bulunan ve bunun içinde mücadeleyi seçen herkese yönelik sindirme amacını güdüyor. Devletin bizlere yönelik tutumu böyleyken kendi düzlemlerinde olan kesimlere yönelik tavrı farklı olmaktadır. Örneğin; faşist devletin bugünkü temsilciliğini yapan AKP’nin muhafazakar kültürü diğer kültürleri tasfiye ederek kendi hakim kültürünü yerleştirmeye çalışmaktadır. Kemalizmin kutsandığı 19 Mayıs etkinliklerinin kaldırılması değişim ve dönüşümlerden düzen partilerinin (CHP, MHP gibi...) şu an itibarıyla aldıkları payı ifade etmektedir. Faşist-Kemalist kültürün mirasçılığını üstlenen diğer düzen partilerinin bugün veryansın etmeleri faşist devletin kaygılarından ayrı değildir. 19 Mayıs etkinliklerinin kaldırılmasının böyle bir değişim sürecine denk düşmesi “19 Mayıs taraftarlarının” durdukları yeri değiştirmemektedir.

Halk Gençliği açısından

19 Mayıs etkinlikleri neyi ifade etmiyor?

Halk gençliği açısından bu bir kazanım değildir. Bunun bu biçimde algılanması devrimci düşüncenin hak ve taleplere yönelik duruşunun hala yeterince kavranmadığının da göstergesi olacaktır. Keza 19 Mayıs etkinliklerinin kaldırılması demek peşi sıra başka faşist devlet aygıtının devreye gireceğinin de göstergesidir. Merkezi etkinliklerin kaldırılmasından hemen sonra başlayan tartışmalar; bu etkinliklerin daha büyütülmesi, geliştirilmesine yönelik tartışmalardır. Düzen partilerinin yoğun çalışmaları sonucunda devlet bu anlamıyla görece bir “geri adım atma(!)” girişiminde bulunmuştur. Örneğin; düzen partilerinden CHP’nin gençliği TGB’nin halk gençliğine yönelik yaptığı propagandalar gülünçtür. 19 Mayıs etkinliklerinin kaldırılmasını devrimcilere yönelik bir saldırıymış gibi göstermiş ve aslında zehrini kusmuştur meydanlarda. Onlardan bahsetmemizin tek sebebi halk gençliğinin bu aldatıcı propagandaların farkında olmaları gerektiğini düşündüğümüzüzdendir. Bu sebepten halk gençliği nezdinde 19 Mayıs etkinliklerinin kaldırılmasının özel bir anlamı yoktur. Devrimci mücadelenin tasfiyesi için tüm güçlerini kullanan devletin devrimci değişimler yapması düşünülemezdi. Geçmişini kanla var etmiş bir devlet geleneğinin bugün de başka biçimlerde sunulması bizi yanıltmalıdır.

(Bir YDG’li)

Katlederek ya da tutuklayarak; Devrimci mücadeleye engellenemez!

Egemen sınıfların, halka karşı yürüttükleri saldırılarda, ilk hedef noktaları, her zaman devrimci ve komünist güçler olmuştur.

Özellikle 68 kuşağında olduğu gibi, hareketin kitlesel olduğu ve uluslararası arenada rüzgârın, sosyalizmden yana estiği bir süreçte, ülkemizde de var olan hareketlilik devrimci bir kabarış doğurmuş ve gençliğin yürüttüğü akademik-ekonomik-demokratik mücadele evrilerek; '71 silahlı çıkışı doğurmuştu. Böylesi bir süreçte egemenler doğrudan filizlenen hareketi bastırmak için saldırıya geçmiş ve katliamlara girişmiştir.

Öğrenci Birliği Kongresine yönelik saldırıda **Taylan Özgür**, yine aynı dönemde; 6. filo protestolarında devletin kolluk kuvvetleri tarafından **Vedat Demircio lu** katledilmiştir. Devamla da, özellikle 12 Mart sürecinden sonra katliamlar hız kazanmış, 19 Şubat 72 günü kaldığı evde Ulaş Bardakçı, 30 Martta Kızılder'e'de devrimci önder Mahir Çayan ve 9 yoldaşı; 6 Mayıs'ta Deniz-Yusuf ve Hüseyin darağacında sonra da, Komünist önder İbrahim Kaypakkaya 18 Mayıs 1973'de 90 günlük işkence neticesinde katledilirken, geride nasıl yaşanması ve ölünmesine yönelik dev bir miras bırakmışlardır.

Devletin devrimci harekete yönelik katliamları bunlarla da sınırlı değildir. Halkın haklı mücadelesinin her köşe taşı; böylesi katliamlarla doludur. Beyazıt katliamı gibi, 77 1 Mayıs katliamı gibi ya da 12 Eylül'de yaşananlar gibi... Devrimci harekete yönelik; dün katliamlarla süren tasfiye çabası bugün de diğer biçimlerin yanında tutuklama furyası ile devam etmektedir.

Özellikle Kürt hareketine yönelik tasfiye çabası ve tutuklama furyası rekor düzeyde rakamlara ulaşmış durumdadır. 4000'den fazla tutuklu ve yine binlerce gözaltı var. Ve bu rakamlara her gün yenileri eklenmektedir. Öyle ki, birkaç ay önceki Gündem Gazetesindeki bir habere göre, günde 18 kişi KCK üyesi olma iddiasıyla gözaltına alınmaktadır...

Konu devrimci harekete yönelik saldırılar ve biçimleri olunca; gençliğe özellikle değinmek gerekmektedir. Zira toplumun ve toplumsal muhalefetin en diri kesimini, en çabuk değişebilen ve refleks veren kesimini halk gençliği oluşturmaktadır. Özellikle gençliğe ve akademisyenlere yönelik saldırıları bu çerçevede okumak gerekmektedir. Çünkü toplumun yeniden şekillendirilmesinde, gençliğin gelecek kuşağın şekillendirilmesi; geleceğin şekillendirilmesi anlamına gelmektedir.

Bu nedenledir ki; halk gençliği ve özgülünde devrimci gençlik hareketi de egemenlerin saldırılarından payını fazlasıyla al-

maktadır. Bugün ülkemizde hapisaneler, 600'den fazla tutuklu öğrenciyi barındırmaktadır. Anayasal hakları çerçevesinde yapılan demokratik protesto eylemlerinden tutalım da; eşit-parasız- anadilde eğitim talepli yapılan eylemlere kadar devlet tarafından gerçek bir tasfiye süreci işletilmektedir.

Tutuklu öğrenci sorunu yalnızca "600'den fazla öğrenci tutsak" denilerek duygusal çıkışlara hapsedilecek bir mesele değildir. Tutsak öğrenciler sorunu gençliğin gelişen her türlü hareketliliğin önüne sistemin bugünkü işleyiş kodlarıyla çıkmaktır. Ülkemiz açısından kesintiye uğramaksızın süren ve 68'lerden bu yana yer yer geniş gençlik kesimlerini de etkileyen bir devrimci mücadele gerçekliği söz konusudur. Bununla birlikte esas olarak bugün ülkemizde Kürt ulusal hareketinin öncülük ettiği yurtsever gençliğin mücadelesi de egemen sınıfları rahatsız eden bir boyuttur. Kuruluş felsefesi gereği kendinden olmayan her türlü millî, dini ve kültürel değere karşı olan faşist devlet gerçekliğinin "Kürt fobisinin" de bir dışavurumudur tutsak öğrenciler.

Öyle ki; 1 Mayıs öncesi süreçte; 26 günde 116 öğrenci tutuklanmıştır ve bunların ağırlıklı kısmını Kürt gençleri oluşturmaktadır. Yine üniversite ve liselerde sivil ve resmi faşist güçler eliyle geliştirilen saldırılar da son dönemde hızlanmıştır. 13 maddelik genelge ile polis üniversiteler içinde sınırsız yetkilere sahip olmuş, devrimci faaliyet ise gayrı-meşru ilan edilmiştir. Gençliği geleceksizleştirme sürecinin hızla işletildiği bir süreçte saldırıların okullarımıza bu kadar yoğunlaşması anlamsız değildir.

Sonuç olarak; emekçi kitlelerin kazanılmış haklarına saldırıların bu kadar hız kazandığı, ülkemizin emperyalistlerin savaş alanı haline getirildiği, her gün birilerinin tutuklandığı bir yerde, geleceğimiz parmaklıklar ardına mahkûm edilmek istenmektedir.

Ancak böylesi bir süreçte; bize düşen devrimci önderlerimizden öğrenmek, devrimci mirası büyütmek ve tüm tasfiye saldırılarına karşı süreci tersine çevirecek barikatlar örebilmek ve esaret zincirlerini parçalamak olacaktır.

Denizlerden, Mahirlerden İbrahimlerden günümüze; kanla, canla, sınırsız emek ve bedel üzerinden bugüne taşınan devrimci tarih; tüm tasfiye ve yok etme çabalarına karşı ellerimizde bayrak olmuştur. Biz genç devrimcilere düşen de; bu tarihi mirası büyütmek ve egemenlerin tutuklama ve tasfiye etme çabalarını boşa çıkarmak için dört elle mücadeleye sarılmak olacaktır.

Ö
Z
G
Ü
RO
K
U
L

Sınav sistemi kaldırılсын!

Bizler liseli halk gençliği olarak yıllardır birçok sorun yaşıyoruz. Anadilde eğitim hakkımızın engellenmesinden, paralı eğitime, staj sömürsünden, sınav sistemine kadar birçok sorunumuz var. Ancak bu sorunların içerisinde her yıl milyonlarca liselinin girdiği YGS- LYS sınavları ayrı bir önem arz etmektedir. Sınav sistemi öğrencilerde ve ailelerinde birçok maddi ve manevi sorunlara yol açmaktadır. Her yıl stresten ve başka nedenlerden kaynaklı hayatını kaybedenler olmakta ve hemen hemen sınava hazırlanan herkeste ciddi psikolojik yıkımlar yaşamaktadır.

Herhalde öğrencilerin çektiği bunca sıkıntı, yaşanan ölümler Milli Eğitim Bakanı “Sayın” Ömer Dinçer’i çok “üzmüş” olacak ki kendisini bu durumla ilgili bir açıklama yapmak zorunda hissetmiş ve “senede bir sefer yapılan YGS ve LYS sınavlarının öğrencilerde travmatik durumlar oluşturabildiğini, rahatsızlık, hastalık ve acil durum nedenleriyle, sınav tarihlerinde öğrencilerin performanslarını tam sergileyemediklerini, senede birkaç kez yapılabilecek YGS-LYS sınavlarıyla bu sıkıntılı durumu gidermeye çalışacaklarını belirtmiş.

Yıllardır onca öğrencinin ölümüne sebebiyet veren, insanları yarış atı gibi yarıştırap birbirleriyle rekabete sokan, binlerce insanda psikolojik sorunlar yaratan sınavları kaldırarak değil de yapılan sınavların sayısını artırarak bu sorunların giderileceğini söylemek baştan aşağı çelişkilerle dolu bir düşüncedir. Bizler liseli gençler olarak bu sorunların sınavların sayısının artırılarak çözüleceğini düşünmediğimiz gibi egemenlerin sınav sistemini kaldırmaya yönelik düşüncelerinin de olmadığını biliyoruz. Biz bu sorunun bir sistem sorunu olduğunu dolayısıyla bu sorunlara karşı verdiğimiz mücadelenin sisteme karşı verilen mücadeleden ayrı ele alınamayacağını da biliyoruz. Bu sorun sınav sayısı artırılarak değil sınav sisteminin kaldırılmasıyla çözülecektir.

Egemenler sınav sisteminin kaldırılmasından yana değildirler. Çünkü sınav sistemiyle yaratmak istedikleri şey bencil, bireyci, sürekli rekabet halinde olan, günün yirmi

dört saati dersle yatıp dersle kalkan, kafasını test kitaplarının arasından çıkarmayan, apolitik, asosyal bir gençliktir.

Bütün derdi tasası ders olan, duyarsızlaşmış, sorgulamayan ve araştırmayan bir gençlik yaratmak varken ve yaratmışken niye kaldırılсын ki sınav sistemi?! Artık bu durum öyle bir hale gelmiştir ki 11-12 yaşlarında olan bir çocuk dışarıda oyun oynaması gerekirken gidip dershanede ders çalışmaktadır.

Olayın bir başka boyutu ailelerin ve çevrenin, sınava girecek öğrencilere ders çalışmadığından dolayı baskı uygulamasıdır. Sanki eğitimin niteliği bilinmemektedir. Anti-bilimsel, ezbere dayalı, şoven duygularla harmanlanmış bu eğitim sisteminde nasıl büyük bir istekle öğrencilerin ders çalışılacağı da ayrı bir merak konusudur. Bu durumun suçlusu olarak öğrenciler görülmemelidir. Sorun bizde değil çürük eğitim sitemindedir. Diğer yandan bu durum ders çalışmayacağımız anlamına gelmektedir tabii ki de!

Öbür taraftan da olayın maddi boyutuna bakacak olursak sınav sisteminin tam bir ticari mantıkla ele alındığını görebiliriz. Devlet okullarında verilen eğitimin yetersizliğinden dolayı zaten kıt kanaat geçinen emekçi aileler dershanelere, özel öğretmenlere milyarlarca para ödemektedirler. Bunun yanı sıra sınava kayıt paraları, sınava başvuru paraları da alınmaktadır.

Buradan yola çıkarak sınav sistemine karşı verilen mücadelenin paralı eğitim sistemine karşı verilen mücadeleden ayrı olmadığı görüyoruz.

Sonuç olarak; liseli halk gençliğinde sınav sistemine ve eğitim sitemine karşı bir hoşnutsuzluk ve tepki söz konusudur. Bu değerlendirmeyi geçen sene YGS’de yaşanan malum “şifre skandalından” sonra sokaklara dökülen binlerce liseli gencin öfkesinden de yola çıkarak yapıyoruz. Evet, tepkiler söz konusudur fakat yetersiz ve daha çok bireysel tepkilerdir.

Önemli olan var olan bu bireysel tepkileri Liseli Yeni Demokrat Gençlik saflarında örgütlü bir güç haline getirmek ve bir bütün sisteme karşı yönelmektir.

AKP'nin darbe(ci)lerle imtihanı

Darbecilerin adaletin pençesinde “**kıvrandı**”, yaptıklarından dolayı “**hesap verdi**” ve hapishaneleri boyladığı, devletin her gün biraz daha “**temizlendi**” bir süreci yaşıyoruz. Darbelerle-darbecilerle “**hesapla mak**” dönemin en popüler siyasi jargonu durumunda. AKP'nin başını çektiği bu “**demokratikle me**”, “**siville me**”, “**askeri vesayetin geriletilmesi**” ve millet iradesinin hâkim kılınması süreci büyük bir gürültü eşliğinde sürdürülüyor. Bugün için açığa çıkan sonuçlardan yakın zamana kadar bu güzergahtan yola devam edileceği anlaşılıyor. 12 Eylül yargılamalarının zamana yayılması, müdahillik başvuruları ve mecliste kurulan Araştırma Komisyonu, 28 Şubat sürecine ilişkin operasyonun şimdilik askerlere yönelmesi ancak yayılacağı, genişletileceğine dair açıklamalar bu yorumu yapmamızı olanaklı kılıyor. Oldukça hızlı bir şekilde, güçlü bir medya desteği, propagandası eşliğinde yürütülen, yönetilen bu süreci daha yakından incelemek resmin tamamını anlamamıza yardımcı olabilir.

12 Eylül'le Hesaplaşma Şovu!

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası; tüm siyasi partilerin, derneklerin, sendikaların hatta meclisin kapatıldığı, temel hak ve özgürlüklerin rafa kaldırıldığı; merkezinde toplumun en dinamik unsurları olan devrimci, komünistler, yurtseverler, ilerciler olmak üzere tüm kesimlere yönelik şiddete bezenmiş vahşi bir sürekin avının devreye sokulduğu bir dönem anlamına geliyor. Ülkemizin yer altı ve yer üstü kaynaklarının emperyalistlere daha fazla peşkeş

çekilmesi, neo-liberal politikaların yaşama geçirilebilmesi adına toplumun ve devletin yeniden yapılandırılmasını amaçlayan bu süreçte, Türk hâkim sınıfları yüzündeki demokrasi maskesini çıkarmış ceberrut devlet gerçekliğini tüm çıplaklığı ile sergilemişti.

Milyonlarca insanı doğrudan ilgilendiren ve bugün içinde bulunduğumuz ekonomik, sosyal, siyasi atmosferi hazırlayan cunta, deyim yerindeyse devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin ve elbette toplumun üzerinden silindir gibi geçti. Öylesine kapsamlı bir sürecin yeniden gündeme getirilmesiyle toplumun önemli bir kesiminin ilgisinin doğallığında buraya yöneleceği açıktı. Öte yandan 12 Eylül'ün yargılama kapsamına alınmasıyla AKP, 12 Eylül referandumunda “darbelerle hesaplaşma” argümanı ile verdiği demokratikleşme sözünün gereğini yerine getirmiş olacaktı! AKP, temsilcisi olduğu egemen sınıf kliğinin iktidarını kurumsallaştırmak, güçlendirmekten başka değişiklik adına hiçbir adım atmadığı anayasayı böylece bir kez daha geniş kesimlerin gündemine sokmuş olacaktı. Bunun sonucunda nihayet 12. Ağır Ceza Mahkemesi Cuntanın generallerinden Kenan Evren ve Tahsin Şahinkaya hakkında dava açtı. Böylelikle 12 Eylül darbesi masaya yatırıldı, sorumlular yargı karşısına çıkarıldı, AKP hükümeti darbelerle hesaplaşarak devletin kirli sicilini temizlemeye başladı! AKP'nin neredeyse koltuk değneği olan liberallerin, AKP solcularının büyük bir alkış tuttuğu bu yargılamalara geniş bir kesim müdahillilik başvurusunda bulundu. AKP'nin halkla ilişkiler bürosu iyi iş çı-

karmış, AKP toplumdaki değişimci, muhafazakar ama demokrat duruşunu pekiştirmiş, tutarlılığı ile prestijini güçlendirmiş oldu.

Ne var ki yargılamalara biraz yakından bakmak bile ortada büyük bir oyun, kandırmaca, sahtekarlık olduğunu anlamaya yeter. Zira, darbelerden hesap soran AKP gerçekte “12 Eylül rejimi ve onun i ledi i suçlar”ı değil, eski TCK’nın 146. ve 147. Maddelerinin tarif ettiği suça tekabül eden “darbe yapma fiilini” yargılamaktadır. Bu da mevcut hukuka göre bile darbenin değil Kenan Evren Tahsin Şahinkaya yargılanması anlamına gelmektedir. Öte yandan söz konusu sanıkların mahkemeye bile icabet etmemeleri ve her gün çarşaf çarşaf verdikleri demeçler, yargılamanın ciddiyeti konusunda herkese yeterince fikir verdi. Savcının cuntanın dilini, zihniyetini aratmayan toplumsal muhalefeti suçlayan, darbeyi mazur gören yaklaşımını da not etmek gerekir. AKP’nin davaya müdahil

sinde temsiliyetini bulan sermaye kesimi hedefe alınmış ve devlet buna uygun bir şekilde yeniden dizayn edilmiştir. Çokça iddia edildiğinin aksine 28 Şubat, devlette esas olarak güç sahibi olan cemaatlara ulaşmamıştır. Aczi-mendiler, Kaplancılar hedef alınsa da esas güçlere dokunulmamıştır. Nakşibendi şeyhleri korunmuştur, Kadiri tarikatı, Nurcular, Süleymancılar, İsmailağa cemaati, Işıkcılar, Gülen cemaati, Zehra Vakfı vb. korunmuştur. Yapılan radikal İslam çıkışının frenlenmesi, ılımlı İslam projesi için arazinin düzeltilmesidir. Refah Partisin kapatılmasına paralel devlet eliyle PKK’ye karşı kurulan Hizbullah’ın gücünün zayıflatılması ve itibarsızlaştırılması da bu projenin bir ayağıdır. İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanı Recep Tayyip Erdoğan’ın 28 Şubat’ı kınayan hiçbir demecinin olmadığını da hatırlatalım. Bugün 28 Şubat’ın mağduru edebiyatı yapan AKP, tam da bu sürecin, cemaatlerin, tarikatların yeni konsept zemininde bir bu-

28 Şubat sürecini yaşama geçiren kliğin epeyce hırpaladığı rakip kliğin, yeni hamlesi emperyalistlerin yönelimine paralel elbette aşırı uçlardan arınmış, ehlileşmiş ve sürecin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş AKP olacaktır.

olan, darbenin hedefindeki toplumsal güçleri aşağılayan yaklaşımlarını dikkate aldığımızda her şey yerli yerine oturmaktadır.

Yaşananların darbenin yargılanması değil, bu söylem ve sözde bir mahkeme süreci ile devletin sicilinin temizlenmesi ve AKP’nin güçlendirilmesi olduğunu söylemek mümkün. Kuşkusuz devrimci, ilericilerin tavrı davaya müdahil olarak bu oyunun bir parçası olmamak, bu yargılama gösterisinin dışında kalmak ve yapılmak istenilenleri teşhir etmek olmalıdır!

AKP 28 Şubat’ın Ürünüdür

Temizlenme, hesap sorma operasyonunun eğer Erge-nekon, Balyoz vb davaları saymazsak yakın zamandaki ikinci adresi ise 28 Şubat süreci oldu.

Hatırlanacağı üzere 28 Şubat 1997’de yapılan Milli Güvenlik Kurulu kararlarıyla Refah-Yol hükümeti düşürülmüş, Refah Partisi hakkında Vural Savaş tarafından “Ülkeyi iç sava a sürüklüyor” denilerek kapatma davası açılmış, bir süre sonra da kapatılmıştı. “İrtica tehdidine karşı laikliğin ve Atatürk değerlerinin korunması” manipülasyonu ile yürütülen bu operasyonla cemaatler, tarikatlar (elbette hepsi değil) hedef tahtasına konuldu. Elbette tüm bunlar bugün AKP’nin de savunduğu ve kamuoyuna yansıtılan gerçekler. 28 Şubat’ta Refah Parti-

luşma noktası oldu. 28 Şubat sürecini yaşama geçiren kliğin epeyce hırpaladığı rakip kliğin, yeni hamlesi emperyalistlerin yönelimine paralel elbette aşırı uçlardan arınmış, ehlileşmiş ve sürecin ihtiyaçlarına göre şekillenmiş AKP olacaktır. Üçlü koalisyonun (ANASOL-D) dağılışı, Yeni Türkiye Partisi’nin kuruluşu ve “sürdürülemezliği”, AKP kampanyası, ABD ziyareti ve bunun propagandası, Recep Tayyip Erdoğan’ın tutuklanması ve bunun lehte propagandası, onun milletvekilliğinin CHP’nin tam desteği sağlanarak ve yargının da katılımıyla gerçekleşmesi bunun somut örnekleridir.

“Cadı avı olmasın ama gittiği yere kadar gitsin”

12 Eylül yargılamalarına kıyasla AKP’nin daha sert bir tavır aldığı, post-modern darbe olarak ifade edilen 28 Şubat sürecine yönelik operasyon da yukarıda bir miktar açmaya çalıştığımız bu hesaplaşma kampanyasının son hamlesi. “Batı Çalışma Grubu”na yönelik gerçekleştirilen birinci dalgada dönemin Genelkurmay ikinci başkanı Orgeneral Çevik Bir’in, ikinci dalgada dönemin Genelkurmay Genel Sekreteri emekli Tümgeneral Erol Özkasnak’ın, üçüncüde eski Jandarma Genel Komutanı emekli Orgeneral Fevzi Türkeri’nin aralarında olduğu muvazafaların tutuklanmasıyla devam eden bu operasyonların

süreceğini öngörebiliriz. Başbakan Tayyip Erdoğan, “**Cadı avı olmasın ama gitti i yere kadar gitsin**” sözlüyle tam destek verdiği Özel Yetkili Ankara Cumhuriyet Başsavcivekilliği’nin yürüttüğü 28 Şubat soruşturması AKP’nin 28 Şubat sürecinin aktörlerinden hesap sorduğu, intikam aldığı bir yolda ilerleyeceğe benziyor. Tankları Sincan’da yürüten isimlerin tutuklanarak Sincan’a gönderilmesi AKP’nin kendi tabanının intikam çılgınlıklarına kulak verdiğini gösteriyor.

Milletin iradesini yok sayan, çiğneyenlerden “**Bir ordunun kendi toplumuna kar ı giri ti i bir kalkı ma, kandırma, yönlendirme eylemleri**”(Ali Bayramoğlu-27 Nisan Yeni Şafak)nden hesap soran AKP’nin hem toplumsal destek anlamında hem de rakipleri karşısında önemli güç kazandığı, mesafe kat ettiği söylenebilir. AKP’de ifadesini bulan klik, 10 yıllık hükümet döneminde gerçekleştirdiği düzenlemelerle devleti emperyalistlerin ihtiyaçları doğrultusunda önemli oranda şekillendirmeyi başardı. BOP eşbaşkanlığı görevi eksekinde yürütülen bu yapılandırma operasyonunun rakip kliğin daha da zayıflatılmasını, AKP’nin toplumsal tabanının genişletilmesini hedeflediği açık.

Sivil darbe olarak anılan 28 Şubat sürecinde yürütülen psikolojik hareketin medyadan sanata, üniversitelerden yargıya kadar uzanan bağlantıları da 28 Şubat dalgalarından nasibini alacak gibi görünüyor. Anlaşılan AKP, bu darbelerle hesaplaşma serüvenini anayasa referandumu öncesi zamana yaymayı böylelikle bu süreci maksimum kârla değerlendirmeyi hedefliyor. Bu taktiğin anayasa referandumu ve yerel seçimler öncesinde güç biriktirmeyi amaçladığını da söylemek yanlış olmaz. Suriye’de yaşanan gelişmeler ve Türk hakim sınıflarının bu ülkeye yönelik saldırgan politikası dikkate alındığında AKP’nin olası bir askeri yönelimden önce gerek askeri bürokraside gerekse kritik önemdeki birçok alanda araziyi temizlemeye çalıştığı söylenebilir. Bu gerçeklik içinde AKP’nin darbecilerle hesaplaşma çıkışlarıyla sık sık karşılaşmak şaşırtıcı olmayacak.

AKP Darbe(cilerden Hesap Sorabilir mi?

Gerek 12 Eylül referandumu ile başlayan 12 Eylül yargılamaları süreci, gerekse 28 Şubat soruşturmasıyla her defasında yeniden pişirilip önümüze konulan darbe(cilerle AKP, gerçekten hesaplaşabilir mi? AKP, 12 Eylül anayasasını, cuntayı, 28 Şubat’ın sorumlularını sanık sandalyesine oturtabilir, ülkemizde demokrasinin gelişmesine ve demokratik bir dönüşüme katkı sunabilir

mi? Bu sorular tartışmanın kilitlendiği temel noktayı oluşturuyor.

Bu soruya yanıt verebilmek için her şeyden önce AKP’yi tanımlamak gerekiyor. Zira, onun niteliği ve hizmet ettiği sınıflar onun tüm icraatlarına rengini verecektir. AKP’nin Türk hakim sınıflarının ve onların efendileri emperyalistlerin temsilcisi olduğuna şüphe yok. 2002 yılından bugüne ortaya koyduğu pratikler de bunun somut kanıtıdır. AKP hükümeti döneminde, ülke tarihinin en büyük özelleştirmelerine imza atılmış, uluslararası sermayenin dizginsiz sömürüsü için kapılar ardına kadar açılmış, bu politikalar sonucunda cari açık rekor düzeye ulaşmış, işçi ve emekçilerin yaşam standartı düşmüştür. İşsizlik ve yoksulluk artarken, çalışma yaşamında yapılan değişikliklerle daha fazla sömürünün önü açılmıştır. İşçi ve emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırıların ardı arkası kesilmemiş, ülke Kanun Hükmünde Kararnamelerle yönetilir olmuştur. AKP’nin saldırı dalgasına takılmayan neredeyse toplumsal kesim kalmamıştır. Tutuklu gazeteci ve milletvekili oranında dünyada hatırı sayılan ülkelerden biri olma “başarısı” AKP’ye aittir.

AKP döneminde Kürt halkının kimlik mücadelesine yönelik saldırılar arşa dayanmıştır. Yalnızca 2009’dan bugüne KCK adı altında yürütülen operasyonlarda 9’binden fazla insan gözaltına alınmıştır. Akademisyenler, yazarlar ve avukatlar da bu furyaya dahil edilmişlerdir. Bunun sonucunda açıklıkla ifade edebiliriz ki AKP, işçi ve emekçilerin, Kürt ulusunun, değişik milliyet ve inançlardan halkımızın partisi değildir. Öyleyse düzenin bekasını sağmaktan öte bir hedefi olmayan AKP, darbe(cilerle nasıl hesaplaşacak? Hem de bu yönde onu sembolik adımlar için bile olsa zorlayacak güçlü bir halk muhalefetinin olmadığı koşullarda? Kuşkusuz AKP, sıraladığımız tüm bu özellikleriyle esas olarak CHP ve MHP ile aynı noktada buluşmaktadır. Öz itibarıyla onlardan bir farkı yoktur. Bu AKP’nin de iddia edilenin, aksine Kemalizm’e karşı mücadele den, Kemalist olmayan bir parti olduğu iddiasını çürütmektedir. Zira, Kemalizm bu düzene ruhunu veren temel ideolojidir. Kemalizm faşizmdir. En azgın şovenizm ve gericiliktir. Emperyalizme yeminli uşaklıktır. Kürt ulusu başta olmak üzere çeşitli milliyet ve inançların yok sayılmasıdır. Kemalizm kendisinden olmayana yönelik vahşi bir imha, inkar ve asimilasyon tavrıdır. İşçi ve emekçilerin azgınca sömürülmesi, temel hak ve özgürlüklerin yasaklanmasıdır. Kim AKP’nin tüm bu özellikleri barındırmadığını iddia edebilir? AKP’nin dini söylemleri, dayandığı toplumsal tabanın hassasiyetleriyle alakalıdır. Ne ki esas olan bu değildir.

Kürt ulusuna yönelik saldırıların başka bir adı

KCK iddianameleri

Büşra Ersanlı ve Ragıp Zarakolu'nun tutuklanmasına neden olan "KCK operasyonu" iddianamesi açıklandı. İddianamenin kendisi de göstermektedir ki **bu dava siyasi bir davadır**. Savcının uzun uzun yaptığı siyasi tespitler bunun kanıtıdır. İddianamenin kendisi ezilenlerin mücadelesinin geliştiğinde nelerle karşılaşabileceğini gösteriyor.

İlginc bir suç tarifi: "Benzer tartışmalar"

Savcı, daha iddianamenin başı sayılabilecek bir yerde, İstanbul'da BDP binalarında yapılan toplantılar üzerine şöyle diyor: *"Toplantıların içerik olarak, PKK/KCK terör örgütünün gerek Kandil dağlarında gerekse Kuzey Irak topraklarında ki diğer kamplarında yapılanlardan farklı değildir."*

İddianame öyle bir şekilde ele alınıyor ki, bir yerde yaptığımız tartışmanın içerik olarak "terör örgütünün" tartışmalarına benzemesi ya da aynı olması, suçlu olmak ya da suçlanmak için yetiyor!

Farz edelim, yapılan tartışmalar içerik olarak "benzer" ya da olayı daha da basitleştirmek için "aynı" olduğunu kabul edelim. Sorun ne? Suç ne? Burjuva demokrasilerinde düşüncelere karşı alternatif düşünceler ileri sürülür. Tartışmalara karşı tartışmalarla cevap verilir. Silahlı bir eyleme dönüşmediği, cana kasıt olmadığı sürece bunlar demokrasinin bir parçası olmak zorunda. Ancak ülkemizde burjuva demokrasisi olmadığı, faşizm hüküm sürdüğü için, "benzer içerikli" tartışma bile suç olarak addedilebiliyor. Faşizm bir yönetim biçimi olarak, bu türden politikalara başvurur. Ciddi sorunların hiçbirisi detaylıca tartışılmaz/tartıştırılmaz. **Tartı ılıyormu gibi** yapılarak, bu halkın en hassas sorunları bir çırpıda egemenler lehine çözümlenmiştir. Tartışmak, detaylandırmak egemenlerin bütün çıplaklığını ortalığa sereceği için, Türk egemenleri bilhassa tartışmaktan yana değildir. Ancak her türlü konunun tartışılması taraftarı gibi görünmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Örneğin, Kürt sorununun çözüm yeri meclistir ifadelerini ele alalım. Kürt hareketinin elinde silah olduğu koşullarda, sorunun çözümü (hareketin tasfiyesi) silahlardan arınmalıdır, egemenlerin mantığına göre. Öyleyse silahların konuşacağına, bari mecliste konuşulsun. Meclisin bütün pratiklerine baktığımızda, hangi konu detaylı bir şekilde tartışılabilir, tüm topluma mal

illegal örgütlerin legalleşmesi, ülke şartlarının demokratikleşmesiyle birebir alakalıdır. En ufak demokratik haklar karşısında devletin polisi, askeri, hapishanesi muhaliflerin karşısına çıkıyorsa, orada muhalifler illegal örgütlenmekten başka bir çaresi yoktur.

edilebilmiştir.

Demek istediğimiz nokta, meclis herhangi bir fikrin, düşüncenin en rahat boğulacağı bir yerdir. Mecliste tartışmanın egemenlere sağladığı yarar, konunun en azından tartışılmış hissinin vermesidir. Böylelikle herhangi bir ciddi sorun, tartışılmıyormuş gibi yapılarak, tartışılmaması mümkün oluyor. Egemenler ortaya bir taş atıyor, bütün kuşların patır patır dökülmesi amaçlanıyor. Aynı mantığı yıllar önce, kendisi her ne kadar içerde de olsa, fikri iktidarda olan Mehmet Ağar söylemişti. Hatırlayalım; "düz ovada siyaset yapsınlar" çıkışı bilhassa o dönem ses getirmişti. Elbette ki bunun anlamı ülkenin demokratikleştiği değil, aksine "dağlık yerlerde avlayamadığı kekligi düz ovada avlamak"tı.

Neyse sorunu uzattık ama suç bizde değil. İddianamenin absürtlüğünde... Aynı mantığı sürdürdüğümüzde gayet yasal olan Marksist-Leninist-Maoist klasiklerin ortak bir şekilde tartışılması da suç olabilir. Ne de olsa Marksizm-Leninizm-Maoizm'i savunan "terör örgütleri" var.

Pek şaşırtıcı olmayan özerklik alerjisi

İddianame özerklik fikrinden rahatsızlığını saklamamıştır. Birçok yerde bu fikir olumsuzlanmıştır.

Özerklik bu ülke egemenlerine o kadar ters geliyor ki, yapacak bir şey yok! Gerçi Türk egemenlerine özellikle teşekkür etmek lazım. Hani olur ya, bu ülkenin demokratikleştiği sanısına kapılırsanız diye bizi sürekli olarak tetikte tutuyorlar.

Özerkliğe neden karşılar? Çünkü egemenlerin kendisi de biliyor ki, Türkiye halkının istem ve taleplerine hitap etmeyen bir sistem var. Ne yaparlarsa yapsınlar, farklı talepleri sistem içinde kanallı edebilecekleri bir yapıları yok. En küçük bir demokratik talep bile sistemin krizini ayan beyan ortaya seriyor. En basitinden bir demokratik talep egemenlerin ülkeyi yönetmekte ne kadar zorlandıklarını açığa çıkarmaya yetiyor.

Nedir özerklik, bir bölgenin, bir halkın kendisini yönetmesidir? Bu kadar demokratik bir talebi Türk egemenleri neden sırtını döner? Neden kabul edilemez? Neden bölünme paranoyası hemen gösterir? Bunlara açık ve net cevaplar vermek gerekir. Türk egemenleri ekonomik açıdan güçsüz olduklarından (bakmayın yaptıkları propagandalarına, şimdiki ekonomik bü-

yümenin sürdürülemezliğini en fazla kendileri biliyor) merkezi bir yapıya ihtiyaçları vardır. Bununla birlikte eleştirel düşünmeyen, sorgulamayan bir halk kitlesine ihtiyaçları vardır. Bundan da kaynaklı eğitim sistemi berbat durumdadır, çünkü varlık zeminleri bu eğitim sisteminin berbatlığı üzerinedir. Zayıf olan Türk egemenleri, halkın, ezilen ulusun ya da azınlık milliyetlerin kendi kendilerini yönetme isteklerini, alacakları kararları sistem içinde tutabilecekleri düşünsel üretimleri dahi yoktur. Doğallığında egemenliklerini sürdürebilmek için açık zor uygulamasına ihtiyaçları vardır. İşte bunu bildikleri için, kendini yönetme isteğine (ki özerklik tam yönetme anlamına da gelmemektedir) karşı bu kadar “ters” davranabiliyor.

Özerklik talebi tamamen ayrılmaya götürebileceği gibi ayrılmayla da sonuçlanmayabilir. Örneğin İsviçre özerk yönetim anlayışı içinde bir ülke olarak, ayrılma sorunu yaşamadan yaşamına devam ediyor. Peki, özerkliğin bu ülkede ayrılma ile sonuçlanabileceğini nereden çıkarıyor Türk egemenleri. Kürt ulusuna yönelik uyguladıkları şiddetin, baskının, zorbalığın o kadar farkındalar ki Kürt ulusu her an ayrılabilir. Kürt halkının, Kürt ulusunun bu ayrılma isteğinde haksız oldukları söylenebilir mi? Yok sayıldığımız, asimile edildiğiniz, dahası imha edildiğiniz bir devletin, toplumun bir parçası olmama isteğinin tamamen meşru temelleri var.

İlginc bir başka suç: legal bağışlar

İddianame de BDP'nin bağış toplanması da suç sayılmış. Öyle bir noktadayız ki, artık legal olarak alınan bağışlar bile, suç olarak gösteriliyor. Zaten bu eğilimin son 5-6 yıldır arttığını biliyorduk ancak KCK operasyonları bu durumun absürtlüğünü daha fazla göz önüne serdi. Devlet, bizlere, yasal, demokratik hiçbir hakkımızın olmadığını kabullendirilmeye çalışıyor. Eğer devletten, egemenlerden ayrı, bağımsız bir çizgin varsa, onların ideolojisinden bir kopuş sergiliyorsan, en ufak bir demokratik hakkın yok. Siyasi parti kurabilirsin ancak o parti adına bağış alamazsın. Kitap basabilirsin, ancak o kitap üzerine tartışmalar düzenleyemezsin. Bunların hepsi de çok “vahim” suçlar oluşturuyor.

“KCK: Sivil siyasi bir hareket değil”

Savcı iddianamesinde, KCK'nin sivil bir siyasi hareket olmadığını söyleyerek, illegal bir örgüt olduğunu söylüyor; böylelikle savcı, sivil hareketleri yasallık şartına bağlıyor. KCK, PKK'nin bir kolu olabilir. Ancak bu neyi değiştirir, aklı başında, demokratik bilincin gelişmiş olduğu yerlerde bunun üzerinden prim yapılamaz. Bütün illegal hareketler, toplumsal şartlardan doğmuşlardır. Eğer koyu bir faşizm uygulaması varsa, orada illegal mücadele yürüten örgütler kendilerini gösterirler. Bu dünyanın bütün her yerinde böyle olmuştur. Illegal örgütlerin legalleşmesi, ülke şartlarının demokratikleşmesiyle bi-

rebir alakalıdır. En ufak demokratik haklar karşısında devletin polisi, askeri, hapishanesi muhaliflerin karşısına çıkıyorsa, orada muhalifler illegal örgütlenmekten başka bir çaresi yoktur. İddianame öyle bir bahsediyor ki sanki ülke demokratik bir ülke, savunulan demokratik haklar anayasal güvence altına alınmış gibi, illegal örgütlenmeleri terör örgütlenmeleri olarak adlandırıyor. Eğer ülke demokratik bir ülke olsaydı, Türk egemenlerin korkmasına gerek kalmazdı, çünkü öyle ülkelerde, örneğin özerkliğin anayasal güvence altına alındığı ülkelerde, özerkliği savunan bir illegal yapının toplumda herhangi bir karşılığı olmaz. Ancak KCK örgütlenmesinin bu toplumda önemli bir karşılığı vardır, bunun da nedeni demokratik hakları savunan bir örgüt olduğu için. Bu ülkedeki demokratik hakların kısmi gelişimi açısından bile ele alındığında illegal örgütlerin önemi anlaşılır. Sorunu mu çözmek istiyorsun, Türkiye'yi özerk bölgelere ayır, bununla birlikte ulusların kendi kaderini tayin hakkını anayasal güvence altına al. Ancak demokrasinin bu biçimi Türk egemenlerine fazla bol geliyor. Öyleyse yapacak bir şey yok!

Egemenlerin bir başka rahatsızlığı: Kimse adli makamlara gitmiyor

Savcının bir başka rahatsızlığı da Hakkâri'de KCK yapılanmasının tamamlanıp, adli makamlara kimsenin gitmemesi oluşturuyor. Mantık aynı mantık, ezilenlerin kendi iktidarını oluşturmasından rahatsızlık duyuluyor. Kürt halkının, ulusunun kendi arasındaki sorunları kendisinin çözmesinden daha doğal ne var ki? Ancak dışarıdan bir gücün illa ki karışması gerekiyor. İlla karışacak ki, kontrol altında tutabilsin, sınıırı aştığında hesabını sorabilsin. Hukuk bildiği gibi devletin önemli ideolojik aygıtlarındandır, mahkemeler aynı zamanda baskı aygıtıdır. Aldığı kararlarla sisteme muhalif olanları “içeri tıkar”, dikensiz gül bahçesi yaratılmasına hizmet eder. Türk yargısı ve mahkemeleri ideolojik bir aygıt olarak önemli bir rol oynar. Sistemden bağımsızmış gibi görünür, böylelikle egemenlere kusursuz bir hizmet etmiş olurlar. Gerçi bu bağımsızlık vurgusunu Türk egemenleri çok sık yapması, “bağımsız yargı” kavramında bir iğreti oluşturur, zaten bunun için de mahkemelerin bağımsız olduğuna pek inanan çıkmaz. Ancak yine de bağımsızmış gibi göstererek, Türk egemenleri bu ayrıcalığı da korumak ister. İşte ezilen ulusun kendi mahkemelerini kurması bunun için de çok tehlikelidir. Çünkü Kürt halkının gözünde “bağımsız gibi görünmesi gereken tüm kurumları” bir bütün gösterir ya da bunu pekiştirir.

Egemenlerin kâbusu: Bağımsız Kürdistan

Savcı, büyük puntolarla, altını da çizerek belirtmiş ki, KCK “Kürt toplumunun yeniden inşa etme amacına yönelik bir politik-idari-adli devlet yapılanma modelini ifade” eder. Devlet

ayrıcalığını Türk egemenleri ısrarla sürdürmek istiyor. Bu mantıkta demokrasinin d'sinin olmadığı açıktır. Bu konudaki doğru politik tutum ise, ulusların kendi kaderini tayin hakkının tanınmasından geçiyor. Bilindiği gibi Marksistler, tüm şartlar eşit olduğunda merkezi ve büyük bir devletten yanadırlar. Bunun da en temel koşulu, farklı ulusların herhangi bir baskıya maruz kalmamasıdır. Marksistlerin birlik vurgusu gönüllü birlik anlamına geliyor. Gönüllü birlikteliğin oluşturduğu, merkezi, büyük bir devletten yanadırlar Marksistler. Bunu da politik anlamda bütün ulusların kendi kaderini tayin hakkını tanıyarak ve ülkenin de üniter yapısını özerklikle güçlendirerek kabul etmişlerdir. Her türlü ayrıcalığın ortadan kaldırılması için Kürt ulusunun ayrı bir devlet kurma hakkı tanınmalıdır. Türk egemenleri ise bu konuda gerici bir tavır içerisinde.

Ancak iddianame de savcı coşmuş durumda. Sadece kendi ülkesindeki meseleyle ilgilenmiyor. KCK örgütlenmesinin Kürdistan'ın dört parçasında ele alıyor. Kürdistan'ın diğer parçalarından sana ne? Sadece kendi ülkesindeki Kürt ulusal sorununun çözülmesinden korkmuyor, ola ki diğer parçaların birinde çözülsün diye de kaygılarını açığa vuruyor. Ve iddianame de savcı açılıyor: *"Nihai olarak da Kürdistan isimli dört ülkenin topraklarının içerisinde olduğu bir devlet yapılanmasını hedefle"*miştir. Tekrar belirtmek gerekiyor ki, sana ne? Kürt ulusu isterse ayrılır ayrı bir devlet kurar, isterse Kürdistan'ın diğer parçalarıyla birleşerek Kürdistan'ın tarihsel sınırlarında bir Kürt devleti kurar. Bu konuda "sana ne oluyor?" sorusunu yüksek sesle söylemek gerekir.

Devamında savcılık iddianamenin muhtelif yerlerinde KCK'nin bağımsız birleşik Kürdistan kurma hedefinden bahsediyor. Bu düşünceyi sadece savcıyla sınırlamayıp, tüm Türk egemen sınıflarının düşüncesi olarak ifade etmemiz yanlış olmayacaktır. Ancak burada bir sorun var, Kürt hareketi ısrarlı bir şekilde birleşik Kürdistan hedefinin olmadığı, hedeflerini Türkiye'nin demokratik bir cumhuriyet olması olarak koyuyor. Bunlara karşın savcı da ısrarlı bir şekilde birleşik Kürdistan hedefinden bahsediyor.

Politik bir hareket olarak Kürt hareketinin politik hedefleri ortada: Demokratik özerklik projesinin yaşam bulması... Bunun bağımsız bir Kürdistan mücadelesi olmadığı açıktır. Bununla birlikte Kürdistan'ın diğer parçalarıyla çeşitli düzeylerde ilişkiler kurmasını ayrı bir devlet kurma anlamına geldiğini söyleyerek, savcı niyet okuması yapıyor. Somut olgulardan yola çıkmıyor, niyet okuması yapıyor. Elbette yarın bir gün birleşik Kürdistan da kurulabilir, kaldı ki ulusal hareketler ulusal devlet kurma eğilimindedir. Ancak hareket Türkiye'deki amacını Türkiye sınırları içinde özerklik hakkı mücadelesiyle sınırladığını ilan ediyor. Buna "inanmayan" savcı, Kürt Hareketi'nin geçmişte bağımsız birleşik Kürdistan hedefinin

açıktan dillendirilmesiyle günümüzdeki çelişisini hareketin taban bulmaktaki zorluğuna bağlıyor! Bu iddia tam da kargaları güldürecek cinsten bir iddia.

Dış ve iç mihrak!

Savcı iddianamede coştukça coşuyor. Kürt Hareketi'nin içinde *"gerek iç gerekse de dış odaklı derin güçlerin hissedilen varlığı"*dan söz ediyor. İddianamenin bu bölümü tam da komedi oluşturuyor. Varlığı, kuruluşu, devamlılığı, emperyalistlerden icazet almak üzerine kurulu olan bir devletin savcısı, utanmadan sıkılmadan dış mihrak kavramına sarılıyor. Egemenlerin bilindik savunmasıdır bu durum. Önceleri sadece dış mihraktan bahsederlerdi ve daha çok Sovyetler Birliği ya da Çin vb. ülkelerdi. Şimdi ise bahsedilen dış mihrak ağırlıklı olarak ABD'dir. Yani bu ülkenin efendisi olan ABD, kendilerini engellemek için Kürt Hareketi'ni desteklediğini anlatmaya çalışıyor. Kaç yıl oldu, ülke egemenleri bu fikri ifade etmekten vazgeçmedi, öteki türlü kendi başarısızlıkları açığa çıkacak. AKP dönemiyle birlikte bir de buna iç mihrak (Ergenekon) eklendi. Savcı diyor ki ABD ile Ergenekon olmasaydı siz çoktan bitmiştiniz! Aynı soruyu savcıya da sorabiliriz: ABD ile Ergenekon olarak ifade ettiğiniz devletin halka karşı oluşturduğu kontra örgütler olmasaydı sizin durumunuz ne olurdu?

Şüphesiz ki KCK iddianamesinde söylenecek o kadar çok şey var ki ancak sayfalarımızın sınırlılığı bunları engelliyor. Sonuç olarak söylenebilir ki, KCK iddianamesi, kendi gelecekleri hakkında söz sahibi olmak isteyen ve bunun için mücadeleden edenleri Kürt ulusu şahsında neler beklediğini gösteriyor. Bu saldırı başka nedenlerin yanında bunun için de sadece Kürt ulusuna yönelik bir saldırı değildir. Bütün bu saldırılara karşı cevabımız devrimci mücadelenin daha da büyütülmesi olacaktır.

Denge Ciwanan

"DİPLOMASİ TRAFİĞİ"

Gelinen süreçte ulusal sorunun aldığı biçim yine çok geniş bir alanı kaplayarak yakıcılığını sürdürüyor. Emperyalizme göbekten bağımlı bir ülkede yaşanan ezen-ezilen ulus çelişkinin salt iç dinamiklerle ilintili olduğunu düşünmek zaten büyük bir yanılığın teşkil edeceğken, yaşanan kimi bölgesel gelişmelerin de ulusal hareket çerperinde bir temas alanına muhtaç olduğu iyiden iyiye açığa çıkıyor. "Arap Baharının" Kuzey Afrika ve Ortadoğu halkları için teşkil ettiği anlam verilerini ortaya koymaya devam ederken, Suriye'de ki muhalefet ve "Esad karşıtlığı" Birleşmiş Milletler vasıtasıyla emperyal güçler ve işbirlikçilerinin gündemine de sokulmuşken, içinde bulunulan jeopolitik hal, düğümlerin zannedilenden daha karmaşık olduğu sonucunu gösteriyor. Bu şartlar altında dört farklı ülkeye bölünmüş Kürdistan coğrafyasının ve bu coğrafya üzerinde yaşanan ulusal tahakküm sorununun, egemenlerin bölgeye biçtiği 'özel' anlamdan azade olduğunu düşünmek yanılığ olacaktır. Aksine, bahsini et-

Diplomasi güç dengelerine göre Ulusal Hareketin de (ve elbette komünist hareketin de) başvurabileceği bir yöntemdir. Ancak bölge açısından da yakıcılığı artan Ulusal Sorun gibi bir mevzuda kırık eleyip sık dokumak zorunluluğu karşımızda durmaktadır.

tiğimiz 'temas alanı muhtaçlığının' kodlarını bu gerçeklikte aramak gerekmektedir. Türkiye gibi Büyük Ortadoğu Projesinin 'Eş Başkanlığına' soyunmuş, bu 'rolü' hakkıyla keşibilsin diye AKP hükümeti eliyle bir 'yeniden yapılandırma' sürecine sokulmuş, bölgede 'model güç' olarak tarif edilirken, 'demokrasi, insan hakları ve istikrar' konularında adres gösterilirken; buna paralel pervasızlığını en çok Ulusal Sorun üzerinde gösteren bir devlet gerçekliği **birinci** ayağı oluşturmaktadır. "Arap Baharı"nın da tesiriyle Esad rejimine karşı muhalefetin geliştiği, zorbalık konusunda TC'yi aratmayan bir faşist baskının hüküm sürdüğü, egemenlerin BOP suna batırılmış, "iyilik" kılıçlarını üzerinde sallamakta geç kamadığı Suriye gerçekliği **ikinci** ayaktır. ABD ve İsrail ile yaşadığı sorunlar ile gündeme gelen Ahmedinejat ve İran gerçekliği, mevzubahis PKK ve PJAK özelinde Kürt Hareketine karşı birlikte hareket etmek olduğunda 'İran- TC ittifakının' ortaya çıkması ve buradan doğru, son süreçte çatışmasızlık haline rağmen İran askeri güçlerinin PJAK gerillalarına karşı operasyon yapması **üçüncü** ayağı ifade etmektedir. Federe Kürdistan Bölgesinde vücut bulan Irak Kürdistan'ı gerçekliği ise fokurdayan kazanın hiç de dışında sayılmaz. Öyle ki, üçüncü kez başbakanlığa aday olması istenmeyen Maliki'nin, adaylık noktasında net bir tavır takınmaması işleri iyice karıştırıyor. Bilhassa Barzani üzerinden gelişen Maliki muhalefetine şiiilerin de eklenmesiyle durum daha net bir hal alacağı benziyor. Barzani'nin merkezi Irak yönetiminin giderek bir diktatörlüğe dönüşmesinden endişe ettiğini belirterek, böyle bir durumda bağımsızlık dahil her seçeneğin tartışılacağı, Irak'ın yeniden bir diktatörlüğe dönmesine izin vermeyeceklerini açıklaması önemli bir yerde durmaktadır. **Dördüncü** ayağı oluşturan bu durum emperyalizmin yerli iş-

birlikçileri yani ülkemiz egemenleri için daha fazla önem taşımaktadır. Denilebilir ki, yıllardır egemenler cephesinden büyük bir öneme mazhar olan bu coğrafyada Kürt sorununun kapladığı alan egemenler cephesinden de büyük bir genişleme yaşamıştır. Birçok görüşmenin, kulisin, “diplomasi ataklarının” zeminini bu halde aramak gerekmektedir.

Faşist TC'nin açılımında en pespaye manevralarından biri Kemal Burkay üzerinden gelişen, ‘gerçek muhataplar’ başlıklı saldırıydı desek abartmış olmayız diye düşünüyoruz. Bu zati, ‘sürgünde’ geçen yıllardan sonra ülkeye çağırın, bir basın mensubu ordusu ile karşılayıp bol yıldızlı boğaza nazır otel-lerde ağırlayan, burjuva feodal basın aracılığıyla çarşaf çarşaf işleyen, programlara konuk eden devlet, aciziyet noktasında gemi azıya aldığını da bu vesileyle bir kez daha ifade etmiş oldu.

“Sorunu muhataplarıyla çözün” çağırısına, Kürt Ulusal Hareketi önderi Abdullah Öcalan’a tecrit içinde tecrit uygulayarak yanıt veren faşizmin bu tarz ucuz numaralara başvurusunu, Kürt Ulusunu bu politikalarla bölebileceğini, ulusal hareketin itibarına bu vesileyle zarar verebileceğini düşünmesine şaşırılmaması gerekiyor. Geliştirilen tüm talepleri büyük bir zorbalıkla karşılamaya and içmiş ve tek derdi bölgede silahlı bir güç olan PKK'nin tasfiye edilmesi olan egemenlerin ‘hukuksuzlukta’ hudut tanımamaları anlaşılırdır. Ve hatta onlar cephesinden zaruridir.

Bu nedenle, Nisan ayı ortalarından itibaren gelişen “diplomasi trafiğini” doğru kodlamak gerektiği kanaatindeyiz. Irak Federe Kürdistan Yönetimi Başkanı Mesud Barzani'nin Tayyip Erdoğan ile görüşmek üzere Ankara'ya geleceği burjuva-feodal basın tarafından günler öncesinden işlenerek, bir ‘odak’ durumu yaratılmaya kalkışıldı. Barzani'nin ülkede ki temasları an be an izlendi. Son dakika haberleri ile bangır bangır duyuruldu. Öyle ki daha görüşme gerçekleşmeden “ne konuşulacağından, Erdoğan'ın ne söyleyeceğinden, Barzani'nin ne yanıt vereceğinden” adı gibi “emin” olan basın, çarpıtma ve karalamalarına başlamakta gecikmedi. Egemenlerin Kürt ulusal sorununu “çözmek” için, yana dönme muhatap aradıkları, ancak kimselerin buna yanaşmadıkları, herkesin bu konuda çok ‘samimiyetsiz’ olduğu algısı punto punto işlendi. İşte devlet yine büyüklüğünü göstermişti ve eskinin “peşmergesi”, zamanında ‘çapulcu’ demekten imtina etmediği Barzani'yle çözüm için masaya oturuyordu! Barzani elbette bu lütuf karşısında el pençe divan durmalı, her istenileni yapmalıydı!

Yaratılan algı, oluşturulan tablo ne eksik ne fazla tam olarak böyleydi. Görüşmelerden sonra açıklama yapılmasa bile, burjuva feodal basın çok ‘gizli’ yöntemlerle ne konuşulduğunu öğrenmiş ve ‘duyurmakta’ gecikmiyordu. Bu hesaba göre, Bar-

zani ‘PKK silah bırakmazsa Kuzey Irak'ta barınamaz’ demişti! Kürt Ulusal Konferansının toplanması PKK'nin silah bırakması şartına bağlanmış ve Haziran ayı sonlarına doğru muhakkak toparlanması gerektiği ifade edilmişti! Daha doğru-su, egemenlerin senaryosuna göre böyle olmalıydı.

Hemen ardından, Barzani'nin DTK Eş Başkanları Aysel Tuğluk ve Ahmet Türk ve BDP Eş Başkanları Gülten Kışanak ve Selahattin Demirtaş ile yaptığı görüşmede, Barzani'nin Demirtaş'a ‘sert çıktığı’, ‘PKK'nin silah bırakması gerektiği noktasında zorlayıcı’ olduğu iddia edildi. Rezalet bununla da sınırlı kalmadı ve Selahattin Demirtaş'ın ‘Türkiye’de Kürt Sorunun çözümü için Barzani muhatap olamaz’ açıklaması, Demirtaş özelinde Ulusal Hareket ve Irak Federe Kürdistan yönetimi arasında ‘gerginlik’ olduğu söylendi.

İşin aslının ortaya çıkması ise çok uzun sürmedi. Hem BDP hem de Barzani cephesinden yapılan tekzip açıklamalarıyla işin rengi biraz daha belli oldu. Barzani, “silahlı artık Kürtler için çözüm olarak görmüyoruz, ancak peşmergeler asla PKK ile savaşmayacak” açıklamasının ardından, Demirtaş da ‘Barzani Kürt ulusu için önemli bir isimdir. Irak Federe Kürdistanı’nda yaptıkları önemli ve anlamlıdır. Ancak ülkemizdeki sorun için muhataplık durumu yoktur. Ötesi kendisinin de böyle bir gayesi yoktur. Yalnızca diyalog için aracı olabileceklerini ifade etmiştir’ dedi. Sonuç olarak devletin aymazlığı bir kez daha ortaya çıkmış oldu.

Egemenlerin, başta ifade etmeye çalıştığımız ‘diplomatik hünerlerini’ bu mevzu üzerinden sergilemesinde, üstelik bunu yaparken her yol mübahır diyerek yalan, hile ve aldatmaya başvurusunda şaşılacak bir durum yoktur. Diplomasi güç dengelerine göre Ulusal Hareketin de (ve elbette komünist hareketin de) başvurabileceği bir yöntemdir. Ancak bölge açısından da yakıcılığı artan Ulusal Sorun gibi bir mevzu da kırk eleyip sık dokumak zorunluluğu karşımızda durmaktadır. Bu anlamda, bilhassa BDP üzerinden gelişen “diplomasi trafiğini”, ABD ve Obama ziyaretlerini de bu biçimiyle ele almak gerekiyor. Bu bütünlüklü sorunun bir ayağı ülkemiz egemenleri iken, emperyalizme bağımlı olma durumundan da ötürü, diğer ayağında emperyal güçlerin olduğu sır değildir. Bölgede ki çıkarları açısından ‘yeni dizayn’ projeleri, “demokrasi kılıçları” elbette ki her daim hazır! Meselenin kendisi neyi tartıştığımızla doğrudan ilintilidir. Orta ve uzun vadelerde Ulusal Sorunun ülkemiz özgülünde gerçek ve nihai çözümünü, Kürt ulusunun ulusal haklarına sahip olmasını tartışıyor isek yönümüzü direniş dinamiklerine çevirmemiz gerektiği açıktır. Halkların payına, bu zulüm severlerin çıkınından ne düştüğü sayısız pratikle ortadadır. Bunu bilince çıkarıp, bu zeminden kavgayı yükseltmek dışında tercihimiz yoktur.

Tarih neler yazacaktı, Bir konuşsa duvarları

Duvarları kan boyalı,
Diyarbakır zindanları...

"...bir ağıttır belki ağıdı da
zilan deresinin gecesi
ne ki zindan - ne ki tutsak olmak
ne ki kavga - ne ki dağlarda vurulmak
bir sehpa da idam olmak ne ki
ihanet utancıyla yaşamak var ya
hani bir kusmak
sonra bir et yığına dönüşüp kalmak
işte buydu diyarbakır zindanında yaşamak
sesler ihanete dönüşürdü her gece
bir tas çorba - bir dilim ekmeğe uğruna
ihanetler acılara dönüşürdü kalleşçe
acılar hep türkölere vururdu kendini ..."

Haki Karer

Üç kibriti dörtlemek dedi bir ses! Diyarbakır zindanlarında o bildik koku sarmış dört yanı. Zulüm kol geziyor. Bir konuşsalar haykıracaklar duvarlar. Dile gelseler anlatacaklar gördüklerini bir bir.

Sandınız mı bu zulüm sultanız karanlıklarda gizli kalacak? Sandınız mı unutulup gidecek? Duvarlar gizleyecek, tarih gizleyecek? Gözler görmez, kulaklar duymaz olacak!

Oysa ateşle tanışıklığı yıllar yıllar evveline dayananlar vardı yine karşınızda. Onlar ki, Demirci Kawa'dan bellemişlerdi meydan okuyup, isyanla raks etmeyi. Zılgıtın, görkemini, coşkununu renklerine boyalı serhıldanlarıyla yırtıp atmışlardı giz perdelerinizi.

Acizliğinizin, korkaklığınızın eseri tüm bunlar. Sözdən korktuğunuzdan yasakladınız dilleri, düş görmemizden korktuğunuzdan uyutmamaya çalıştınız bizleri. Sıcaklığımızı bildiğinizden beton yerlerde çırılçıplak koydunuz sa-

atlerce. Bilincimizin üşümesini istediniz en başta, inancımızın donmasını.

'Bir tas çorba ile bir dilim ekmeğe' muhtaç koyup güçsüzlüğümüzü yengiyeye uğratmaya kalkıştınız. Elbette oldu korkunun sofrasında yılgınlık yeyip de keyfinizi katmerleyenler. Uzatılan aş ile onurunu takas edenler. Ama tarih çoktan unuttu onları. Adları anılmaz oldu. Kör karanlık bir kuyunun zifirinde kara birer leke misali kaldı onlar.

Ve elbette 'dövüşenler de vardı bu soğuk havalarda.' Daha ne kadar geçmişti ki 1973 senesinin üzerinden. Hala yankılanıyordu bir ses zindanın her köşesinde. Bir yiğit düşmanın yüzüne cesareti tükürüyordu işte. 90 gün süren azılı işkencenin karşısında bedenini bilincine teslim etmiş meydan okuyordu. 'Esasen biz komünistler...' diye başlıyordu söze! 'Bu çelik aldığı suyu unutmuyacak' diye devam ediyordu bir diğerine. Duvarlar ezber etmişti bu direnişi. 'Ser

Eşref Anyık, Mahmut Zengin, Ferhat Kurtay ve Necmi Öner Askeri Faşist Cunta döneminde, Diyarbakir Zindanında, siyasi mahkumlara karşı aymazca sergilenen işkencelere karşı tepkilerini, 33. Koğuştta kendilerini ateşe vererek ortaya koymuş 4 yiğit yurtseverdir.

verip sır vermedi' diye kodlamış, tuğlaların arasına sıkı sıkı saklamışlardı. Ne zaman çıkar yol arayan bir çift göz gör-seler hemen anlatmak için sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Günlerden bir gün, tam on yıl geçtikten sonra aradan dört yürek bu çağnya kulak verdi. Askeri Faşist Cuntanın bir kobay misali kullandığı Diyarbakir zindanından insanlık onuruna yaraşır bir çığlık yükseldi. Bu çığlık ki sarı kırmızı ve yeşilin üzerinde dolandığı bir ateşle dört yanı sardı. Kendini görünür kıldı. Çöle su, karanlığa ışık, ayaza ısı oldu. 4'ler, güçsüz, kimliksiz, onursuz kılıp yenmek isteyenlere karşı üzerinden yıllar geçse de unutmadan, bıkmadan, usanmadan anlatılacak bir destanın yaratıcısı oldular. Onurumuzun bekçiliğe soyunma sırası onlara gelmişti işte. İbrahim'in yüreğinden tutup, Mazlum'un üç kibritine sarıldılar. Sıralarını, zalim Dehaqların korkularını büyüterek savdılar!

(...)

Sadece sözden çıkarıp eylem kılmak inancı zor zanaat-

tir. Ama öyle yaşam pratikleri vardır ki, tereddütsüz milyonlarca sözün anlatamayacağı kadar manaya mazhardırlar. İşte Haki Karer böyle yaşayanlardandır. Türk Ulusuna mensup bir yurtsever olarak, Kürt hareketine güç olmuş, Karadeniz'in isyankar rüzgarını Kürdistan'a taşımış, dilimize peleseng olan kardeşliği hücre işleyerek dosta düşmana ilan etmeyi başarmıştır.

(...)

Eşref Anyık, Mahmut Zengin, Ferhat Kurtay ve Necmi Öner Askeri Faşist Cunta döneminde, Diyarbakir Zindanında, siyasi mahkumlara karşı aymazca sergilenen işkencelere karşı tepkilerini, 33. Koğuştta kendilerini ateşe vererek ortaya koymuş 4 yiğit yurtseverdir. Eylemleri aşına olunan direniş pratiği içerisinde bir dönemeç olmuş, isimleri tüm-den düşmana karşı mücadelede teslimiyetin reddi olarak kodlanmıştır. 'Ateşi söndüren, direnişe ihanet eder' diye haykıracak kadar kararlı duruşlarıyla hala güncelliğini muhafaza eden tek yolumuzu bir kez daha aydınlatmışlardır.

Haki Karer ise Ordu'lu bir Türk olarak katıldığı mücadelede PKK'nin kurucu önderlerinden birisi olarak yer aldı. 18 Mayıs 1973'te faaliyet alanı olan Antep'te düştüğü bir pusuda katledildi.

Haki Karer ve Dörtlerin hem mücadele pratiklerinin hem de anılarının güncelliğini her zamankinden daha fazla koruması gerektiği aşikardır. Anda sarılınması gereken anlayış Karer'de vücut bulan mazlumun yanında olmak ve Dörtlerde vücut bulan teslimiyete karşı direniş kuşanmaktır. Anıları ancak bu vesileyle yolumuza ışık tutacaktır.

Şerzan'ın hesabı sorulacak!

90 yıllık faşist devletin tarihsel geçmişi katliamlarla doludur. Bu katliamlar kimi zaman geçtiğimiz Aralık ayında Roboski'de yaşandığı gibi İnsansız Hava Uçakları kullanılarak, kimi zaman 19 Aralıkta olduğu gibi, geçtiğimiz yıl Kazan Vadisi'nde olduğu gibi kimyasal silahlarla gerçekleştirilmiştir.

İşçilere, emekçilere, Kürtlere, alevilere kısacası ezilen kesimlerin tamamını hedefine alan katliam politikası konu Kürtler olunca 90 yıldır değişmeyen imha politikasının bir ürünü olarak açığa çıkmıştır. Bu noktada devlet sokak ortası 'infazlara' da sıkça başvurmuştur. Kimi zaman polis kurşunuyla, kimi zaman kontrgerillanın kimi zaman sivil faşistlerin kurşunuyla insanlar sokak ortasında katledilmiştir.

Şerzan Kurt sokak ortasında katledilen Kürt gençlerinden sadece birisidir. Muğla'da 2009 yılı Mayıs ayında polisin silahından çıkan kurşunla vurulmuştu. 12 Mayıs günü yaşanan olayın ardından Şerzan Kurt hastaneye kaldırılmış, 19 Mayıs günü ölümsüzlüğe uğurlanmıştır.

Olayın ardından polisin parmağı olmadığı iddia edilmiştir. Ancak kısa zamanda tanık beyanlarıyla olayın tahmin edebileceğimiz gibi polis tarafından vurulduğu ortaya çıkmıştır. Tanıklar polisin direkt Şerzan'ın da arasında olduğu kişileri hedef aldığını söylemişlerdir. Tanıklardan birisi 'sanık ateş ederken eli sağa sola, havaya hareket etmiyordu, koşarak yukarıdan gelip öğrencilere doğru direkt hedef olarak ateş etti' sözleriyle ifade etmiştir.

Şerzan Kurt'un yanlışlıkla vurulmadığını anlamak için tank beyanlarına ihtiyaç yoktur. Aydın Erdem gibi Şerzan da Kürt olduğu için, haksızlıklara karşı çıkan bir öğrenci olduğu için, özgürlük isteyen bir Kürt genci olduğu için katledilmiştir. Devlet yetkililerinin kırmızı çizgimiz dediği Kürt ulusal sorunu söz konusu olduğunda bir Kürt gencini polis kurşunuyla katletmek 'teferruat' olarak görülmektedir.

Şerzan'ın katledilişinin açılım denilen şekere bulanmış zehirin popülerleştiği, AKP hükümetince sık sık öne sürüldüğü bir dönemde gerçekleşmiş olması da dikkat çekicidir. Şerzan'ın katledilişi açılım projesinin iki yüzölçümünü açık eden olaylardan birisi olmuştur.

Bu katliamın ardından ise yine bilindik bir tablo karşımıza çıkmıştır.

Şerzan'ı katleden polisin avukatı büyük bir pervasızlık göstererek Şerzan'ı suçlu ilan etmeye çalışmaktadır. Polis memuru Gültekin Şahin'in avukatı Şerzan'ın, arkadaşlarının ve avukatlarının KCK ile bağlantılı olduğunu iddia etmiştir. Bu beyanlara göre 'Şerzan KCK üyesidir ve bu yüzden ölme-

yi hak etmiştir.”

Kuşkusuz bu görüş sadece polis memurunun avukatına ait değildir. Ki zaten bu cinayet de, kurşunu sıkan eli kanlı katil de devletin faşist zihniyetinin bir ürünü ve sonucudur. Bu gerçekliği Şerzan'ın vurulmasından sonra iç işleri bakanlığı tarafından yapılan açıklamadan da anlamak mümkündür.

Bakanlık, polis Gültekin Şahin'in "görevini yaptığını" savunmuş ve "kusur Şerzan Kurt'a aittir. Kendisinin o saatte kargaşa içinde bulunmuş olması bu sonucu doğurmuştur" demiştir. İçişleri Bakanlığının bu açıklamasıyla devletin Şerzan Kurt'u katlettiğini ilan etmiştir. Devlet sadece Şerzan'ı vurduğunu değil faşist zihniyetini de bu aymazlık üzerinden bir kez daha itiraf etmiştir. Faşist Türk devletine göre sivil faşistlerin saldırılarına karşı koymaya çalışan, kimliğine, geleceğine sahip çıkan, haksızlıklara karşı koyan her hangi bir gencin öldürülmesi meşrudur. Hatta bu meşruiyet için öldürülen kişinin Kürt olması bile yeterlidir.

Devlet yetkilileri mide bulandırıcı açıklamalar yaparak bu katliamı meşrulaştırmaya çalışırsa, Şerzan ölümsüzleşenler kervanında yerini almıştır. Şerzan Kurt onurlu bir mücadele verirken vurulmuştur. Bizlere kimliğine sahip çıkmak için kavgaya atılmış, özgürlüğe susamış bir Kürt genci olarak tartışılmaz bir değer bırakmıştır.

Devlet bu katliamlarla, sokak ortası "infazlarıyla" gençliği yıldıracağına hala inanmaktadır. Oysa bu katliamlar bizi bugüne kadar yıldırnamamıştır, tersine toprağa dökülen her damla kan kinimizi arttırmış, öfkemizi bilemiştir. Anaların yüreğine düşen her ateş, bizlerin yüreğindeki isyan ateşini harlamıştır.

Şerzan Kurt ölümsüzdür!

Heval Şerzan'ın uğruna düştüğü kavga onurumuzdur!

"Komiserim, 600 sayısı uğursuzluk getirmiş;
Birkaç öğrenci daha tutuklasak iyi olur.."

Evet, bunları duymamamız hiç de olası değil.

600 öğrencinin tutuklanması, öğrencilere pervasızca saldırılması öğrencilerin faşizm mücadelesinde çok önemli bir noktada olduğunun göstergesidir. Dünyadaki tüm halk hareketlerinde öğrenciler her zaman ön saflarda mücadeleyi omuzlamış, kendisini mücadelenin öznesi yapmıştır. Tutuklamalar ve gözaltılar faşizmin hüküm sürdüğü ülkelerde normaldir. Çünkü faşizm geleneğinde bu vardır; sindirme, korkutma, tutuklama, zulmetme politikaları...

KCK adı altında gazeteciler, siyasetçiler, bilim insanları, öğrenciler linç edilmeye çalışılmıştır; bu TC'nin her zaman görevi olmuştur.

Öğrencilerin; parasız, bilimsel ve anadilde eğitim isteklerinin, demokratik okul taleplerinin özgür bireyin önüne konulan engeller karşı vermiş olduğu mücadele egemenler tarafından tutuklanma ve sindirme politikalarına maruz kalmalarına yetmiştir. Tutuklama gerekçeleri ise YÖK karşıtı protestolar, Newroz kutlamalarına katılmak, kantin boykotu, slogan atmak, pankart açmak halay çekmek, bakanların elini sıkmamak, puşi takmak, kitap listesi bulundurmak, gazete ve dergi okumak ve taşımak bu gerekçeler arasında sadece birkaçıdır. Bunlar tutuklanma gerekçeleri ise biz bu suçları her zaman işleyeceğiz ve yaftalamaya devam etsin devlet 601., 602., 603...

Her şeyi suç ve herkesi suçlu ilan eden devlete karşı toplumsal muhalefet odağını oluşturan öğrenciler demokratik haklarını kullanarak yürüttükleri politik faaliyetlerden ötürü okullarından alınıp hapis hanelere doldurulmaktadır. Şimdi sokakta ve okulda ve hayatın her alanında "ideolojik olabilmek" ve inandığımız ideolojiyi savunabilme özgürlüğümüzü kazanmak için mücadelemizi çok daha hızlı bir şekilde yürütmeliyiz. Devletin; sözde yargının bağımsızlığını savunması öğrenciler için işlemezdir ve uzun tutuklama sürelerini görmezden

gelmişlerdir. AKP İstanbul Milletvekili **Bülent Turan** ise öğrencilerin "puşi takmakla" değil, "insan öldürme, uyuşturucu, gasp, hırsızlık, yaralama, cinsel suçlar, sahtecilik ve dolandırıcılıkla suçlandığını" söylemiştir. Devletin ve hükümetin açıklamaları sadece yalandan ibaret olmuştur ve gençliğin korktuklarının, risk olarak görmelerinin göstergesi haline gelmiştir.

En demokratik talebe dahi saldıran egemenler, bu saldırılarını saçma gerekçelerle meşrulaştırmaya çalışsa da çırpındıkça batmaktadır. Biz bunu en yakın örnek olarak puşi davasından yargılanan, Cihan'dan biliyoruz. Cihan puşi taktığı için 25 ay tutuklu kaldı ve oluşan toplumsal baskının ardından serbest bırakıldı. Cihan'ın davası devletin sindirme politikası olarak görünse de yaşanan süreç göstermiştir ki, örgütlü duruşun ve mücadelenin engellenemeyeceğinin gözaltıların, baskıların ve tutuklamaların gelişen mücadeleye geri adım attıramayacağının göstergesidir.

Devletin hedefi olmaya devam edeceğiz...

Gözaltılar, tutuklamalar yani bizlere karşı yürütülen bütün baskı metotları ilk kez karşılaştığımız şeyler değil. 90'lı yıllarda gerçekleşen faili meçhul cinayetleri 2000'lerde gazetecilere, akademisyenlere ve öğrencilere tutuklama operasyonlarıyla tekrar görmekteyiz. Başlangıçta Kürt gençliğine yönelik tutuklamalar sonraları tüm muhalif öğrenci kesimlerine ulaşmıştır.

Bu süreçler çerçevesinde öğrencilerin ana görevi tutuklamalara ve gözaltılara adaklanma ve bu temelde çalışmalarını daha hızlandırmak olmalıdır. YDG tarafından başlatılan tutuklu öğrenciler için imza kampanyası bunun bir ayağıdır. İmza kampanyası akademisyen ve siyasetçilerin de katılacağı panel, forum ve basın açıklamalarıyla sürdürülecektir.

(Bir YDG'li)

Pamuk ipliği tutmuyorsa...

Örgütümüz içerisinde belli başlı olumlu örnekler ve ileriye doğru atılan adımlara rağmen, genel anlamda kadın yoldaşların pratik anlamdaki aktifliğine tezat bir biçimde politik olarak pasifliği sürmektedir.

Çeşitli vesilelerle dile getirdiğimiz gibi, ülkemiz burjuva demokratik devrimini yapamamış, emperyalizmin hakimiyeti altında, bağımsız endüstriyel gelişimi dizginlenmiş; yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerdendir. Böylesi ülkelerde kadının durumu, burjuva demokratik devrimini tamamlamış kapitalist ülkelerdeki kadınların içinde buldukları durumdan çok daha kötüdür. Tüm halkın yaşadığı açlığın, yoksulluğun, işsizliğin en katmerlisini yaşamakta, buna yoğun oranda fuhuş, taciz, tecavüz, her türden şiddet, kadın ticareti de eklenmektedir. Bir taraftan emperyalist-kapitalist sistemin kadını metalaştıran, ucuz iş gücü gören ekonomik, kültürel vb. ilişkilerinin sömürsünün altındadır, bir taraftan da kadını erkeğin/toplumun malı olarak gören feodal üretim tarzının ve değer yargılarının boyunduruğu altındadır. Bütün bu koşullar “kadın” kimliğini belli kodlar çerçevesinde ilmik ilmik örmüş ve zehirli bir örümceğin ağı gibi bir yandan bilincini felç ederken bir yandan da hareket alanını en ileri düzeyde kısıtlamıştır. Öyle ki artık kadın, emperyalist-kapitalist sistemin kolaylıkla yutabileceği bir lokma haline gelmiştir. Kuşkusuz bu zehirli örümcek ağını örerken avının mücadelesine ön koşul hazırlamıştır; ancak zehrini de bilince akıtmıştır bir kere. Bu nedenle kadının bu ağdan kurtulabilmesi bilincine akan zehri temizlemesine bağlıdır.

Devrimci mücadele içerisinde örgütlenen kadın tam da böylesi bir toplumsal yapının bağrında “yetiştirilmiş”, dolayısıyla toplumsal cinsiyet kodlarını uç veren sürgünler gibi benliğinde taşımaktadır. Örgütlendiğinde örgütüne aslında “tipik bir kadın” olarak gelmekte ve örgütün de feodal-ataerkil sistem içerisinde bir “vaha” olmadığını görmektedir. Kadına ve erkeğe dair toplumsal kodlar inceltirilmiş olarak örgüt içerisinde yaşamaya devam etmektedir;

zira devrimciler fanus içine doğmamışlardır. Tek farkla: örgütün bu klasikleşmiş burjuva-feodal toplumsal yapıyı çözme gibi bir iddiası vardır. Bu iddia örgütlü her bireye belli başlı sorumluluklar yüklemektedir. Bu sorumlulukların ilki farkındalıkların üst boyutta tutulması ve içte çürümeye yol açabilecek zaafarla hesaplaşarak onların kesilip atılmasıdır.

Bu bağlamda örgütlü kadınların politikleşmede, inisiyatifleşmede, özcesi “bir adım ileri çıkmada” yaşadıkları sıkıntıları konu edineceğiz. Her şeyden önce belirtmek gerekir ki örgütümüz içerisinde belli başlı olumlu örnekler ve ileriye doğru atılan adımlara rağmen, genel anlamda kadın yoldaşların pratik anlamdaki aktifliğine tezat bir biçimde politik olarak pasifliği sürmektedir. Evet, kadın yoldaşlarımız gerçekten de emek sürecinde canla başla yer almakta; ancak o süreci belirlemede, yön vermede “yetersiz” kalmaktadır. Bu tabloyu görmek için salt bu yıl altıncısını gerçekleştirdiğimiz Yeni Demokrat Gençlik konferanslarına bile bakmanın yeterli olacağı kanaatindeyiz. Bilindiği üzere YDG, konferansları aracılığıyla bir sonraki konferansa kadar geçen süreci şekillendirmekte, yönelim(ler)ini belirlemektedir. Her konferansın örgütlenmesinde özveriyle çalışan kadın yoldaşlarımız konferanslarımızda hala çok az söz almakta, görüş bildirmekte ve çok sınırlı oranda tartışmalara müdahil olmaktadır. Deyim yerindeyse kadın yoldaşların konuşması için “kırk dereden su getirilmektedir”. Peki, konferanslarımızda beraklaşmış bir biçimde karşımıza çıkan bu gerçekliğimizin bütün bir faaliyet içerisindeki yansımaları nelerdir?

Öncelikle kadın yoldaşlarımız sorumluluk almada, inisiyatif koymada sürekli tereddüt yaşıyorlar, bu noktada ciddi anlamda bir özgüven eksikliğiyle boğuşuyoruz. Her an bir “acaba?” sorusu adeta beynimizi kemiriyor ve bizi tutuklaştırıyor. Her adımımızda onay bekliyoruz ya da daha inisiyatifli gördüğümüz (genelde erkek) yoldaşlarımıza (büyük ihtimalle erkek yoldaşlardan daha ileride olduğumuz kadın çalışmalarımızda bile!) danışma zorunluluğu hissediyoruz. Zira tek başımıza hiçbir işi doğru dürüst (ya da “adam gibi”) yapamayacağımız inancı bizi geriye düşürüyor. Tabii o adım atılana kadar mutlak surette “iteklenmeye”, cesaretlendirilmeye, bazen de zorlanmaya ihtiyacımız oluyor.

Faaliyette politik düzeyimiz denk dahi olsa (politikleşme konusundaki iddiasızlığımıza rağmen neden denk

olamayalım, değil mi?) erkek yoldaşa hızla yedeklenme meselesi de ilerlememizin önüne taş koyuyor. Çoğu zaman erkek yoldaşımızın inisiyatifimizi kırmasına müsaade ederken kendimizi geri çekiyoruz. Hatta iş, yoldaşımızın hatalarını eleştirmemeye yahut hatasında ısrar edip savunmaya geçerse pes etmeye kadar varabiliyor. Zaten “yanılmış” olabileceğimiz ihtimaline o kadar hazırlıklıyız ki yoldaşımızı ikna edememek hiç sorun olmuyor. Genele yayarsak; tartışırken sürekli “alttan alan taraf” olmamız pek de şaşırtıcı bulunmayacaktır sanırız. Sözü müzün kesilmesi, üslupsuzluk vs. tarafımızdan ustalıkla sineye çekilecektir. Bu davranış toplumumuzda (ve şüphesiz yoldaşlarımızda) karşılandığı biçimiyle “hanım hanımcık” olma gibi gösterilmemelidir; çünkü bu düpedüz “kükreyen erkeklik” karşısında sinmektir.

Kadın yoldaşların inisiyatifsizliğinden dem vururken, dönüp dönüp kendimize sormamız gereken sorulardan biri şu: Bizler de politik düzeyi denk iki yoldaştan erkek olanın görüşlerine daha fazla değer verip, eleştirilerini daha fazla ciddiye almıyor muyuz? Hemcinslerimize ilk elden ayrımcılık uygulayan bizler değil miyiz?

Yine çok önemli meselelerden biri de hiç sağlıklı olmayan bir biçimde uyguladığımız “otokontrol”. Tuhaf bir biçimde geliştirdiğimiz bu otokontrol mekanizması faaliyet içerisinde yaşadığımız sıkıntıları boyutlandırmanın ötesinde bir işe yaramıyor. Her durakta birer ikişer eksiliyoruz, her adımda sorgu sual olmaksızın bir şeylerden feragat ediyoruz. Üstelik bir de “otokontrol uygulamadığımız, zaten o şekilde düşündüğümüz/davrandığımız” yalanına kendimizi inandırmaya çalışıyoruz. Sözelimi etek giymekten hoşlanıyoruz. Ancak yoldaşlarımız birkaç kez “bu şekilde gazete/dergi dağıtımına gelemeyeceğimizi” söyledi diye bunu tartışmadan, karşı tarafı ikna etme zahmetine katlanmadan “etek giyme” seçeneğini kafamızdan siliyoruz. Sonra da “Yok, ben etekle rahat edemiyorum”

diye kendimizi trajikomik bir duruma düşürüyoruz. Böylece, çok ihtiyacımız varmış gibi, toplumsal baskı aygıtlarına bir tanesini de kendimiz eklemiş oluyoruz.

Mesele duygusal ilişkilere gelip dayandığında yukarıda bahsettiğimiz sıkıntıları daha yakıcı bir biçimde yaşıyoruz. Çünkü bu tip ilişkilerde artık “tipikleşmiş” kadın kimliğine gönüllü bir biçimde giriyoruz. Üstelik kadın yoldaşlarımız içine düştükleri çelişkinin farkına varmak bir yana bu durumdan oldukça hoşnut. “Normal bir ilişki” değil mi bu? Ne hoş bir şövalyenin(!) leydisi olmak! İşte kadınlar için intihar cümlesi! İşte kadınlar için gönüllü teslimiyet! Adettendir, “kadın erkeğin iki adım gerisindedir” ve “her başarılı erkeğin arkasında onun başarısı için yorulmadan sıkılmadan çalışan bir kadın vardır”. Bu sözlerin gereği ilişki içerisinde adeta içgüdüsel bir biçimde yerine getiriliyor. Bir bakıyoruz ki kadın yoldaşlarımız dışarıdan bir bakışla en sert biçimde eleştireceği davranışları çoktan kanıksamış hatta uygulamaya geçmiş. Artık “nasıl bir ahenk yakalanmışsa” erkek arkadaşımız mücadelede ilerliyorsa (iki adım gerisinden elbette) biz de ilerliyoruz, erkek yoldaş gerilemeye başlamışsa onu tutup ileri çekeceğimize gerileyen biz oluyoruz. Mükemmel(!) bir çift gibi mücadeleyi bırakabiliyoruz. Söylemeye gerek var mı bilemiyoruz ama bu türden ilişkilerde de belirleyici rol oynayamıyoruz. Hatta belirleyen olma ihtimalimizi aklımızın ucuna dahi getirmiyoruz, sanki bu sevgimize ihanetmiş gibi!

İş geliyor can alıcı soruya: Neden? Cevap pek karmaşık değil aslında: Yoldaşlar (özelde kadın yoldaşlar) ısrarla feodal toplumla çelişkilerini görmezden geliyor, hesaplaşma konusunda yeterince ısrarlı davranmıyorlar. Bu durum en çok kadın çalışmalarına olan ilgisizlikte kendini hissettiriyor. Hala kadın sorununu içselleştirmede, yabancılaştığımız “kadın sesimizi” bulmada yetersiz olduğumuz bir gerçeklik olarak önümüzde duruyor. İşte ihtiyaç duyduğumuz yol haritası! Kadın çalışmalarına sıkı sıkı sarılmadan “bir adım öne çıkmak” tam olarak hedeflediğimiz anlamda mümkün olmayacaktır. Ancak bu sayede kadın kimliğimizin güçlü ve zayıf yanlarını ortaya koyabilecek; güçlü taraflarımızı öne çıkarırken zayıf yanlarımızı geliştirebileceğiz. Ancak bu sayede sürekli olarak ertelediğimiz “kadının insan olma mücadelesini” bir adım ileri taşıyabiliriz. Ve ancak o zaman mikrofonlar bize o kadar da korkunç gelmez; sesimizle/ kimliğimizle barışabiliriz. Önümüzde duran görevler arasında en önemlilerinden biri bu. O halde Nurşen Aslan yoldaşın da belirttiği gibi pamuk ipliği tutmuyorsa kendimizi bu hedefe zincirleyelim.

1 MAYIS; devrimci dayanışmanın turnusol kağıdı

Devrimci siyasetlerin açıktan faaliyet yürüttükleri/yürütebildikleri alanların sınırlı olması, belli dar alanlarda tıkanıp kalmış olma durumunun yaşanması, bu sebeplerle “karşılaşma” durumunun fazlasıyla yaşanıyor olması gözümüzü kapatamayacağımız bir halidir. Ancak bu olumsuz halin çok daha kabul edilemez sonuçlar yaratmasına rızamız yoktur/ kimsenin olmamalıdır.

Kez be kez tartıştığımız, yazdığımız, çizdiğimiz bir konu olan “devrimci dayanışmayı” dilimize pelesenk etmeye ısrarla devam edeceğiz. Çünkü bu değere karşı sakat anlayışların yol açtığı kimi pratikler sanıldığından epeyce fazla bir manayı teşkil etmekle birlikte, hesaplanamayacak zararlara yol açıyor.

Hareketliğin doğal sonucu olarak ortaya çıkan, var olma durumunda, var olanların karşı karşıya gelmesi/ karşılaşması da bir o kadar doğaldır. Ülkemiz devrimci hareketi için bilhassa son süreçte “takvimsel gündemlere” boğulma ayarında yapılan eleştirinin/özeleştirmenin bir sonucu olarak bu hareketliliğin en çok kimi seneyi devriyelerde yaşandığını ortaya koymak gerekir. Bu önemli milatlardan en ön plana çıkması ise kuşkusuz 1 Mayıs İşçi ve Emekçilerin Uluslararası Birlik Dayanışma ve Mücadele günüdür. Bu anlamda birçok husus üzerinden incelenmesi mümkün ve gerekli olan 1 Mayıs sürecinin “devrimci dayanışma” üzerinden de irdelenmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Kapatılan Afişler, Dolu Duvarlar...

1 Mayıs sürecinde siyasi partilerden demokratik kitle örgütlerine, dergi çevrelerinden çeşitli derneklere, devrimci siyasetlerden ilerici kurumlara çok geniş bir muhalif yelpazenin bugüne odaklı özgün çalışmalar yürüttüğü bir gerçekliktir. (Doğal ve güzel olan da budur!) Tüm bu özneler 1 Mayıs'ı kendi propagandaları temelden örgütlemek üzerinden çeşitli materyaller geliştirirler. Afiş, bildiri, sticker, yazılama, pankart gibi görsel materyaller bu süreçte çok fazla kullanılır. İş bu, bu materyallerin kullanıma yani tümünden 1 Mayıs sürecinin kendimiz dışında diğer kesimler tarafından da propaganda edildiğine/ edilmesi gerektiğine dair yaklaşımımız sanki durumun böyle olduğundan bihabermiş gibi bir tablo yarattığından, mevzuyu böyle açıp herkesin bildiği noktaları ifade etmeyi gerekli gördük.

Devrimci siyasetlerin açıktan faaliyet yürüttükleri/yürütebildikleri alanların sınırlı olması, belli dar alanlarda tıkanıp kalmış olma durumunun yaşanması, bu sebeplerle

“karşılaşma” durumunun fazlasıyla yaşanıyor olması gözümüzü kapatamayacağımız bir halidir. Ancak bu olumsuz halin çok daha kabul edilemez sonuçlar yaratmasına rızamız yoktur/ kimsenin olmamalıdır.

Merkezi bir noktada bulunan ve işlevli bir görünürlük kapasitesine sahip olan geniş bir duvara boydan boya kendi afişlerimizle “donatmamız” nasıl bir anlayışın ürünüdür? Yine aynı duvarın sadece bir yanına afiş yaparak devrimci dostlarına yer bırakma sorumluluğunu yerine getirmiş bir devrimci örgütün afişlerini kapatıp aynı duvarı boydan boya kendi afişimizle donatmamız ne anlama gelmektedir? Üzerinde illegal bir örgütün yazılamalarının olduğu bir duvara, o kadar emeğe, alınan riske, duvara nakşedilmiş değere saygısızlık (en hafif tabiriyle saygısızlık) etmeyi göze alarak boydan boya afiş yapmak nasıl bir aciziyetin ürünüdür? Bir duvara üç tane yan yana yapılmış afişlerin ikisini kapatıp kendi afişlerimizden altı tane yaparak nasıl bir “rekabet” anlayışının yılmaz bekciliğine soyunuyoruz? Kime ne anlatmaya çalışıyoruz acaba? Ya da iki direk arasına gerilmiş 1 Mayıs pankartının bir ucundan kesip, tek direkte sallanmasına sebep olarak oraya kendi pankartımızı asmamızın altında yatan “düşmanlık” da neyin nesidir? Hiçbir şey değilse bile yaratılan görüntü içimizi rahatlatıyor mu? Peki, bu tarzı mahkum edip pankartını yeniden asan siyasetin afişlerini “büyük bir zahmete” girip, stickerlarla kapatmayı nasıl izah edeceğiz?

Partizan imzalı, İbrahim Kaypakkaya silüetlerinin yanına, kenarına değil illa ki tam dibine kendi afişlerimizi yaparak, bu durumu 1 Mayıs çalışmalarında sistematik hale getirip, her yerde yana döne İbrahim çıkarmaları arayarak kime neyi anlatmaya çalışıyoruz?

Yeter sayıda afiş yaparak, propagandamızı kolayca yapabileceğimiz alanlara yüzlerce (abartısız yüzlerce) afiş yaparak, devrimci dostlarımızın propaganda hakkını gasp etmiş olmuyor muyuz?

Hayır, tüm bunlar herhangi bir sektörde rant hırsıyla yanıp kavrulan sermaye şirketleri arasında yaşan-

madı/yaşanmıyor. Derdi, meramı yeni ve güzel bir dünya, yeni insan yaratmak olan ilerici, devrimci, demokrat, yurt-sever, muhalif kesimlerin en başta kendilerine ne denli yabancılaştıklarını gösteren bu pratikler “bizim ellerde” yaşanıyor!

Bu yabancılaşma durumu neyi, ne için yaptığımızı, nasıl yapmamız gerektiğini ıskalama sonucu doğuruyor. Nasıl bir ironi ise özü bir dayanışma ve birliğe tekabül eden 1 Mayıs sürecini tümünden muhalif güçler olarak dar grupçu ötesi rekabetçi anlayışlarımıza kurban ediyoruz. Yalnız, bu durum küçük burjuva zaaf olmanın da ötesinde sistemin öğretileriyle raks edişimiz anlamına geliyor ki; burası çok tehlikeli!

1 Mayıs sürecinde, faaliyetin olduğu emekçi mahallelerinde, halk arasında “yer kavgası ediyorlar” cümlesinin seyri sefer ediyor olması nasıl bir rezalet sebebiyet verdiğimizi açıklıyor sanıyoruz! Aynı kavgayı düşmanımız olan ve geniş halk yığınlarını da düşman oldukları noktasında bilinçlendirmeye çalıştığımız egemen güçler de yapmıyor mu? Ya da her gün hapsedildikleri TV ekranlarında bu dalaşın emarelerini görmüyorlar mı? Çalıştıkları fabrikalar, firmalar, şirketler onların emeği üzerinden bir diğerini bu tarz pespaye yöntemlerle alt etmeye çalışmıyorlar mı? Halkımız bu durumun yabancı değil, elbette. Ama aynı “refleksi” devrimci güçlerden –hani şu güvenleri kaybettikleri devrimci güçlerden- görünce nasıl olacak? Kime, neyi anlatacağız bundan sonra? Yaratmamız gereken kültürüyle, pratiğiyle, bakış açısıyla, hareket tarzıyla “devrimcilik” değerini bu vesileyle silikleştirmiyor muyuz? Silikleştirdikçe görünürlüğümüz kaybolmuyor mu?

Bayrak Savaşı

Tüm çalışmalarımızın somutta ete kemiğe bürünmüş hali de 1 Mayıs alanlarında ortaya çıkıyor. Çalışmalarımızı bu anlayış ile örmüşken, alanda da devrimci bir tarz tutturmamızın beklenmesi maalesef abesle iştilig ediyor. Gözü dönmüşçesine tüm duvarları afişleriyle donatan, pankartları indiren anlayış alanda kendi dışındaki herkese önce şöyle düşmanca bir bakış atıp, başlatıyor “kendini var etme” piyesini! Sadece kendi flamaları görünmeli, en önde kendi pankartı olmalı! Sıra, tertip komitesi, düzen, nizam hak getire! “Ez geç öndeki korteji” diyebilecek kadar 300 Spartalı modu hakimdir artık! Sanki onlar 1 Mayıs’ı kutlayacak da, alandaki diğer herkes onları engellemeye çalışıyor gibidir! Onların tüm sloganları hususiyetle bastırarak kendilerini “duyulur” kılmış olmanın verdiği özgüvenle, sanki düşmanla çarpışmış ruh haline girmesi içten bile değildir! Pervasızlık alır yürür ve son sahne, ismi okunmuş olmasına rağmen, bu “hürmeti” yetersiz bulup, tüm kitlenin karşılarında el pençe divan durması istendiğinden “ismim okunmadı” diyerek sahneyi işgal etme hamlesiyle oynanır! Desibel-ler yükselir, arbedelerden arbede beğenilir! Sonunda isim yeniden anons edilir, bayraklar ta en Yüksellerde dalgalandırılır, sonra “1 Mayıs’ı kutlamak üzere” alandaki

yerler alınır! Sahi, içiniz rahatladı mı gerçekten? Böyle mi seviyorsunuz? Heyecanlı mı oluyor? Yoksa oyun mu oynuyorsunuz?

1 Mayıs, Devrimin Şanlı Yolunda İlerleyen Halkların Bayramı

Bu pratiklerin yalnızca “hata”, “ufak bir eksiklik” vs olarak değerlendirilmesi mümkün değildir. Zira bu örnekler ideolojik şiraze kaymasının yol açtığı çarpık anlayışların dışı vurumudur. Ancak artık illa ki görülmesi gereken gerçeklik tez elden bu anlayışların mahkûm edilmesidir. Bunlara gösterilecek tolerans, devrimci iddialarımızdan feragat etmek anlamına gelecektir. Devrimci mücadele ise bu tarz feragatları kaldırmaz. ‘Devrimcilik’ adına devrimci değerlerin ayaklara paspas edilmesine karşı çıkılması, bu durumun her alanda teşhirinin yapılması, yeri geldiğinde tecrite tabi tutulması esaslı görevlerimizdendir.

KENTSEL DÖNÜŞÜM TARİHÇESİ VE ÇÖZÜM YOLLARI-2

Kentsel dönüşüm kavramları

Kentsel Yenileme

Kentsel yenileme tanımı olarak; eskime ve yıpranma sürecindeki kentsel bölgelerin veya binaların yıkılarak, elbette sermaye odaklı stratejik bir yaklaşımla günün soysal-ekonomik ve fiziksel şartlarına uygun olarak değiştirilerek yeniden yapılandırmasıdır.

Kentsel yenileme başlıca 3 amacın gerçekleşmesine yardımcı olmak için kullanılmaktadır. Bunlardan biri ve en çok yapılan kentsel yenileme yöntemi, yoksulların yaşadığı bölgelerin (veya gettoların) “temizlenmesi”, yani egemenler tarafından kent merkezlerine yakışmadığı düşünülen yoksul halkın ve emekçilerin kent dışına çıkarılıp, onların yaşadığı bölgelerin ise sermaye tarafından kâr getirecek şekilde düzenlenmesidir. İkincisi ise ekonomik yönden gelişmiş şehirler ile gelişmemiş şehirler arasındaki ekonomik uçurumun kapanması için, gelişmemiş şehirlerin yenilenme projeleridir. İlk başta kulağa hoş gelen bu yenilenme yöntemi, sermaye tarafından genelde daha fazla kâr elde etmek için kullanılmaktadır. Bu yöntemle, büyük şehirlerde işçiye daha fazla ücret ödemek zorunda kalan sermaye, küçük şehirlerde daha az ücret ödeyip ve birçok masraftan kurtulup birikimini daha da artırmaktadır. Üçüncüsü ise kentlerdeki yerel yönetimlerin daha fazla aktifleşmesi için yapılan yöntemlerdir. Belediyelerin ekonomik olarak canlanması için yapılan bu projeler de, yoksul halk yerine kentin sermaye tarafından daha cazip hale getirilmesi amaçlanmaktadır. (İstanbul’da Osmanbey civarı bu projeye örnek verilebilir.)

Sa hkla tırma/Rehabilitasyon

Tanım olarak rehabilitasyon, eski itibarına kavuşturma, ıslah etme, esenleştirme gibi anlamlara gelmektedir. Daha geniş anlamıyla; yıpranan ancak özgünlüğünü kaybetmeyen alanların ya da yapı gruplarının düzenleme ile iyileştirilip sağlıklı hale getirilmesi eylemidir.

En çok tercih edilmesi gereken yöntem olan rehabilitasyon, rant getirmediği müddetçe pek tercih edilmemektedir. Kentlerin daha sağlıklı olabilmesi ve sosyal alanların çoğaltılması için yapılması gereken sağlıklaştırma projeleri, egemenler tarafından kentin sağlığını bozan “yoksullar” olduğu düşünüldüğü zaman yapılmaktadır. Mesela Dilovası ve Aliağa gibi yerler en başta rehabilite edilmesi gereken yerler olmasına rağmen, kentin ve kente yaşayan halkın sağlığını bozan sermaye olduğu için herhangi bir proje gündeme bile gelmemiştir.

Yeniden Canlandırma

Yeniden canlandırma; ekonomik, sosyal ya da fiziksel açıdan çöküntü dönemi yaşayan veya bu çöküntü dönemi sonucunda terk edilmiş kent bölgelerinin çöküntü kaynağı olan faktörlerin ortadan kaldırılması ya da değiştirilmesiyle tekrar hayata döndürülmesi anlamına gelmektedir. Burada çöküntü alanlardan kasıt tabii ki, egemenleri tehdit eden “terör yuvaları” olmaktadır. Özellikle göç sonucu semtlere yerleşip ve zamanla politikleşen semtler “yeniden canlandırma” adı altında hedefe konmaktadır. İstanbul, İzmir, Adana, Mersin gibi şehirlerdeki Kürt mahalleleri ilk akla gelen örneklerdir.

Yeniden Geli tirme

Yeniden geliştirme yöntemi, mevcut yapıların yıkılması ve kazanılan toprağın yeni amaçlar için kullanılmasıdır. Yine ekonomik amaçların ön planda olduğu bu yöntemde, sermaye için kâr getireceği varsayılan bölgeler bu amaçlar doğrultusunda yıkılmaktadır. İstanbul Taksim Projesi ilk akla gelen örneklerdendir.

Koruma

İşlevlerini yerine getirebilen yapıların, büyük tarihsel, mimari ve kültürel değer taşıyan bölgeler içinde, onlarla birlikte korunmasını sağlamak için plansızlığın denetlenmesi ve aşırı nüfus birikimini önlenmesi gibi çalışmalar koruma olarak tanımlanmaktadır. Devletin “koruma” örneklerini; yakılan Haydarpaşa Garı, yerine otel yapılan Sultanahmet’teki Bizans Kalesi ve belediye tarafından yıkılan Malatya’daki tarihi Ermeni Mezarlığı çok iyi anlamaktadır.

Soylula tırma (Gentrificatiaon)

Kentteki bazı sivil grupların inisiyatifıyla ortaya çıkıp kent yönetiminin de zamanla müdahil olduğu bir dönüşüm yöntemi de soylulaştırma. Soylulaştırma içerik olan alandan çıkan nüfusu değil, alana yeni gelen nüfusu tarif etmektedir. Soylulaştırma, İngilizce “gentrification” kelimesinin karşılığı olan ve Türkçede mutenalaştırma, seçkinleştirme, burjuvulaştırma, nezihleştirme, kibarlaştırma, centrifikasyon, jantileşme vb. kullanımları da olan “soylulaştırma”, kısaca orta ve üst sınıfların dar gelirli olanların yaşadığı, kent merkezlerindeki semtlere yerleşme süreci olarak tanımlanmaktadır.

Soylulaştırma, en basit ve sınırlı tanımıyla, dar gelirli olanların yaşadığı, kent içerisindeki köhneleşmekte olan konut alanlarına, daha üst sınıfların yerleşmeye başlaması süreci olarak tanımlanmaktadır. Değişimin gerçekleştiği mahallelerde, bir taraftan eski ve bakımsız kalmış konutlar yenilenirken; diğer

tarafından eski sakinlerin, yerlerini sonradan gelenlere bıraktığı, “yerinden edilme” süreci yaşanmaktadır. “Soylulaştırma” ile ilgili semtlerde var olan mahalle kültürü farklı grupların varlığıyla giderek değişime uğramaktadır. Yoksulların yaşadığı semtler zamanla üst gelir gruplarının tercih ettiği yerler haline gelmekte, dolayısıyla da emlak yatırımcılarının ilgisini çekmektedir. Bunların sonucunda ise çoğunlukla spekülatif bir şekilde bu semtlerdeki emlak fiyatları artmaktadır. Ev fiyatları artınca da çoğunluğu yoksul ve kiracı olan semt sakinleri yaşam alanlarını terk etmek zorunda kalmaktadır.

İlk olarak 1950’li ve 1960’lı yıllarda Londra ve New York gibi şehirlerde başlayan “soylulaştırma”, İstanbul’da ise 1970’li yılların sonlarına doğru karşımıza çıkmıştır. İstanbul’da 1980’lerde Boğaziçi (Arnavutköy, Ortaköy ve Kuzguncuk), 1990’larda Beyoğlu (Cihangir, Galata ve Asmalımescit) ve 2000’lerde Haliç (Fener ve Balat) soylulaştırma projeleriyle

gündeme gelmiştir. İçinde bulunduğumuz dönemde ise Süleymaniye, Tarlabası, Tophane ve Sulukule gibi kentsel dönüşüm projeleri ile gündeme gelen bölgeler aynı projelere konu olmaktadır. 1980’li ve 1990’lı yıllarda yurtdışındaki akademik çevrelerde tartışılan soylulaştırma hakkındaki genel görüş, soylulaştırma projelerinin kapitalizmin içinde bulunduğu evrenin kaçınılmaz sonucu olduğu gerçeğidir. Dolayısıyla, soylulaştırma ile mücadele etmek aynı zamanda kapitalizm ile mücadele etmek anlamına gelecektir. Sonuç olarak yoksul ve emekçi kesimi yerlerinden eden ve kentin gözde alanlarını üst gelir gruplarına özelleştirerek sermayeye hizmet eden bir proje olan “soylulaştırma”, sınıfsal ayrışmaların kentsel ayrışma olarak yeniden üretilmesinden başka bir anlam ifade etmemektedir.

TÜRKİYE’DE KENTSEL DÖNÜŞÜM

Konut sorunu ve uygulanan konut politikalarının toplum yapısından soyutlanarak, ülkedeki üretim ilişkileri ve ülkenin dış ilişkilerinden bağımsız olarak, değerlendirilmesi olanaksızdır. Bu nedenle konut sorununun Türkiye’de ki tarihsel gelişim süreci de, doğal olarak diğer sorunlar gibi gelir adaletsizliği ve dışarıya bağımlılığın bir fonksiyonu biçiminde oluşmuştur.

Özellikle 17. yüzyılın son yarısında bu değişiklikler ve dış bağımlılığın ortak etkisiyle toprak politikası, mülkiyet düzeni, yerleşme politikası, kurumsal yapı ve finansman sorunlarının somut bazı değişikliklere uğradığı görülmüştür. Başlıca değişiklikleri sıralamak gerekirse;

*İlk olarak toprakta özel mülkiyetin geliştirilmesi için çaba gösterilmiştir.

*Emperyalizme bağlılık başlamış ve bunun sonucu olarak, serbest ticaret anlaşmaları yapılmış, dış yatırımları ülkeye çekebilmek için ülke iyi bir pazar ve iyi bir kaynak haline getirilmiştir.

*Dış borçlar artmaya devam etmiş ve dış bağımlılık giderek artmıştır.

*Bunun sonucunda ülke içerisinde coğrafi ve sosyal adaletsizlik hız kazanmış ve ayrıca uygulanan tarım, ulaşım ve konut politikalarıyla ülke sömürüye en elverişli hale getirilmiştir.

*Sanayileşme sonucunda işçi sınıfının ortaya çıkması ve egemenlerin yeni pazarlar arayışında olması sebebi ile paylaşım savaşları ortaya çıkmaya başlamıştır.

19. yüzyılın ikinci yarısında ve 20. yüzyılın başlarında ekonomik, politik ve sosyal, iç ve dış çalkantılar, sonu gelmeyen savaşlar ve insafsız bir sömürünün etkisi ile konut sorununa gereken önemi verilmemiştir. Ancak TC devleti kurulduktan emperyalistlerinde desteğiyle belli şehirlere önem verilmeye başlanmıştır. Bu dönemde özellikle Ankara’da kentleşme hızlanmıştır. Anadolu’da ise sömürü, baskı ve faşizm hız kesmeden devam etmiştir. Tarım politikalarında verilen vaatler yerine getirilmemiş ve bunun sonucunda köyden kente göçün ilk hareketleri başlamıştır. Faşist Kemalist diktatörlük kendi burjuvazisini yaratmaya çalışmış ve mecliste de bu misyona uygun olarak patron-ağa devletinin temellerini atmaya başlamıştır. Faşist temeller üzerine kurulan cumhuriyet çok geçmeden emekçiler ve halk üzerindeki baskılarını göstermeye başlamıştır. Proleter devrimlerin dünya gündemini sarstığı bir çağda, emek ve toprak reformu gibi kavramlar Türkiye’de de yankılanmıştır. Ancak Kemalist diktatörlüğün bu taleplere olan cevabı ise toprak ağalarını meclise vekil yapmak ve tarım politikalarında ise dış bağımlılık olmuştur. Özellikle Türkiye Kürdistanı’nda isyanlar, serhıldanlar o dönemi en çok meşgul eden konu olurken, devletin izlediği politikalar ise asimilasyona, zorla göç et-

tirmeye ve imhaya dayalı politikalar olmuştur.

TC döneminin ilk yıllarındaki gelişmeleri özetlemek gerekirse 1923-30 döneminde konut sorunu, Ankara'nın başkent olmasıyla en fazla Ankara'da duyumsanmıştır. Bu dönemin konut politikası memur konutlarına yönelmiştir. Bu gereksinimin karşılanması için ilk öngörülen hedefler arasında konut dokusunun altyapısının kurulması, bunları gerçekleştirecek yönetim, finansman vb. sorunları çözecek örgütsel yapının oluşturulması olmuştur. Bu dönemde Ankara Şehremaneti kurulmuş, 1930'larda belediye yasası çıkana dek kentin imar işlemlerini yürütmüştür. 1925 yılında çıkarılan 586 sayılı yasa ile memurlara maaşlarının yarısı kadar avans verilmiş ve Yenisehir'de belediyenin 198 konut yapması sağlanmıştır.

1926'da ilk kredi veren kuruluş olarak Emlak ve Eytam Bankası etkinliklerine başlamıştır. 1928 yılında Ankara İmar Müdürlüğü kurulmuş ve aynı yıl Alman Herman Jansen'in kazandığı Ankara İmar Planı Yarışması gerçekleşmiştir. Bakanlıkların batısında 3000 konutluk bir memur sitesi, Akköprü yöresinde bir işçi mahallesi ve eski kent konut bölgeleri olan Sıhhiye ve Cebeci'de de alt-orta ve orta gelir grubu yerleşmeleri önerilmiş, fakat bu dönemde ne memur ne de işçi mahalleleri gerçekleştirilebilmiştir.

1930-40 yılları arasında sanayi sözde planlı olarak ele alınmış, ilk kalkınma planı hazırlanmış, ancak 1929 dünya ekonomik krizi ve II. Emperyalist Paylaşım Savaşı nedeniyle yeterli finansman sağlanamadığından(!) planlar başarıya ulaşmamıştır.

1930 yılında belediyeler yasasının çıkarılmasıyla Ankara Şehremaneti kaldırılmış ve yerine Ankara Belediyesi örgütlenmiştir. Kooperatifler aracılığıyla Bahçelievler, Güvenevler mahalleleri kredilendirme yöntemiyle kurulmuş ve Kavaklıdere'de bazı apartmanlar, Ziraat Bankası lojmanları inşa edilmiştir.

1933 yılında ilk kez "izinsiz barakalar" sorunu gündeme gelmiş ve haklarında yıkılma kararı alınmıştır. Bu dönemde İstanbul'da köklü değişikliklere gidilmiş, Batılı uzmanlar olan Agache, Lambert, Prost ve Elgötz'e danışılmış; Prost'un hazırladığı planlar doğrultusunda ahşap evler yıkılmış; 1939'da sanayi Haliç'e taşınmış; Şişli, Beyoğlu, Harbiye, Osmanbey, Maçka ve Beşiktaş yolları genişletilmiş; Eminönü-Yeni Cami, Büyük Postane ve Sirkeci Garı çevresi genişletilerek büyük meydanlar oluşturulmuş; boşalan bakanlık binalarına okullar yerleştirilmiş ve 1938'de Kadıköy imar planı yapılmıştır.

1944 yılında çıkarılan 4626 sayılı yasa ile memurlara konut yapma konusunun devletin görevleri arasına alınmış; bu yasa kapsamında Ankara'da Namık Kemal Mahallesi'nin gerçekleşmesi; 1945 yılında Çalışma Bakanlığı ve Sosyal Sigortalar Kurumu'nun kurulması ve 1946 yılında Emlak ve Eytam Bankası'nın Emlak Kredi Bankası adı altında yeni bir kimlikle

bir finansman kaynağı olarak örgütlenmesinin temelleri atılmıştır. Ankara'daki Saraçoğlu mahallesi bankanın bu dönemdeki en önemli icraatı olmuştur.

1940'lı yıllarda tarımda başlayan dışa bağımlılık, maki-neleşmenin getirdiği işsizlik, topraksızlıkla köyden kente göçler başlamıştır. Başlarda sanayi bölgelerinin etrafına yerleşen yığınlar daha sonra hemşeri-akraba gibi bağlar üzerinden şehirlere yerleşmeye başlamış ve günümüzde oluşan kentlerin temelleri atılmaya başlamıştır. Kente göç eden yığınlar belli bir konut politikası ile karşılaşmadığı için şehir dışında kendi çabalarıyla (ya da bugünün şehir merkezlerine yakın yerlerde) evler yapmaya başlamış ve "gecekondu" kavramı ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu dönemde gecekonduların artmasıyla devlet ilgisini işçilere kaydırmış, mevcut gecekondu durumlarının iyileştirilmesi ve yeni yapılacak olanlar için belediyenin arsa göstermesi şeklinde özetlenebilen 5218 sayılı gecekondu önleme yasasını 1948'de çıkarmış; bu yasa, gecekondu yasalaştıran yasaların bir anlamda ilki olmuştur. 1949'da bir yıkım yasası öngörülmüş ama uygulanamamıştır.

1951 yılında çıkarılan 5656 sayılı yasa ile belediyelere, kendi arsaları üzerinde konut yapma ve devretme yükümlülüğü ve 25 konut birimi gerçekleştirmeyi, söz verebilen konut kooperatiflerine arsa tahsis etme yükümlülüğü getirilerek yerel yönetimlerin bina yapımına katılmaları; ve 1956 yılında çıkarılan 6830 sayılı istimlak yasasıyla nüfusu 5000'den fazla olan belediyelere imar planları yapma yetkisi verilerek, kent içi arsa sağlamaları teşvik edilmek istenmiştir. (Belediyelerin kamu toprağını peşkeş çekmesinin önünü açan yasaların ilk örneği denilebilir bu yasa için.) Yine, gecekondu yapımını önlemek amacıyla hazine arsalarının belediyelere devredilmesi de 1959'da çıkarılan 7367 sayılı yasa ile başlatılmıştır. Bu dönemde Ankara'da yapı kooperatifleri ise orta gelir grubuna yönelik etkinliklerini devam ettirmiştir.

1960'ı izleyen yıllarda toplumsal muhalefet artmış ve göçler giderek artmıştır. Darbeden sonra yapılan 1961 anayasa ile devlet "planlı ekonomi" politikasını benimsemiş ve bunun için beşer yıllık ekonomi planları yapmaya başlamıştır. 1963-1968 yıllarını kapsayan ilk beş yıllık planda, konut yatırımları toplam yatırımların % 20'sini geçmeyecek şekilde belirlenmiştir. Gecekondulaşmanın önlenmesi için sosyal konut sunumunun artırılması amaçlanmış, fakat öngörülen ilkelerden pek çoğu gerçekleştirilmemiştir. Bu dönemde sendikalar konut üretimine katılmış, Ankara'da Aydınlikievler ve Balgat siteleri, İstanbul'da Şerifali gecekondu önleme bölgesi (6000 konut) sendikalar eliyle gerçekleştirilmiştir. 1966 yılında çıkarılan 775 sayılı gecekondu yasası, bu dönemin en önemli konut yasasıdır. "İyileştirme, ortadan kaldırma ve önleme" gibi üç temel ilke barındırır. Ancak belediyeler arsa temin ve dağıtımında güçlüklerle karşılaşmış ve yasa kapsamında 60.000 kişi tarafından ya-

pılan başvuruların yalnızca 6000 adedine arsa sağlanmış, dolayısıyla gecekondulaşmanın önüne geçilememiştir. (Göçlerin artması, emekçilerin kendi çabalarıyla gecekondular kurması ve bunun sonucunda belediyelere karşı yapılan direnişlerin bunda katkısı büyüktür.)

İkinci beş yıllık planda (1968-1972) kısıtlı kaynakların gelişen kentlerde kullanılması öngörülmüş, sosyal ve ekonomik sorunlar görmezden gelinmiştir. Bu yıllarda oy potansiyeli yüzünden(!) gecekonduların iyileştirilerek yasallaşması ilkesi benimsenmiş; 365 yerleşim merkezinde 621 adet gecekondulu bölge yapılmış; 75 adet ve toplam 1325 hektarlık gecekondulu alan boşaltılmış ve yıkılmış; 16.174 hektar alanda yer alan 174 gecekondulu yerleşimi de yasal hale getirilmiştir. (Bu dönem, emekçilerin ve yoksul halkın her seçim döneminde tapu vereceğiz diyerek oyalanması ve seçim öncesi gecekondulara göz yumup seçimden sonra yıkmaya çalışılması şeklinde geçmiştir.) Yine bu dönemde tüm dünyada olduğu gibi Türkiye’de de devrimci muhalefet artmış ve halk üzerinde etkisi belli ölçüde hissedilmeye başlamıştır. Belediyelere karşı yapılan direnişlerde, kolektif bir şekilde emekçilerle ve yoksul halkla evlerin yapılıp mahallelerin kurulmasında bu dayanışmanın katkısı olmuştur.

İkinci beş yıllık planda izlenen yanlış para ve kredi politikaları yüzünden birikimler bankalara kaymış (sermaye belli bir kesimde toplanmış), genel olarak konut üretimi yavaşlamış ve gecekondulaşma hızlanmıştır.

Üçüncü beş yıllık planda (1973-78) çeşitli kuruluşların elinde bulunan kredi fonlarının tek bir kaynaktan toplanması öngörülmüştür. Bu dönemde kooperatiflerin sayısı eski döneme göre artmakla birlikte kooperatifler eliyle üretilen konut miktarı neredeyse ikiye katlanmış, aynı durum SSK eliyle üretilenlerde de gözlenmiş, fakat Emlak Kredi Bankası’nın yapı tasarrufu kredisi ile üretilen konutların sayısında azalma saptanmıştır. Ama sonuçta toplu konut kuruluşu sayısında ve toplam konut üretimi sayısında artma saptanmıştır. Sonuç olarak halkın kooperatiflere ve bankaya borcu giderek artmış, yanlış izlenen konut politikaları yüzünden halk daha da bağımlı hale gelmiştir. Ayrıca bu dönemde konuta kredi veren kuruluşlar arasında Bağ-Kur da katılmış ve bu dönemde toplam 5098 konut üretilmiştir.

Dördüncü beş yıllık plan (1978-83) askeri faşist darbeye kesintiye uğramıştır. Sadece devlet desteğiyle bir yerlere ulaşmanın güçlüklerinin fark edildiği bu dönemde konut kooperatifleri birlikleri kurulmuş ve devlet tarafından özel şirketlere birçok kamu arazisi peşkeş çekilmiştir. 1980 yılında “konutsuzlara konut edindirme amacıyla” Bakanlar Kurulu bir “Milli Konut Politikası” belirlemiş, 1981 yılında 2487 sayılı Toplu Konut Yasası’nı çıkarmış, fakat 1982 yılında yapılan Anayasa değişikliği devletin konutsuzları barındırma yük-

kümlülüğünü bir hamlede kaldırmış, konut üretimini toplu konut kuruluşlarının insiyatifine bırakmıştır(!) Buna bağlı olarak 12 Eylül 1980’de iş başına geçen askeri faşist cunta tarafından çıkarılan 2487 sayılı Toplu Konut Yasası tek bir konut yapılmadan 1984 yılında yürürlükten kaldırılmıştır. 1984 yılında çıkarılan 2985 sayılı Toplu Konut Yasası sadece Toplu Konut Fonu’na ilişkin on maddelik bir çerçeveden oluşmuştur. Bu yasa ile kredi miktarları ve faiz oranları sürekli değişikliğe uğramış ve Toplu Konut Yönetmeliği iktidarın ve sermayenin menfaatlerine göre sık sık değişmiştir. Emekçi halkı ve yoksulları dışlayan yasa 1947 yılından beri ülkede yapılan konut üretimine eşdeğer bir lüks konut üretimini, kredinin % 95’ini konut kooperatiflerine kullanarak sağlamıştır. Ayrıca bu dönemde emekçilerin kurduğu mahallelere saldırılar hız kazanmış ancak sermayenin kamu arazilerine kurduğu lüks konutlara dokunulmamıştır. Yine bu yıllarda Kentsel Dönüşüm projeleri ilk defa gündeme gelmeye başlamış ve bu proje adı altında yapılan saldırılarda Ankara Dikmen Vadisi ilk projelerden olmuştur.

Bu süreçte birçok ilkedden ödün verildiği gibi şehircilik ilkelerinden de sık sık ödün verilmiş, yasal olmayan yollara sıkça başvurulmuş, kentlerin uçlarında spekülasyon anlayışla, yüksek ve hızlı karlarla toplu konut üretilmiştir. Bu dönemde toplu konut üreten şirketler, büyük miktarda arsa stokuna yönelmiş ve satışa sundukları konutların yanındaki arsaların değerinin yükselmesi ile kâr oranlarını daha da arttırmışlardır. Bu koşullarda 1989’lara gelindiğinde Toplu Konut Fonu çok ciddi bir darboğaza girmiş, ülkenin çalkantılı ekonomisi ve yanlış uygulamalar sonucu sistem kendi içerisinde yeni bir krizle karşı karşıya kalmıştır. Bu dönemde Toplu Konut Fonu’nun başka fonlara aktarılması ve sermaye tarafından kullanılması fonun gelirlerinin azalmasına sebep olmuş, sistemin birçok kurumu gibi bu kurum da sermayenin çıkarlarına hizmet etmiştir. Sermaye tarafından kullanılan fonlarda, büyük konutlar teşvik edilmiş ve halkı dışlayan bir politika izlenmiştir. Sonuç olarak krediler, ödeme, bekleme ve biriktirme gücü olan üst gelir gruplara sunulmuştur.

www.1mayismahallesi.net

KOLEKTİFİN SESİ

BU ÇELİK ALDIĞI SUYU UNUTMAYACAK!

Proletarya Partisi'nin 40. yılının kutlandığı şu günlerde, önder yoldaş İbrahim Kaypakkaya'yı, önder yoldaşa, 40 yıllık tarihimize yakışır bir şekilde anmak, anlamak ve anlatmak daha da önemli hale gelmiştir. Çünkü Kaypakkaya yoldaş 40 yıllık mücadelenin en önde gelen mimarıdır. 24 Nisan 1972'den bugüne İbrahim yoldaş bizim önderimizdir, rehberimizdir.

İbrahim yoldaşı bizim rehberimiz yapan, 40 yıllık bir hareketin önderi yapan süreci tekrar tekrar incelemek, tartışmak genç devrimciler nezdinde büyük bir ihtiyaçtır ve bu ihtiyaç süreklilik arz etmektedir. Bizler şehitlerimizin ayak izlerinden yürüyerek zafere yürüyoruz. Her şehit yoldaşımızın yaşamı bir hazineyi bağrında taşıyor. Bu noktada İbrahim yoldaşımızın yaşamını, onu önder yapan süreci anlamak, örgütümüzün bugünkü sürecine doğru yön verebilmek açısından elzemdir.

İbrahim yoldaş Denizler gibi, Mahir Çayan gibi 71 Devrimci çıkışının köşe taşlarından birisi olmuştur. TİP

(Türkiye İşçi Partisi)'in reformist çizgisine karşı çıkmış, sistem içi mücadeleyi reddetmiştir. TİP'in gençliği pasifize etme çabalarına karşın İbrahim illegal, silahlı mücadele yolunu seçen önderlerden olmuştur.

İbrahim yoldaşa 71 devrimci çıkışı yetmemiş, bir bütün kopuş üzerinden kurucusu olduğu partinin programatik görüşlerini ortaya koymuştur. Mutafa Suphi ve arkadaşlarının katledilişinden beri devam eden 50 yıllık suskunluğu İbrahim yoldaş parçalayıp atmıştır. Küçük burjuva akımlara kapılmak yerine MLM ideolojiyi Türkiye koşullarına uyarlamaya girişmiştir. Kemalizm, Kürt ulusal sorunu, Türkiye devriminin yolu gibi konularda ancak kopuş kelimesiyle ifade edilebilecek bir ideolojik inşayı gerçekleştirmiştir. İşte 40 yıldır mücadelesine devam eden PP bu kopuşun, bu ideolojik savaşın bir ürünü ve sonucu olmuştur.

Reformizmden, revizyonizmden kopuş ve KP'nin inşası olarak özetleyebileceğimiz süreçte nesnel koşulların yanı sıra İbrahim yoldaşa çok net bir biçimde somutlanan belli başlı özelliklerin belirleyiciliğini görmek gerekmektedir. Önder yoldaşa KP'nin önderi olma misyonunu kazandıran temel olgular kitlelerden öğrenme çabası, bilimsel sorgulayıcılık ve üretir.

Kitleler içinde, kitlelerle birlikte...

İbrahim yoldaşın devrimci mücadeleye atıldığı dönem kitle hareketlenmelerinin yoğun olduğu bir dönemdir. Ancak kitle hareketlenmelerinden her devrimcinin, demokratın aynı şekilde öğrenmesi mümkün değildir. İbrahim yoldaş öğrenme isteğiyle dolu bir kimlik olarak kitle hareketlenmelerinde yer almıştır. Sade ve mütevazı kişiliği ile yer aldığı öğrenci hareketlenmelerinde, köylülerin toprak işgallerinde, 15- 16 Haziran işçi direnişlerinde, kitlelerin öğrencisi olma ile öğretmeni olma arasındaki diyalektik süreci kendi duruşunda somutlamıştır.

Önder yoldaşın fikirlerinin yani KP'nin ideolojik çizgisinin şekillenmesinde yoldaşın kitle hareketlenmeleri ile kitlelerle kurduğu sıkı bağın büyük etkisi vardır. Bir

devrimcinin doğru rotayı bulması için kitlelerin içerisinde olması, kitleleri analiz etmesi, kitlenin öğreticiliğine sığınması zorunluluktur. İbrahim yoldaşın Türkiye koşullarında en doğru adresi bulabilmiş ve sınıf bilinçli proletaryanın örgütünün inşasına girişmiş olması ile yoldaşın kitlelerle kurduğu sıkı bağ arasındaki neden sonuç ilişkisi ortadadır. İbrahim yoldaş kitlelerle bu denli buluşmasaydı, sade ve mütevazı duruşuyla kitlelerin önce öğrencisi sonra öğretmeni olma çabasına girişmeseydi MLM ideolojiyi bu denli özümseyip, Türkiye koşullarında bu biçimiyle tartışabilir miydi?

Doğru rota için, bilimsel sorgulayıcılık

Mesele elbette sadece kitlelerle bir arada olmak değildir. Kitle hareketlenmelerinde açığa çıkan sonuçları, komünist ustaların teorileri üzerinden bilimsel yöntemlerle tartışabilmek de zorunlu bir olgudur.

İbrahim yoldaşın en önemli özelliklerinden birisi her durumu, her olguyu, her fikri sorgulamasıdır. Yoldaşın bu özelliği önderleşme sürecine damgasını vurmuştur.

İbrahim yoldaş var olanı kabullenmeyi, sunulan her fikri sorgusuz benimsemeyi reddetmiştir. Bu durumu TİİK'in reformist, pasifist çizgi üzerine yürüttüğü tartışmalarda da, TİİK revizyonizmine karşı giriştiği mücadelede de görmek mümkündür.

İbrahim yoldaşın TİİK içerisindeyken filizlendirdiği fikirler TİİK'nin revizyonist görüşlerini sorgulama noktasının ötesine geçmiş, tüm küçük burjuva akımları sorgulama ve reddetme seviyesine ulaşmıştır. O dönemde bütün devrimci- demokrat hareketlerde Kemalizm kuyrukçuluğu, sosyal şovenizm etkili olmuştur. Devlet açısından zaten bir tabu olan Kemalizm ve Kürt ulusal sorunu devrimci çev-

relerde de bir tabuya dönüştürülmüştür.

İbrahim yoldaş bu tablo karşısında tabu tanımaz bir sorgulayıcılığa girişmiştir. Devrimci çevrelerin genelinde ve içerisinde bulunduğu örgütteki küçük burjuva fikirlerin peşinde sürüklenmek yerine bu fikirleri sorgulamış, bilimsellik süzgecinden geçirmeye çabalamıştır. Bu bilimsel sorgulayıcılık İbrahim yoldaşın yanlış fikirlerinin zaman içerisinde değişmesine yol açmıştır.

İbrahim yoldaş yanlış fikirleri ile hesaplaşabilen, bu hesaplaşmayı da özeleştirel bir tutumla açıklayan nadir önder kişiliklerden birisi olmuştur. Geçmiş yanlış düşüncelerini net ve açık bir biçimde mahkum etmiş, yanlış düşündüğü sürecinin hesabını gerek söylem olarak gerek pratiğinde verebilmiştir.

Nitekim bu sorgulayıcılığın, bu yanlışla hesaplaşma çabasının sonucunda ortaya kapsamlı bir ideolojik kopuş çıkmıştır.

İbrahim yoldaşın en önemli özelliklerinden birisi her durumu, her olguyu, her fikri sorgulamasıdır. Yoldaşın bu özelliği önderleşme sürecine damgasını vurmuştur.

Önder Yoldaş Cüreti kuşanınca...

İbrahim yoldaşın anlayış bazında ortaya koydukları, reformizme ve revizyonizme karşı giriştiği savaş her seferinde cüretle attığı adımlara, pratiklere dönüşebilmiştir. İbrahim yoldaş bir dergi çevresinin değil yaşayan, ilerleyen, örgütlenen bir partinin önderi yapan da bu atılganlık ve cüret olmuştur.

Yoldaş tespit ettiği eksiklikleri, yanlışlıkları kendine, fikirlerine, vardığı senteze güvenerek ortaya atmıştır. İçerisinde bulunduğu örgütte, devrimci çevrelerde revizyonizmin hakim olması İbrahim yoldaşın kendine, devrim mücadelesine güvensizleşmesine bir an bile yol açmamıştır. İbrahim yoldaş edilgenleşmemiş, değiştiriciliği, dönüştürücülüğü başkalarından beklememiş, kendisi cüretli adımlar atarak süreci göğüslemiştir.

Revizyonist bir partide revizyonizmi açık ve berrak bir biçimde tartışmıştır. Bu çabası tamamen engellenene kadar örgüt içerisindeki değiştirme, dönüştürme yaklaşımını sürdürmüştür. Elinin kolunun örgüt içerisinde tamamen bağlandığı noktada ideolojik savaşımını farklı bir örgüt inşa ederek pratiğe dökmüştür.

İbrahim yoldaşın ideolojik düzlemde ortaya koyduğu

Faşist devletin tüm çabasına rağmen İbrahim'in fikirlerini benimseyenler bugün "cezalandırılmaya" çalışılmaktadır. İbrahim yoldaşın ortaya attığı düşünceleri sessizlikte boğamadıkça bu ideolojiyi sahiplenenlere devlet azgınca saldırmaktadır.

cüretli adımın en somut göstergesi KP'nin kuruluşu olmuştur. Kemalizm'e, Kemalizm kuyrukçuluğuna, sosyal şovenizme, reformizme, pasifizme karşı giriştiği mücadelede İbrahim yoldaşın cüretinin, atılganlığının, müdahaleciliğinin, kendine ve devrim mücadelesine olan güveninin en berrak göstergesi 24 Nisan 1972 tarihinde PP'nin, onun önderliğindeki Halk Ordusu'nun ve Gençlik Birliği'nin kuruluşunda karşımıza çıkmaktadır. Kitle hareketleri içerisinde filizlenen, bilimsel sorgulayıcılık ve ideolojik hesaplaşma çabası ile şekillenen ideolojik bütünlük İbrahim'in cüretiyle ete-kemiğe bürünmüştür.

İşkence ve ölümün hükmü yok

Önder yoldaşın ideolojik zeminde vardığı nokta ve kuruluşuna önderlik ettiği PP, önder yoldaşı bizim nezdimize benzersiz bir değer haline getirmiştir. Bizim için değerli ve önemli olan Kaypakkaya yoldaş egemenler için de önemli ve tehlikeli olmuştur.

Deniz Gezmişleri idam sehpasında katleden, Mahir Çayan'ı vuran devlet, İbrahim yoldaşı da katletmekten geri durmamıştır. Bu bir katliamdır ama daha da fazlası bir direniştir. 90 günlük büyük uğraşın, vahşi işkencenin sonucunda İbrahim yoldaşın ağzından tek bir örgütsel bilgi çıkmamıştır. Her çabanın bir hedefi vardır ve bu hedefe ulaşılamazsa yenilgi söz konusu olur. 90 günlük savaşın sonucunda, işkenceciler, eli kanlı katiller hedefine ulaşamamıştır. Nihayetinde önder yoldaş kazanmıştır, devrim ve komünizm mücadelesi kazanmıştır. İşkence 90 günlük insanlık dışı muameleye rağmen yenilmiştir. Ölüm İbrahim yoldaş söz konusu olunca hükmünü tamamen kaybetmiştir.

"Tehlikeli kimlik"

İbrahim yoldaşın duruşuyla, fikirleriyle, pratiğiyle, kıscacı çizgisiyle ayrı bir önemi hak ettiğini ortaya koymuştur. Bu ayrı bir yere koyma durumunu tersinden faşist devlet cephesinden de görmek mümkündür. İbrahim yoldaş ve onun fikirleri büyük bir tehlike olarak algılanmıştır. Bu tehlikeli fikirlerin sahibi 90 günlük insanlık dışı bir işkenceden sonra katledilmiştir.

Bu işkence ve katliam faşist devlete yetmemiştir. İbrahim yoldaş katledildiği günden bugüne sessizlikle bo-

ğulmaya, unutturulmaya, gizlenmeye çalışılmaktadır.

İbrahim yoldaş kimsenin dokunamadığı noktalara, devletin bugün de hala kırmızı çizgimiz diye sarıldığını noktalara dokunmuştur. Kemalizm'in ipliğini pazara çıkarmış, Kürt ulusal sorununu devrimci bir bakış açısıyla ele almıştır. Uzun yıllardır üzerimizde hâkim kılınmaya çalışılan resmi ideolojik argümanları yerle bir etmiştir. İbrahim yoldaşın ortaya koyduğu anlayış hiçbir çuvala sığdıramayacak kadar sivri bir mızrağa dönüşmüştür. Bu anlayışı yok saymak, kitlelerden uzak tutmaya çalışmak devletin bulduğu 'en iyi' çözüm olmuştur.

Bu sessizliği yarmaya çalışanlar, faşist devletin tüm çabasına rağmen İbrahim'in fikirlerini benimseyenler bugün "cezalandırılmaya" çalışılmaktadır. İbrahim yoldaş suçlu ilan edilmekte, onu ananların suçu ve suçluyu övdükleri iddia edilmektedir. İbrahim yoldaşın, onun ortaya attığı düşünceleri sessizlikte boğamadıkça bu ideolojiyi sahiplenenlere devlet azgınca saldırmaktadır.

Çelik

İbrahim yoldaş onurdur. İbrahim yoldaşı savunmak, anmak, anlamak ve anlatmak onurdur. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı onun fikirlerini savunmaya devam edeceğiz, İbrahim yoldaşın 40 yıl önce attığı tohumu büyüteceğiz, istediğiniz kadar saldırın bu kavgayı sürdüreceğiz. İbrahim yoldaşımızdan, Ali Haydar'dan, Meral Yakar'dan, 5'lerden aldığımız güçle zafere yürüyeceğiz. Nisan güneşi doğmuş, umudun tohumları toprağa ekilmiş, yüreklerimize isyan ateşi salınmışken tarihin akışını, proletaryanın şanlı yürüyüşünü, bizi durdurmadınız, durduramayacaksınız. Bir kez daha ilan ediyoruz; bu çelik aldığı suyu unutmadı, bu çelik aldığı suyu unutuyor, bu çelik aldığı suyu unutmayacak.

Görev bilinci üzerine...

Temel sorun YDG' nin komünist bir örgütlenme olmadığı gibi bir tartışma kulübü de olmadığına kavranmasıdır. Kendi içerisinde yerellerden merkeze doğru bir örgütsel işleyişi olan ve bir örgüt disiplini içerisinde hareket etmesi gereken devrimci bir örgütlenmeden bahsediyoruz.

Örgütlenme eyleminin ezen sınıflara karşı mücadelede ezilen sınıfların bir tercihi değil; zorunluluğu olduğunu her fırsatta söylüyoruz. Niteliği, hedefleri, yöntemleri, biçimleri değişse de ezen sınıflar baskı ve sömürde bir örgütlülüğe nasıl ihtiyaç duyuyorsa ezilen sınıfların da baskı ve sömürü düzenine karşı mücadelesinde örgütlülüğe duyduğu ihtiyaç tartışmasıdır.

Örgütün her militanının, faaliyetçisinin ve hedef kitesinin örgütün amaçları, çıkarları doğrultusunda şekillenmeye başlamasıyla beraber örgüt, 'örgüt' olma niteliğini somutlamaya başlar. Hedef kitleyle bağ kurmayan; militanlarını, faaliyetçilerini örgütsel, politik çıkarları için şekillendirme yoluna gitmeyen bir toplama "örgüt" demek yanlış olacaktır.

Aynı amaç için bir araya gelmiş kişilerin toplamı anlamına gelen örgütte, kişiler arasında harç görevi gören belli başlı ilkeler vardır. Bu örneğin bir komünist partisi için -merkeziyetçilik yanı ağır basan- demokratik merkeziyetçilik ilkesiyken YDG gibi bir DKÖ için de demokratik yanı ağır basan bir demokratik merkeziyetçilik ilkesi olarak somutlanabilir. Bu ilkeler elbette örgütün niteliğiyle doğrudan ilişkili olarak farklılık göstermektedir. Ancak mutlaka bu kişileri örgüt çatısı altında bir arada tutan bir birliktelik yöntemi vardır. İdeolojik, politik şekillenişin asgari düzlemdeki ortaklığını örgüt bünyesinde şekillendiren, daha da ileriye taşıyan bu birliktelik yöntemi; işlenmemiş, sistemleşmemiş fikirlerin kalıba dökülmesinde ve örgütün ideolojik, politik ve örgütsel çıkarları doğrultusunda atacağı pratik adımlarını hızlandırmasında son derece önemli bir role sahiptir.

Bugün devrim mücadelesinin uzun ve meşakkatli olduğu gerçekliği içerisinde, bu mücadelenin her-

hangi bir parçası veya doğrudan öznesi olan örgütlenmelerin ve kişilerin örgütün hedefleri doğrultusunda atacağı adımların sayısı ve hızı bu zorlu mücadele sürecini kolaylaştıracaktır. Devrimci, komünist örgütlenmelerde kişi niteliğine, deneyimine, kapasitesine göre örgütlülük içerisinde belli sorumluluklar alır. Bu sorumluluklar örgütün ideolojik, politik, örgütsel çıkarları doğrultusunda şekillendirilir.

Ve örneğin bir komünist partisinde dönemsel taktik politikaların geliştirilmesinde işletilen karar mekanizmaları yukarıda söylediğimiz gibi demokratik merkeziyetçilik ilkesine göre işletilir. Ancak neticesinde partinin toplam iradesi ortaya çıkar ve politika da bu şekilde belirlenmiş olur. Sürecin yönelimi merkeziyetçilik çatısı altında ilerler ve komünist partinin bütün üyeleri, taraftarları vb. bu politika çerçevesinde sorumlulukları oranında şe-

killenir. Görevler, kararların alındığı aşamadan sonra örgütün toplam iradesine göre somutlaşır. Bu noktada kimi militanlar politikada ikna olmasa da komünist partinin niteliğiyle şekillenen örgüt disiplini içerisinde hareket etmelidir. Ancak KP bir tartışma kulübü de değildir.

Komünist olmayan örgütlenmelerde, örneğin YDG' de ise bu durumun farklı yanları olmakla beraber özünde bir aynılık vardır. Bilindiği gibi örgütümüz YDG, programında ortaya koyduğu anlayış temelinde bütün kararların alınış aşamasında demokratik tartışma kanallarını sonuna kadar açmaya çalışmaktadır. Bir konuda ikna

olmayan faaliyetçilerini örgütün toplam iradesini oluşturan konu üzerinde iknada bütün yolları denemektedir. Ancak ne var ki tam da tartışma konumuzun ortaya çıktığı nokta bu ikna sürecinin tamamlandığı süreçte; görevlere, sorumluluklara, belirlenen politikalara yaklaşımımızın nasıl olacağıdır. Burada temel sorun YDG'nin komünist bir örgütlenme olmadığı gibi bir tartışma kulübü de olmadığıdır kavranmasıdır. Kendi içerisinde yerellerden merkeze doğru bir örgütsel işleyişi olan ve bir örgüt disiplini içerisinde hareket etmesi gereken devrimci bir örgütlenmeden bahsediyoruz. Görevlere, sorumluluklara "ben ikna olmadım" küçük burjuva şiarıyla yaklaşmak; örgüt disiplini bozan, görev bilincini zedeleyen bir duruma işaret etmektedir. Bizim şiarımız ne olursa olsun örgüt bilinciyle hareket olmalıdır. Bu durum meseleleri tartışmamamız, ikna olma veya ikna etme çabasını geliştirmememiz anlamına gelmez. Bu durum YDG'nin de ilkelerine tezatlık oluşturur. Ancak görev bilinciyle hareket etmeyip, kendi küçük burjuva

düşünüşüne esir olarak sorumlulukların yerine getirilmemesi de YDG'nin ilkelerine tezatlık oluşturmaktadır.

Görev bilinci olarak tanımlamasını yaptığımız durum "küçük, büyük" ayrımı yapmaksızın her faaliyetçinin örgüt bilinci çerçevesinde yaklaşarak sorumluluklarını yerine getirme iradesi ortaya koymasıdır. Örgüt iradesi bir karar aldığı anda görevlerimiz de bu çerçevede şekillenecektir. Yani aslında görevi yerine getirmeme gibi "şans"ımız yoktur. Çünkü ortada üyesi olduğumuz veya faaliyetçisi olduğumuz örgütün iradesi vardır. Görevleri yerine getirmemek de bu iradeyi çiğnemek anlamına gelir. Bu nedenle aldığımız bütün görevleri yerine getirme irademizin kuvvetliliği de yine örgüt bilinciyle alakalıdır.

Aldığımız her görevde, yerine getirmemiz gereken her sorumluluğa yaklaşımımızda hareket noktamız örgütlülüğümüzün hedefleri ve çıkarları olmalıdır. Çünkü ancak böylesi bir şekillenişle halk gençliğinin devrimci örgütü yaratılabilir. Görev bilincindeki zayıflığın pratikte yansması ise sorunlu bir şekillenişe işaret eder. Bu zayıflık sorunları çözmede, olguları tanımlamada hatalı yaklaşımları beraberinde getirir. Bu hatalı yaklaşımların panzehiri ise örgütümüzün ideolojisinde, politikala-

rında netleşmektir. Görev bilinciyle hareket etmek bu netleşmeyi sağlamada son derece önemli bir etkidir. Politikalarımızın pratikte hatalı, parçalı, düzensiz bir tablo çiziyor olmasında görev bilincindeki zayıflığımızın rolü göz ardı ederek bir değerlendirme yapamayız. Halihazırda politik düzlemde var olan politikalarımız, hayata geçirilmek ve daha da geliştirilmek için görev bilinciyle hareket eden faaliyetçileri beklemektedir. Politikaları, görevleri, sorumlulukları olmazdan tartışmak bilimsel bir yöntem olmadığı içindir ki örgütümüzün hedeflerine yaklaşmasına da zıt bir tablo ortaya çıkarmaktadır. Her göreve ve sorumluluğa açıklık ve samimiyetle yaklaşıldığında örgüt bilinci harekete geçirilmiş ve onun menfaatleri için bir şekillenişe girilmiş demektir. Halk gençliğini politikalarımız ışığında devrime seferber etmek ancak böylesi bir algılayışla gerçekleştirilebileceğinden, tartışma noktamız kendimiz değil örgütümüz, küçük burjuva çıkarlarımız değil görevlerimiz olmalıdır!

Dosya

Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

Günler ağır.
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
Düşman haşin
zalim
ve kurnaz.
Ölüyor çarpışarak insanlarımız
- halbuki nasıl hakketmişlerdi yaşamayı
- ölüyor insanlarımız
- ne kadar çok -
sanki şarkılar ve bayraklarla
bir bayram günü
nümayişe çıktılar
öyle genç
ve fütursuz...

Günler ağır
Günler ölüm haberleriyle geliyor.
En güzel dünyaları
yaktık ellerimizle
ve gözümüzde kaybettik ağlamayı:
bizi bir parça hazin
ve dimdik bırakıp
gözyaşlarımız gittiler
ve bundan dolayı
biz unuttuk bağışlamayı...
Varılacak yere
kan içinde varılacaktır.
Ve zafer
artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar
tırnakla sökülüp
koparılacaktır...

Nazım Hikmet

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

önderlerimiz yaşıyor!

70'li yılların başıydı ve ölümle doluydu sokaklar... Yaşamak için savaşmak ve savaşmak için yaşamaktı gereken. Ve kavganın, savaşın ortasına 3 tohum düştü. Önce topraktan dolandılar birbirlerine kök saldılar. Sonra güneşe doğru salındılar, dallanıp çiçeklendiler; yan yana aynı siperden... Ve beraber olmanın gücüyle çeliğe bulandılar. Kararlıydılar, güneşi zapt edeceklerdi ve karanlığı hapsedip güzel günler göreceklerdi. Güne hasret sarıldılar namluya ve düştüler kavganın sarp kayalı hatta uçurumdan yollarına. Aynı kökten alıp kavgayı düştüler ayrı yollara faşizme karşı omuz omuza. Ve güneşe gömülmeye an kala haykırdılar; halk için ölmenin yüceliğini. Deniz idam sehpasında haykırdı halkların kardeşliğini. Mahir, Kızıldere'de gösterdi savaşmanın yiğitliğini. Ve önder İbrahim Vartınik'ten yükseltip güneşi; öğretti ser verip sır vermemenin yüceliğini... Ve şimdi öğrettikleriyle yürüyoruz güneşe. Yıllar önceydi güneşe vardı akın; ve yıllar sonra çizdiğiniz güzergahta güneşin zaptı yakın.

Darağacında 3 fidan; Deniz, Yusuf, Hüseyin...

Zamanın şeridine bir yiğitlik öyküsü çizilidir. Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan; 6 Mayıs şafağında güneşe sevdalı gözleri önce günü kucaklar. Sonra da ölümün ve zulmün barikatlarını yakıp toprağa üç hayat düşer. Mayısın baharı müjdeleyen ılık güneşe selamını verip, güne yükselir. 3 yiğit hayatın, 3 kızıl yüreği üzerine...3 fidan beliriverir sabahın güneşiyle. İsyân kokar 6 Mayıs sabahı. Ölümün nefesi kesilir ve bir kez daha yenilir. Ölümü yener yiğitlik ve 3 kızıl fidan sonsuzluk güzergâhında düşer yollara ve büyür isyan bir kez daha...

68 hareketinin ayaz zamanları ve Deniz Gezmiş kucaklıyor isyan bayrağını... Ne zordur taşımak onu hayatın en içinden ama bir o kadar ölümle yan yana... Deniz Gezmiş üniversite yıllarından başlar isyanı haykırma... Zulme karşı sesi öyle gürdür ki; çıkar gider nicesinin arasından ve dimdik duruverir faşizmin

önünde... Önce geçit vermez 6. Filoya. Ardından Filistin de alır soluğu, soğuk namluyu kavrar. İsyân işler silahına... Faşizm ile yiğitçe çarpışmanın kanunudur namlu. Filistin'den çıkıp isyanın sesini takip ederek düşer kavganın kızıl yollarına.

Ve Gemerek de çevirir ölüm yolunu. Zulmün can yoldaşdır ölüm. İsyânın sesinin gürlüğüyle korkmuş ve başlamıştır 70'li yılların kızılıllığına ölüm saçmaya. Yüreği hayatın en içindeyken neyler ölüm Deniz Yusuf ve Hüseyin'e... Bize ne kadar da uzaksın ölüm, Denizin, Yusuf'un ve Hüseyin'in yiğit yüreğine ne kadar da uzaksın. Ölümüne an kala haykırıyor yiğitlik; ölümün işlemeziğini. İdam sehпасına yürürken 3 yiğit yürek ilan ediyor ölümsüzlüklerini. Zamanın şeridinde yazıyorlar öykülerini ve sonsuzluk yolundan ilerliyorlar... Ve şimdi bundan 40 yıl önceydi vakitlerden sabaha doğru... Üç fidan, isyanın üç kızıl yüreği ölümü yener ve boy verir sabahın ilk ışıklarıyla ölümsüzlük kervanında.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan, kavganın 3 yiğit savaşçısı. Yükselttiğiniz savaşa selam olsun. Ölümsüzlüğünüz 40. Yılında sizlere selam olsun...

“Kızıldere son değil, savaş sürecektir!”

1972 Martın 30'u, Kızıldere'yi sabah ayazı savuruyor. Silahlar bağıyor. Nasıl bir bağırma hem de. Bir yanda hayatın gür sesi bir yanda da ölümün o aciz sesi. Kana gelmişler, hayatın kanını dökmeye Kızıldere'den akıtıp da hayatı; içtiğimiz suyu zehir etmeye... Mahir Çayan almıştı silahını eline. Denizler idam edilecekti ya faşizmin kanlı elleri çevirmişti ya önlerini; göz yumar mıydı Mahir Çayan, arkadaşlarını bırakır mıydı cellâtların eline? Ve çekti tetiğini Kızıldere'de. Kavgada ölümsüzleşti Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Safet Alp, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arıkan, Ahmet Atasoy, Ertan Sarıhan, Sabahattin Kurt, Nihat Yılmaz... Mahir Çayan üniversite yıllarında başlar faşizmin yüzünü görmeye. Faşizmin kan kokan saldırganlığına karşı; silah başında alır yerini. Gerçek bir teorisyen olan Mahir Çayan THKP-C'nin kuruculuğunu da üstlenir. Ve oluşturduğu politika doğrultusunda faşizmin boğazını sıkmaya başlar. Birçok eylemin ardından sıra gelir Denizleri almaya... Ve çekip silahını, yoldaşları için ölümle yan yana başlar savaşmaya.

Dedik ya “korkaklar korusu” ölüm saçıyor tüm gücüyle. Zor zamanlar hayatın en içinde olanlar savaşı yükseltiyor ve kavga büyüyordu. İsyân büyüdükçe ateş çoğaldıkça cellâdın korkusu da büyüyor elbet. Ve sığındı cellat tek silahına... Sardı Kızıldere'yi; yaraladı 10 ye-

rinden ve yüreğimizin en derinlerinden. Kana kesti Kızıldere... Ölüm akıtmaya gelenlere inat direnişin kızılıllığı aktı Kızıldereden... Ve savaşarak güneşe gömüldü on yiğit savaşçı... Kızıldere aynı zamanda devrimci dayanışmanın, THKP-C ile THKO militanlarının yan yana savaşarak şehit düşmeleridir... 40 yıl önceydi Kızıldere kana bulandı, Mahir Çayan ve yoldaşları güneşe gömüldüler... Ve 40 yıl sonra matemini tutmadan, çizdikleri yoldan selam olsun Mahir Çayanlara...

Kaypakkaya Şiarıyla...

Zor zamanlar... Hatta zamanın adı ölüm. Ölüm gezmiş sokakları, sonra dağları sarmış, işkencehaneler desen kana bulanmış. Alanlar haykırıyor zulmü. Yanıyor ateşler yüreklerde. Analar ağıtlar yakıyor yavrularına. Ve zulme, ölümüne inat haykırıyor Kaypakkaya. Önce alanlardan yükseliyor sesi. Ardından kırları sarıyor. Yüreklerle harmanlanıp güneşte büyüyor. Önder yoldaş Kaypakkaya isyanın ateşini yoğurup çelikle; bırakıyor Dersimin hayat dolu toprağına. 40 yıl öncedir ki filiz vermiş bu tohum. Göğe salınmış da nisan kızılıllığına el vermiş. Nisan güneşiyle yükselip nasıl da sarmış gökyüzünü. Zulmün karanlık çemberini aşmış da ölümüne inat; yeşermiş hayata doğru. Umudun adıdır güneş. Ve güneşin mimarıdır önder yoldaş Kaypakkaya.

Bir suret bakıyor halkına doğru; sıcacık. Güneşten bir parça gözlerine, ince bir tebessüm işlenmiş. Kasketinin altında umudun adı gizli sanki. Günün karanlığına inat isyandan güç alıyor. Öyle korkusuz öyle güçlü. Dayanabilir mi cellatlar umuda ve baharın nisan kuşlarına... Düşerler umudun peşine. Vartinek'ten akar kan ve Ali Haydar Yıldız yoldaş 24 Nisan tohumuna can olup güneşin ölümsüzlüğüne doğru yola düşer. İbrahim yoldaş yaralanır da sıyrılır faşizmin çemberinden. Düşer ordular peşine. Kararlıdır ya faşizm umudu “yoketmeye”. Saklandığı köyü sarar cellatlar. Ve İbrahim yoldaş pusuya düşürülür. Yakalandığı anda başlar işkenceler. Hava buza kesmiş... Can yoldaşı bildiğimiz dağlar buza kesmiş. Yürür yalın ayak karda; buza keser ayakları. Parça parça umudu canından ayırmak için uğraşırlar. Bilmiyorlardır ki umut cana çelikle işli. Çeliğe işler mi zulmün kanlı elleri. Ve doksan gün sürer işkenceler. Tek söz çıkmaz ağzından. Dayanamaz cellâtlar ve yenilir... Diyarbakır zindanlarına yazar adını ve tarihini İbrahim yoldaş; ser verip sır vermeyen önder...

Nisan kuşları güneşin sıcaklığıyla zaferin gelişini muştuluyor. Ve bir kez daha haykırıyor isyanın gür sesi; Ali Haydar'dan Mehmet Demirdağlar'a, Sefagül Keskinlere ve niceleri; çelik aldığı suyu unutmadı...

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

İbrahim'i kim öldürdü?

Kirli suya sokulup çıkarılan bulaşık bezi misali her yarıdan kir pas akıtan sistemin yaydığı mide bulandırıcı koku 'darbeciler yargılanıyor' aromasıyla etrafı sarıyor. Estirilen fırtınanın peşine takılan 'sahtekarlık ordusu', liberal cenah, yetmez ama buna da şükürçüler, sol olduğunu bangır bangır bağırarak da bir beis görmezken faşizmin adaletinden medet umanlar ve envai çeşit "müdahil-lerle"bu temaşa almış yürümüş, "hesaplar görülmüş", içler "rahatlamış" durumda devam ediyor! Berfo Ana şahsında yakınlarını kaybedip hala ısrarla ellerini faşizmin boynuna dolayan aileleri tenzih ediyor; bu piyesten çeşitli sebeplerle nemalanan, ideolojik tahribatin "yumuşacık" kollarında raks eden, AKP karşıtlığı yapacağı derken düşman gerçekliğini yerle yeksan edenlere bu vesileyle faşizm gerçekliğini hatırlatmayı zaruri görüyoruz.

12 Eylül'de Ne Olmuştu?

Tartışılması gereken ilk noktanın 12 Eylül 1980'de bu ülkede yaşananların nasıl bir mahiyete mazhar olduğunu belirlenmesi olduğunu düşünüyoruz. "Darbe" söylemi bile esasta bu sürece dair "ideolojik şiraze kaymasının" kanıtı niteliğindedir. Elbette ki, yapılan askeri müdahale ile Türkiye Devrimci Hareketinin tüm öznelerine büyük bir darbe vurulmuş, saldırı furyasıyla deyim yerinde ise muhalefet

odalarının üzerinden silindir misali geçilmiştir. Kavramın ifade ettiği bu gerçekliğe dair yükselteceğimiz bir itiraz bulunmamaktadır. Ancak bahsini ettiğimiz ve özellikle bu "yargılama sürecinde" ortaya çıkan sakat bakış açısı, bu halin çok ötesinde ve hatta "pek tehlikeli sularda" kulaç atmaktadır. Yaratılan algı, "güllük gülistanlık bir atmosferde her şey yolunda iken, bir kaç kendini bilmez paşanın gelip, her şeyi mahvettiği, yönetime el koyup, tıkr tıkr işleyen demokrasiyi sekteye uğrattığı" biçimindedir. Bakış açısı bu "cehalet" ile malul iken, kafalarının daha da karışmasını, davanın Türkiye demokrasisi açısından milad sayılmasını pek de şaşırarak karşılamamak gerekiyor! Ancak ne demişler, "bilmemek değil, öğrenmemek ayıptır!" 12 Eylül'de, hali hazırda, kuruluşundan bu yana, faşist Kemalst diktatörlüğün baskılarıyla yönetilen, demokrasiden şuncağız nasiplenememiş bu ülkede, gelişen muhalefet odaklarını bertaraf etme gayesiyle, faşizmin bir biçimi olan Askeri Cunta devreye sokuldu. Yaşanılanlar ne ilkti ne de son oldu! AFC'yi ise bu devletin kuruluşundan bu yana iktidarda olan kompador burjuvazi ve toprak ağalarının ittifakını ifade eden Kemalst klik devreye soktu. Tıpkı İstiklal Mahkemeleriyle, Dersim Katliamıyla, "Tek Parti Sürecinde", "Demokrat Parti" zamanında, 1961 Anayasasında, 1971 "Muhtırasında",

Çorum ve Maraş Katliamlarında, 77 1 Mayısında hiç de yabancı olmadıkları ve hatta mayalarını teşkil eden çeşitli faşist yöntemleri soktukları gibi!

Darbeciler (mi) Yargılanıyor?

Darbe (mi) Yargılanıyor?

Anayasa referandumunun kabul edilmesinin ardından 1982 Anayasasındaki Geçici 15. madde kaldırılmıştı. Bu madde, 1980 Askeri Faşist Cunta'nın sembolik "İleri" konumunda bulunan Milli Güvenlik Konseyini ve bu konseyi oluşturan beş paşanın, bu süreçteki fiillerinden ötürü hukuki sorumluluktan azade olmalarını düzenliyordu. Referandum öncesinde de hem AKP hem de çeşitli 'sol' cenahlar tarafından koparılan 'darbenin yargılanmasının önü

açılıyor' yaygarasının temelini bu durum teşkil ediyordu.

Burjuva- feodal basın kalemlerinden tutalım da çeşitli siyasi partilerin, demokratik kitle örgütlerinin davaya müdahil olmayanların bu tavırlarına karşı tahammülsüzlüklerini, yer yer hırçınlaşmalarını buralarda aramak gerekiyor. Yaşananın kendisi, "boşuna kürek çekildiğinin", 'yanlış yapıldığının' gün yüzüne çıkmış olmasının yarattığı dayanılmaz ağırlıktır. Büyük bir zorlamanın ürünü olarak bu süreçten 'demokrasi kırıntıları' toplamaya kalkışanlarının bohçalarının boş kalacağı açıktır!

İdeolojik savruluşun da bir hududu olmuyor gerçekten

de. Durum kendini "belli ettiğinde", "yanlış yapmışız" deme cüretini gösterip, reformizm boyalı köşelerine çekilmeyi kendilerine yediremeyenlerin sığındıkları yeni liman ise "tam olarak darbe yargılanmaya bilir, ama darbecilerin yargılanması da çok önemli bir eşiştir" pespayeliği oldu. "İt iti ısırılmaz" temel önermesinin doğal sonucu olarak, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntasının, cuntanın kendisi olan faşist Kemalist diktatörlükçe, onun yargısıyla, hukukuyla, savcısıyla, hakimiyle, hükümetiyle yargılanamayacağı konusunda ulaşılan sonuç nihayet doğrudur! Peki ya darbecilerin yargılanması' hususuna ne demeli? Aynı sakat anlayış bu kez de haklarında dava açılan iki paşanın tümünden yaşatılan zulümden mesul olduğunu iddia ederek bu devletin resmi ve kanlı tarihini Ak'layıp Pak'lamıyor mu?

Deniz, Mahir, İbo

Devletin resmi ve kanlı tarihi demişken, hafıza kaybına uğramış/ ya da algıda seçicilik yöntemiyle belli şeyleri hatırlamaktan imtina edenlere -bir yanıyla malesef ki söyleyecek çok sözümüz var. 1915 yılında henüz iktidara talip 'yeni yetme' bir güç olan 'İttihat ve Terakki' bir buçuk milyon Ermeni'yi katletti! Ya Hrant Dink'i kim öldürdü? 1923'de iktidarlaşma sürecini tamamlayan bu klik İstiklal

Mahkemeleri ile yüzbinlerce insanı yargılamadan infaz etti. Birbirinden rezil "yargılama süreçleriyle" hapisanelere doldurulan siyasi tutsakların, "KCK" iddianamelerinin, 600'den fazla tutuklu öğrencinin sorumlusu kim? 1924'de çıkarılan kanunlarla "tek dil, tek millet, tek devlet" anlayışı sağlama alındı, Kürtlerin payına inkar düştü! "Açılarak" tasfiye etmenin derdine düşmüş egemenlerin akıttığı, Roboski'de katlettiği, imha inkar ve asimilasyonda ezberlerin üzerinde keyifle raks ettiği gerçeğini görmüyor musunuz? Sahi Uğur'u, Ceylan'ı, Baran'ı, kim öldürdü? 1937-1938 arasında Dersim'de yaşanlar ortada. Peki Roboski'de olanlar hakikaten bir 'operasyon zayıfatı mıydı'? Aleviler inkar ve asimilasyonun her daim hedef tahtasında yer almıştır. Yavuz'un Alevileri attığı kör kuyular ile, Çorum'un, Maraş'ın, Sivas'ın ne farkı vardır? Yoksa Sivas Davası zamanaşımına uğramadı da demokrasiye atılan altından bir imza olarak tarih sahnesindeki yerini aldı ama biz mi duymadık?!

Yanısıra sayılabilecek onlarca örneğin belki de en can alıcı olarak sormakta -her şeye rağmen- fayda görüyoruz? 1971 devrimci çıkışını kan ve zor ile bastıran da beş paşa mıydı yalnızca?

Bekasından yana tavır almakta hiç bir hudut tanımayan faşizm gerçekliği tüm pratikleriyle bunu göstermekte bir beis görmez. Öyle ki tarihi bu tarz örneklerle doludur. '71 devrimci çıkışı ise bu örnekler için de en önemlilerinden birisidir. 71'de düzenden kopuşu ilan edip, elli yıllık suskunluğunu bozan Türkiye Devrimci Hareketine karşı gemi azıya alan faşist sistem, 6 Mayıs'ta Denizleri idam ederek, 30 Mart'ta Kızıldere'de Mahir Çayanları, On'ları katlederek, 18 Mayıs İhtilalci Komünizmin ülkemize uyarlanmış halinin sembolü, önder yoldaş Kaypakkaya'yı Diyarbakir Zindanlarında işkence ile öldürerek kendini 'muhafaza' etmenin derdine düşmüştür. Malesef ki yedi düvelce bilinen bu gerçeklik yer yer bilerek, yer yer bilmeden "zamanaşımına" uğratılmak istenmektedir. Çünkü belli alanlar vardır ki, ne yana çekseniz gelmez, elinizde kalır! Bilhassa '71 devrimci çıkışı tam olarak böyle bir süreci ifade ettiği için egemenlerin "ileri demokrasi" piyesine rağmen", "o taraklarda" hala bezi yoktur! bu sebeplerdir ki, AFC'nin yargılandığını iddia ettikleri iddianamelerde, mahkeme salonlarında, yazılan çizilelerde bu sürece dair manidar bir suskunluk hakimdir! Zulmunü bölüp, parçalayıp, ayrıştırarak falfittığımız sistemin ekmeğine bu vesile ile yağ sürüyorsunuz! Mustafa Suphi'den, Mahir'e binlerce devrimci değere karşı ihanet gafletine düşüyorsunuz! Açıkça yanıt veriniz, cevabı ezbere bilsek de bir kez daha soruyoruz; "İbrahim'i Kim Öldürdü?"

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

devrimci dayanışma üzerine

'68 kuşağının, '71 silahlı mücadele çıkışına evrilen mücadelesi, bu tarihsel çıkış ve sonrası da dahil olmak üzere devrimci dayanışmanın en güzel örneklerine tanıklık etmiştir.

Devrimci dayanışma devrimci olabilmenin, iktidar iddiasını yükseltmenin hem bir koşulu hem de bir sonucudur. Kozludur, çünkü faşizm karşısında tek yumruk olabilmektedir. Ortak düşmana ve düşmanın yönelttiği saldırılara karşı omuz omuza durabilmektir. Çoğu zaman “faşizme karşı omuz omuza” sloganının hemen akabinde “yaşasın devrimci dayanışma” sloganının gelmesi tesadüf değildir. Ya da iktidar hedefi doğrultusunda sınıfsal özü gereği müttefik konumunda olan halk kesimlerini örgütlenmeye çağıran devrimci örgütlenmelerin dar grupçu kaygılarla kendi aralarında ittifak halinde olamaması bir tezat teşkil etmez mi! Bunu da bir kenara bırakalım, kitlelerin devrimci hareketlere karşı güven kaybına uğradığı böylesi süreçlerde düşmanın marjinalleştirme saldırılarına verilecek en güzel yanıtlardan, kitlelerin güvenini tazeleyecek en güzel pratiklerden biri devrimci dayanışmayı yaşatmak, “yaşasın devrimci dayanışma” sloganını hakıyla atabilmek değil midir?

Devrimci önderlerimizin mücadelemize ışık tutan pratiklerine bakacak olursak öyledir. Mahir'i “Mahir” yapan, devrimci tutsakların özgürlüğü için ve Deniz'in, Yusuf'un, Hüseyin'in asılmaması için dokuz yoldaşıyla birlikte Kızıldere yoluna düşmesini gerektiren devrimci sorumlulukları ve bu sorumlulukları var eden devrimci kişiliği değil midir aynı zamanda? Veya İbrahim Kaypakkaya'nın komünist bir önder olması, Nurhak dağlarında Sinan Cemgiller'in katline sebep olan ihbarcı muhtarı sorguladıktan sonra cezalandırması eyleminin altında yatan devrimci sorumluluklarından bağımsız mıdır?

Kızıldere'de ateşlenen kurşun da ihbarcı muhtarı cezalandıran kurşun da esasta Denizler'i, Sinanlar'ı katleden faşizme yönelmiş kurşunlardır. '71 devrimci çıkışının mimarları, devrimci önderlerimiz için devrimci dayanışma böyle bir zemine oturduğu için önemlidir. Kuşkusuz Mahir de, İbrahim de boş vakitleri bol, olanakları çok olduğu için bu eylemlere girişmediler. Onlarca yüzlerce örgütsel işin, faaliyetin yanında sonuçları can bedeli ödenecek olsa da bu dayanışma eylemini devrimci bir sorumluluk olarak gördükleri, devrimin menfaatine gördükleri için birincil önem atfederek böylesi bir pratik izlediler.

'68 kuşağının, '71 silahlı mücadele çıkışına evrilen mücadelesi, bu tarihsel çıkış ve sonrası da dahil olmak üzere devrimci dayanışmanın en güzel örneklerine tanıklık etmiştir. Bu tarihsel tanıklık 50 yıllık suskunluğun ardından devrimci mücadelenin yeniden serpildiği, geliştiği ve bedeller ödenerek ilmik ilmik örüldüğü, komünist kimliğin yeniden inşa edildiği bu topraklarda; devrimciler pırıl pırıl bir mirasın yaratıcıları oldular. Hem de canları pahasına pratiklere girişerek...

Bu mirasın nasıl yaşatılması gerektiği, “71 devrimci çıkışından” sonraki süreçte nasıl ele alındığı kuşkusuz ayrı tartışmaların konusu olarak ele alınmaya değerdir. Fakat 71 devrimci çıkışının mimarlarının devrimci dayanışma konusunda sergiledikleri olumlu pratiğin hiç şüphesiz ciddi bir maddi zemini vardı.

68 kuşağının tüm dünya gençliğine sirayet eden etkisi Türkiye gençliğinde de cevap bulduğu dönemde, öğrenci gençlik hareketi öğrenme yönü esas olan bir biçimde gelişmekteydi. “Eski Tüfekler”in harekete etkisi bu öğrenme açlığının da etkisiyle çok uzun sürmemiş ve gençlik kendi yolunu çizmeye koyulmuştu. İşçi ve köylülerin yaygın direniş ve eylemlerinden, kendi pratiğinden, faşizme, emperyalizme karşı giriştiği mücadeleden, dünya devrimci halk hareketlerinden, yeni yeni çevrilen Marksist klasiklerden, kısacası her şeyden öğrenen bir gençlik dinamiği söz konusuydu. Gençlik, öğrendikçe ge-

lişiyor, ayrışıyor ve kendi yolunu çizmeye daha fazla yaklaşıyordu. Böylesi bir yönelim ve arayışın, sorgulama bilincinin birleştiği toplumsal muhalefet zemini gençliğin yüzüne faşist yönetim gerçekliğini daha çıplak ve dolaysız çarpıyordu. Nitekim mücadelenin ilk şehidi böylesi bir dönemde İstanbul Üniversitesi Gümüşsuyu Öğrenci Yurdu'nun penceresinden atılarak katledilen Hukuk Fakültesi 2. sınıf öğrencisi Vedat Demircioğlu oldu. 68 kuşağı, ilk şehidini müthiş bir öfke, birlik ve dayanışma ruhuyla sahiplenmiştir. Ardı sıra Taylan Özgürlerin, Hüseyin Cevahirlerin katledilmesi gençliği hem sistemden daha fazla koparmış hem de faşizmle daha fazla yüz yüze getirmiştir. Politik ve ideolojik ayrışmaların ilk tohumlarının atıldığı dönemin bu yıllar olması, ortak düşman olgusuna karşı yükseltilen birleşik bayrağı özüne leke düşürmemiştir. Slogan nettir: ortak düşmana karşı ortak mücadele. Fili pratik üzerinden işleyen süreç bu slogana vücutlaştırmaktadır.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın katledilmesini canı pahasına engellemeye girişmek Mahir Çayan, yoldaşları ve Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu (THKO) kurucularından Cihan Alptekin ve Ömer Ayna için bu nedenle çok önemlidir. Esas olan halkın mücadelesine sahip çıkmaktır. Denizlere yönelen her saldırı devrimci değerlere dolayısıyla devrime yönelen bir saldırı olacaktır.

Aynı öz İbrahim Kaypakkaya'nın Nurhaklar'da katledilen Sinanların ihbarcısını cezalandırması pratiğinde de vardır. Halkın faşist devletle işbirliğine girişmesini engellemek, devrimcilere yönelen saldırıları püskürtmek ve iktidar perspektifi bu pratiğe yön vermiştir. İbrahim yoldaş, Sinanları politik olarak çok sert ifadelerle eleştirmekte ve devrimci mücadelenin bu yolla sürdürülemeyeceğini beyan etmektedir. Fakat Sinanların katliamında rol alanların, politik, ideolojik ayrışmalarına bakmaksızın halkın gelişen devrimci mücadelesine de aynı hırsla saldıracaklarını biliyor ve namlusunu bu olguya doğrultuyordu. Dolayısıyla devrimci dayanışma soyut, duygusal bir olgu değil, dolaysızca iktidar odaklı bir mücadele perspektifinin beslediği somut bir olgudur.

Dün nasıl asolan bu olgu olduysa bugün içinde budur. Faşizm, devrimci örgütleri topla tüfikle bitiremeyeceğinin farkındadır. Ve bugün kendi "ileri demokrat" imajının zedelenmesi kaygısını da güderek kendi bekası açısında daha temiz olan "marjinalleştirme" halktan yalıtma

amaçlı saldırıları, katliam biçiminde geliştirdiği saldırıların önüne koymuş durumdadır. Bunu ne biçimde yaptığı bu yazının konusu değildir ancak marjinalleştirme saldırıları "devrimci dayanışma" başlığı kapsamında ele alınabilir. Devrimci örgütler kitlelere dayanır ve kitlelerden beslenir. Yalnız kitlelere tesir edemediğinde, kitlelerin gündemlerinden politik argümanlar üretmediğinde ya da ürettiği politikaları kitlelere taşıyamadığında güçsüzleşir. Devrimci dayanışmanın burada bir koşul durumunda olmasa da bir gösterge durumunda olduğu söylenebilir. "Devrimci dostu" olarak gördüğü kurumların gündemlerine uzak duran bir örgüt nasıl olacak da halkın gündemlerine vakıf olabilecek? (Gerçi ülkedeki tüm devrimci örgütlerin topyekûn marjinalleştiği bir ortamda, halk-

tan uzak ama birbirlerinininki ile benzeşen bir dili konuşan örgütlerin "devrimci" dayanışma halinde olması mümkündür.)

Yani devrimci dayanışmayı yaşama geçiremeyen ideolojik olarak farklı hatları da sahiplense de halkın bilinçli ve örgütlü kesimi olan "devrimci dostlarının" gündemlerine ve yaşadıklarına kayıtsız kalan bir örgütün kendi gündemlerinin de dışına çıkamayacağını ve buradan hareketle halktan, halkın gündeminden kopuk bir hat izleyeceğini ön görmek abes kaçmaz.

Diğer bir yandan yazının başında da değinildiği gibi devrimci dayanışmanın yaşama geçirilmesi faşizme birlikte bir karşı koyuşun örgütlenmesi kitlelerin de umutlarını yeşertecek, düşmanın gücünü azaltacaktır.

Devrimci dayanışmanın, devrimciliğin hem bir koşulu hem de bir sonucu olduğunu söylemiştik.

Devrimcilik kaba tabirle eskinin yerine yeniyi koyma iddiasını kuşanmaktadır. Aynı zamanda bu iddianın getirisi olan ve bağrında "yeni"yi filizlendiren bir kültür oluşturur. Eğer eskiyi yıkmak ve yerine yeniyi koyma görevinin bugün proletaryanın omuzlarında yükseldiğini söylüyorsak sahiplendiğimiz kültür de proletaryanın kültürü olacaktır. Ve Che'nin ifadesiyle "dayanışma, proletaryanın inceliğidir". Biz de proleter kültürün ülkemiz özgülünde vücut bulduğu form olan yeni demokrasi kültürünü yükselterek devrimci dayanışmayı büyüteceğiz.

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

saklanmaya çalışılan meşale ibrahim kaypakkaya

İbrahim Kaypakkaya'nın Amed zindanlarında 90 günlük ağır işkencelerle katledilişinin 39. yılında, 'kılıçtan keskin' düşüncelerine ve bu düşüncelerin pratikteki yansımalarına bakmak, onları tahlil etmek, bugün O'nun sınıf düşmanlarının karşısında taraf olmada muazzam bir belirleyiciliğe sahiptir. Bu belirleyicilik hem '71 Devrimci Çıkışı'nın bir bütün olarak yükselttiği devrimci mücadele dalgasından, hem de İbrahim yoldaşın '71 Devrimci Çıkışı'nın önderlerinden farklılaşan yanlarından ileri gelmektedir. Deniz Gezmiş ve Mahir Çayan'da somutlanan pratik devrimci duruşa ve silahlı mücadele yöntemlerinin etkinleştirilmesine faşizm tarafından alabildiğine yoğun ve şiddetli bir saldırıyla verilen cevap, onların yükseltmiş olduğu devrimci bayrağı daha da yukarılara taşımak anlamına gelmektedir. İbrahim yoldaşın sözleriyle belki onlar olmayacak ama **"...bu çelik aldığı suyu unutmuyacak!"**

Bugün devrim mücadelesindeki samimiyetin kanıtı, devrimci önderlerin yükseltmiş olduğu bayrağa sahip çıkıp onu daha yukarı taşıma iddiasını büyütme, hayata geçirmektir. Çünkü nice devrimci ve komünistin can bedeli yarattığı değerler, "sömürsüz, sınırsız, sınıfsız bir dünya"nın özlemiyle yaratılmıştır. *"Türkiye'nin bağımsızlığından başka bir şey istemedim. Ve bu sebeple Amerikan emperyalizmine ve işbirlikçilerine karşı mücadele verdik. Bundan dolayı da ölümden korkmuyoruz. Onu ancak işbirlikçiler düşünsün... Bu bağımsızlık düşüncesini mezara kadar götüreceğiz."* (Deniz Gezmiş'in savunmasından)

"Düşen gerillaların kanı devrim yolunu kızılaştırır, aydınlatır. Düşenler geride kalmazlar. Onlar emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bilincinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak yaşarlar." (Mahir Çayan-Toplu Yazıları'ndan)

Devrimci önderlerin ülkenin sosyo-ekonomik yapısından, ülke devriminin yoluna, ulusal sorundan, Kemalizm'e kadar bir çok meselede ayrıldığı nokta vardır. Ancak Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın ve İbrahim Kaypakkaya'nın fikirlerinin kesiştiği nokta pratik devrimci duruşta somutlanan düzenden kopma eğilimidir. Bu eğilimi 'elle tutulur' hale getiren, devrimci önderlerin düşünceleriyle geniş halk yığınları

arasında harç görevi gören silahlı mücadeledir ki bu, '71 Devrimci Çıkışı'nın en gözle görülür niteliğidir. Bu nedenle sistem tarafından '71 Devrimci Çıkışı'nın özü gizlenmek, içi boşaltılarak etkisiz hale getirilmek istenmektedir. Sözde "demokrat aydın"ların, '68'i yaşamış, '71'e tanıklık etmiş olmakla övündükleri esnada devrimci değerlerle nasıl oynadıkları, devrimci önderlerin fikirlerinin nasıl içini boşaltılmak istedikleri yazdıkları yazılarda, çektikleri filmlerde vb. birçok yerde görülmektedir.

'68 Hareketi'ni, '71 Devrimci Çıkışı'nı anlatan onlarca film çekilmiş, onlarca kitap yazılmıştır. Ancak çoğunluğunda devrimci önderler ve devrimci değerler gerçek özünden olabildiğince uzaklaştırılarak gösterilmiştir. Çekilen belgesellerde, yazılan yazılarda vb. bütün araçlar devrimci önderlerden Deniz Gezmiş, Mahir Çayan'ın hayatından kesitler sunularak izleyiciye, dinleyiciye, okuyucuya sunulmaktadır. Ancak burada İbrahim Kaypakkaya'nın fikirlerinin "uç"luğu sürekli olarak saklanmaya çalışılmasının da nedeni olmuştur. Yukarıda bahsini ettiğimiz yazılarda, filmlerde, haberler de vb. '68 Hareketi veya '71 Devrimci Çıkışı anlatılırken İbrahim Kaypakkaya'nın adının dahi geçmiyor olması veya sadece işkencede ser verip sır vermemesinin anlatılması fikirlerinin keskinliğinde, netliğinde aranmalıdır. Burada bahsini ettiğimiz durum Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın sözde aydınlar cephesinde bulunduğu karşılığı olmaları bir noktada durmamaktadır. Aksine biz, yukarıda da söylediğimiz gibi, devrimci önderlerin bu sözde aydınlar tarafından **devrimci** nitelikleriyle anlatıldığını düşünmüyoruz. Tam tersine, **devrimciliğin** içinin boşaltılarak anlatıldığını düşünmüyoruz. Ancak tartışmaya değer gördüğümüz mesele bu sözde aydınların ve bir bütün olarak bu sözde aydınların da parçası olduğu egemen sistemin İbrahim Kaypakkaya'nın adını dahi duymakta gösterdiği 'tahammülsüzlüğün' nedenleridir. Elbette biz burada "duygusal" bir kaygının sonucu olarak "neden Kaypakkaya'nın ismi geçmiyor?" sorusunu sormuyoruz. Biz yönümüzü İbrahim Kaypakkaya'yı, diğer devrimci önderlerden farklılaştığı ve O'nu komünist olarak nitelendirmemize ve hâkim sınıfların da bu denli korkmasına yol açan tezlerine çeviriyoruz. Yoksa amacımız, sistemin uşaklarından beklediğimiz ne İbrahim'e yazılmış iki satır "güzel söz", ne de yılmaz bir Kaypakkaya savunucusu olmalarıdır. Amacımız, Kaypakkaya'nın da parçası olduğu Türkiye Devrimci Hareketi'nin, iddialarını, hedeflerini, egemenlerin devrimci önderleri katlederek sindirmek, yok etmek istediği devrimci değerleri anlatmaktır.

Bugün birçok sanatçıya İbrahim Kaypakkaya türküleri söylediği için dava açılmıştır. Birçok kişi hakkında İbrahim Kaypakkaya sloganı attıkları için, üzerinde İbrahim Kaypakkaya'nın fotoğrafı olan flamaları taşıdıkları için yüzlerce yıla varan hapis cezaları istenmektedir. Aralarında YDG'li-lerin de onlarca kişiye "suç ve suçluyu övmek"ten, "örgüt üyesi olmaksızın örgüt adına faaliyette bulunmak"tan(...) "hapis cezası" verilmiştir.

Peki, İbrahim'in saklanmak istenmesine yol açan fikirleri nelerdi? Sistemi bu denli 'huzursuz' eden, aradan geçen onlarca yıla rağmen O'nu savunmanın, fikirlerini savunmanın bu derece 'tahammül edilemez' bir halde 'en ağır suçlar' kategorisinde değerlendirilmesinin sebebi nedir?

Kaypakkaya Milli Mesele ve Kemalizm konusunda olduğu kadar, Türkiye Devriminin yolu konusunda ortaya koyduğu tezler sayesinde de Türkiye Devrimci Hareketi'nde son derece önemli bir yere sahiptir. Düzenin kalelerine aşıktan

bir savaş bayrağı açmış ve bu savaş bayrağını komünist pratiğiyle daha da yukarılara kaldıran komünist bir önderi saklamaya çalışmak veya 'şöyle bir değinip geçerek' önemsizleştirme yoluna gitmek, Kaypakkaya'nın tezlerinin komünist özünde açığa çıkan gücü görmekle ilintilidir. Yani Kaypakkaya'nın fikirlerinin açığa çıkması hâkim sınıflar ve onların peşinden sürüklenen sözde aydınlar için asla verilemeyecek bir tavizdir. Çünkü böylesi bir tavizi vermek (egemen sınıflar ve onların peşinden sürüklenen sözde aydınlar açısından) kendi varlık zeminini inkâr etmek anlamına gelir. Bu nedenle Kaypakkaya'nın tezlerini kavramanın zorunluluğu neticesinde aşağıda sunacağımız başlıklar Kaypakkaya'nın Marksist-Leninist-Maoist düşünceleri onları hayata geçirmek temelinde ele alındığında son derece önemli bir işlevi yerine getirecektir. Ve Kaypakkaya'nın düşüncelerinin

sistemleşmiş biçiminin 40 yıllık bir deneyimi eline alarak daha da güçlendiği, ilerlediği bir süreçte O'nun fikirlerinin savunucusu olmak daha da önemli bir noktada durmaktadır.

Kaypakkaya'nın fikirlerinin gelişimi

Hiç kuşkusuz ki her şeyin gelişim seyrinde olduğu gibi Kaypakkaya'nın düşüncelerinin gelişim seyrinde de dünya genelinde olduğu gibi ülke genelinde de ilerleyen, gerileyen devrimci, komünist bütün unsurlar etkili olmuştur. Bu etkilene biçiminin Kaypakkaya'nın düşüncelerinin olgunlaşması ve nihayetinde '72'de programatik tezler olarak sistemleştirilmiş haline gelmesi belli dönemlerden geçmiştir. Kaypakkaya'nın da savunduğu, geliştirdiği yöntem olarak diyalektik-materyalist yöntem O'nun düşüncelerinin şekillenişinde de etkindir. Yani düşüncelerinin belli dönemlerden geçmiş olması bu dönemlerin birbirinden kopuk ele alınması anlamına gelmemelidir. Tam tersine bu dönemler içerisinde birbiriyle çelişen fikirlerini, onun MLM hatta doğru ilerleyişinin bir parçası olarak da görmek gerekir. Kaypakkaya'nın düşüncelerinin ideolojik netliğe kavuşması bu dönemlerden geçerek olmuştur. Geçmişte kalanın devrimci bir sorgulayışa ve analize tabi tutulmasının Kaypakkaya'da aldığı biçim MLM düşüncelerin zaferiyle sonuçlanmıştır. Belli dönemlerde içerisinde olduğu revizyonist, parlamentarist, reformist ideolojiler tam da MLM bir süzgeçten geçirilerek reddedilmiştir.

Üniversite öğrencisiyken TİP içerisinde devrimci mücadeleye katılarak, 9 arkadaşıyla beraber Çapa Fikir Kulübünü kurup, faaliyetlerini yoğunlaştırır. Yaklaşık iki yıllık bir süreç sonucunda TİP içerisinde yaşanan saflaşmada tarafını Milli Demokratik Devrim'den yana koyar. Çok geçmeden MDD çizgisini savunanlar içerisinde yaşanan yeni saflaşmada da (Aydınlık Sosyalist Dergi ve Proleter Devrimci Aydınlık) PDA'dan yana taraf olur.

Kaypakkaya TİP'ten ayrılma sürecini şöyle özetler: *ben, TİP'in yöneticilerini, kendilerine sosyalist adını veren reformcu orta burjuva aydınları olarak görüyorum. TİP'in çizgisi de orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisiydi.* (İ.K. Seçme Yazılar, Umut Yayıncılık, Üçüncü Baskı Sayfa 489) Görüldüğü üzere Kaypakkaya içerisinde

olduğu örgütlenmeyi yoğun bir sorgulayıcılıkla tartışarak fikirlerini geliştirmektedir. Eskiden ders çıkarmanın anahtarı tam da burada Kaypakkaya'nın devrimci sorgulayıcılığında gizlidir. Kaypakkaya "orta burjuvazinin radikal kesiminin tutarlı reformist çizgisi"ne sahip olduğu dönemlerden de ders çıkarmasını bilmiş; kitlelerin mücadelesine katılmaya başlamasıyla düşüncelerini geliştirmiştir. TİP içerisinde MDD karnadı olarak ayrılanlar, TİP'in reformist, parlamentarist anlayışını eleştirirken askeri bir darbeye umut bağlıyorlardı ve İbrahim Kaypakkaya da sonrasında ciddi bir hesaplaşma içerisine girip, yoğun bir MLM eleştiriye tabi tutacağı bu anlayışı savunuyordu. MDD'ciler içerisinde özde bir farklılaşma anlamına gelmeyen PDA-ASD saflaşmasında Kaypakkaya, durduğu noktada sorgulayıcı yanını kaybetmez, THKO'nun ve THKP-C'nin kurulduğu süreçte Türkiye devrimine ilişkin olan tezlerini giderek derinleştirir. Dev-Genç içerisinde gelişen farklı yaklaşımlarda "duygusal, tepkisel" bir tavır yerine bilimsel bir tavır geliştirir, bakış açısında teorik yönü güçlü tutmaya çalışır. Kaypakkaya, THKO'yu ve THKP-C'yi kuran kadroların sol anlayışlarıyla kitlelerin devrimdeki rolünü küçümseyen, önemsizleştiren yaklaşımlarını ciddi bir eleştiriye tabi tutar. TİP'le devrimci mücadeleye atıldığından itibaren sürekli olarak kitle eylemleri içerisinde olmasıyla beraber MLM analizi sayesinde kitlelerin devrim mücadelesi içerisindeki rolünün vazgeçilemezliği üzerinde özellikle durur.

Kaypakkaya'nın Türkiye devrimine ilişkin görüşlerinin şekillenmeye başladığı dönem PDA içerisinde olduğu dönemle başlar. Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin yankılarının tüm dünyada duyulduğu süreçlerde İbrahim Kaypakkaya da bu yönlü yoğun bir öğrenme-okuma-araştırma çalışması içerisindedir. PDA içerisinde var olarak geri bir duruş sergileyip, kopuşu sağlayamasa da söylemlerinin PDA'dan ileride olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Çünkü bu süreç aynı zamanda Çin Devrimini sahiplendiği, Halk Savaşı'nı ve 'Mao Zedung Düşüncesi'ni tartıştığı süreçtir. Ve Kaypakkaya'nın PDA saflarında kalmasının esas sebebinin de PDA'nın 'Mao Zedung Düşüncesi' ve Çin Devrimi karşısında aldığı sahiplenici tavır oluşturmaktadır. Ancak Kaypakkaya'yı dönemin 'Mao Zedung düşüncesini', Çin Devrimini sahiplenen

Devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak düzenin bütün kalelerine savaş açmış bir komünist önderi savunmayı kendimize görev biliyoruz. Bedeli ne olursa olsun Kaypakkaya'nın manifestosunu sahiplenmeye, onu büyütmeyle devam edeceğiz! "Kıvılcımı tutuşturup, yangını hazırlamak" eylemindeki kararlılığımız güç kaybetmeksizin büyümektedir.

PDA' sına da bayrak açtıran nokta tam da bu 'sahiplenişteki' sakatlıkla ve yetersizlikle ilgilidir. Şafak Revizyonizmine dönüştürülen PDA'nın ve bir adım ötede TİİKP olan örgütlenmenin sözde "Maoist" özde ise revizyonist maskesi Kaypakkaya tarafından yoğun bir eleştiriye tabi tutularak reddedilecektir. "Burjuva kulübü" (İ.K. adge sayfa: 328) olarak isimlendireceği TİİKP içerisinde yürüttüğü mücadeleyle savaş bayrağı açtığı anlayış, modern revizyonist anlayıştı. Savunduğu anlayış ise 'ML-Mao Zedung Düşüncesi' idi. '71 Devrimci Çıkışı'nın komünist yüzü olarak TİİKP'den kopuşu ile girmiş olduğu süreç 'ML-MZD' de ideolojik netliği tam olarak sağladığı süreç anlamına gelir ve Komünist Partisi'nin inşası da böylece başlamış olur. TİİKP-MK toplantısına gönderdiği mektupla Kemalizm konusundaki netliği açığa çıkarmakta ve sistemden kopuş iyiden iyiye kendini belli etmektedir. Sonralarında yazdığı "**Türkiye'de Milli Mesele**", "Başkan Mao'nun Kızıl Siyasi İktidar Öğretisini Doğru Kavrayalım", "**T KP Program Tasla ı Ele tirisı**" ve "Şafak Revizyonizminin, Kemalist Hareket, Kemalist İktidar Dönemi, 2. Dünya Savaşı Yılları, Savaş Sonrası ve 27 Mayıs Hakkındaki Tezleri" başlıklı makalelerinde Halk Savaşı, Ulusal Sorun, Kemalizm, parti anlayışı ve daha bir dizi konuda tezlerini ortaya koymuştur. TİİKP'nin revizyonist önderliği cephesinde MLM'yi sahiplenen kadroların katledilmek istenmesi olarak karşılık bulan bu ideolojik netleşme Kaypakkaya önderliğindeki kadroların kopuşunu ilan etmesiyle Komünist Partisi'nin inşası için somutlaşır ve 24 Nisan 1972'de TKP/ML'nin kuruluşu ilan edilir. Yukarıda da söylediğimiz gibi, Kaypakkaya'nın MLM ile taçlandığı düşünsel gelişiminin her evrimsel aşaması bu gelişimin bir parçası olarak ele alınmalıdır. Birbirinden ayırmak diyalektiğe aykırı olduğu gibi Kaypakkaya'nın fikirlerini geliştirmedeki yönetime de aykırıdır.

Kaypakkaya'yı '71 Devrimci Çıkışı'nın komünist yüzü olarak tespit etmemize yol açan mesele, sözde aydınların söylediği gibi, O'nun ne sadece 90 günlük ağır işkencelere direnerek ser verip sır vermeme geleneğinin bir temsilcisi olma niteliğidir, ne de diğer devrimci önderlerden çokça "uç" tezler öne sürdüğü Kemalizm ve Milli Mesele'ye dair düşünceleridir. Kaypakkaya'yı komünist yapan yukarıda bahsettiklerimizin de yanında, Türkiye devriminin yoluna ilişkin yaptığı tespitlerin toplamı anlamına gelen ve O'nun sınıf düşmanlarınca dillendirilen biçimiyle 'ihtilalci komünizmin Türkiye'ye uyarlanması' niteliğidir (TKP/ML-TİKKO, TMLGB Ana Dava Dosyası 1973, MİT raporu). Bu nedenle '71 Devrimci Çıkışı'nın ve diğer devrimci önderlerin, yukarıda da açıkladığımız gibi, **devrimci** niteliğinin hakını teslim ederek; Kaypakkaya'nın farklılaştığı, ayrıştığı ve

eleştirdiği noktalardaki MLM bakış açısının Türkiye devrimindeki başat rolünü de görmek gerekmektedir.

Devrimde ısrar,

Kaypakkaya'nın tezlerinde ısrardır!

İbrahim Kaypakkaya, ülkenin sosyo-ekonomik yapısını yarı-feodal, yarı-sömürge olarak tespit etmiştir. Kapitalist üretim ilişkileri ile feodal üretim ilişkilerinin birbirinden ayrılamayacak derecede iç içe geçmişliğini tarifleyen bu durum Kaypakkaya'nın da söylediği gibi 'ülkenin yarısı feodaldır, yarısı kapitalisttir' diyerek okunmamalıdır. Yarı-feodal sosyo-ekonomik yapı ülkenin bütününe hâkim yapıyı işaret eder. Feodal üretim ilişkileri, emperyalist tahakkümle birlikte farklı biçimlerde yeniden üretilmiştir.

Kaypakkaya'nın tezlerinde 'çürümüş kapitalizm' anlamına gelen emperyalizme bağımlılık, göbekten bir bağımlılıktır ve sosyo-ekonomik sistem feodal güçlerle emperyalizmin güdümünde gelişen komprador güçlerin gerici ittifakına dayalıdır.

Bu sosyo-ekonomik yapı Çin'de zaferi kazanmış biçimiyle Yeni Demokratik Devrimi işaret eder. Kapitalizmin bir üst aşamasına, emperyalizme, sıçramasıyla beraber burjuvazi bütün ilericiğini yitirdiğinden burjuva-demokratik devrimlerini tamamlayamayan ülkelerde sosyalizmin inşası Demokratik Halk İktidarı'nın kurulmasından sonra gerçekleştirilebilecektir.

Yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde devrimin yolu olan Halk Savaşı Stratejisi ise tercih değil bir zorunluluktur. Zayıf kuvvetlerin güçlü kuvvetlere karşı, dağılmış ve düzensiz gerilla birliklerinden düzenli ordu birliklerine geçerek kırdan kentin kuşatılması ve iktidarın ele geçirilmesi olarak özetlenebilecek uzun erimli savaş stratejisi olan Halk Savaşı Stratejisi'nin Türkiye'nin özgün koşullarına uyarlanması ile demokratik halk iktidarının kurulması ve feodalizmin tasfiyesinin tamamlanmasıyla bağımsız, demokratik, özgür bir toplumun yaratılmasıyla; devrimin süreklileştirilerek sosyalist toplumun inşa edilmesidir. Savaş, düşmanın en güçsüz olduğu yerden (kırdan) en güçlü olduğu yere (kente) doğru eşitsiz gelişim izler, iktidarı ele geçirmede vazgeçilemez araç olan Komünist Parti önderliğinde ve geniş halk yığınlarının emperyalizme ve yerli uşaklarına karşı yürüttükleri siyasal iktidar mücadelesi anlamına gelir.

Kaypakkaya'nın Deniz Gezmiş'ten, Mahir Çayan'dan farklılaştığı en önemli saç ayaklarından ilki ülkenin sosyo-ekonomik yapısına ve doğrudan olarak ülke devriminin yoluna ilişkindir.

Kaypakkaya savunusunda ısrar, silahlı mücadelede ısrardır!

'71 Devrimci Çıkışı'nda, şekillenışı farklı da olsa, dev-

rimci önderlerin ortak niteliği olan silahlı mücadele yöntemleri Kaypakkaya'da "Silahlı mücadele esas, diğer mücadele biçimleri talidir" şeklinde bir ilke haline gelmiştir.

Bugün egemenlerin kitlelere yaymaya çalıştığı anlayış "demokratikleşme" safsatalarıdır. Ancak ne var ki demokrasiden nasibini alamamış bir ülke olarak Türkiye halkı, bozunduğu altında olduğu faşist diktatörlüğün baskı, saldırı ve sindirme politikalarında rehber alacağı ideolojik yaklaşım Kaypakkaya'nın sunmuş olduğu silahlı mücadele yöntemidir. Her fırsatta dile getiriyoruz; silahlı mücadelede ısrar etmek bir tercih değildir, nihayetinde bu mücadelemiz aynı zamanda bu zorunluluğu da ortadan kaldırmak içindir. Ancak tankıyla, topluyla bütün teknolojik araçlarıyla taarruza geçmiş olan faşizme karşı mücadele zor yoluyla somutlaşacaktır. Kaypakkaya'nın ortaya koyduğu ve hayata geçirme yolunda adım attığı stratejisi halkın savaştırılması, halkın silahlı mücadeleye katılması temelindedir. Kaypakkaya'nın MLM'nin ışığında söyledikleri bu durumu özetlemekte, diğer devrimci önderlerin kitlelerden kopuk savaşma anlayışlarına karşı yüksektiği bayrak Halk Savaşı'nın bayrağıdır.

Kaypakkaya'nın kitle çizgisinde ısrar, devrimde ısrardır!

Somut durumda da çokça tartışılabilir olan mesele devrimci, demokrat, komünist bir örgütlenmenin kitle çizgisinin nasıl olacağı konusudur. Bugün bir bütün Türkiye Devrimci Hareketi'nin kitle çizgisindeki sakat anlayışların mahkûm edilmesi son derece önemlidir. Kaypakkaya'nın tezlerinde, kitlelerin devrimdeki rolü tayin edicidir. Yukarıda da belirttiğimiz gibi Halk Savaşı'nın kendisi halkın savaştırılması anlamına gelmektedir. Bu nedenle İbrahim yoldaşın diğer devrimci önderlerden ayrıldığı bir diğer önemli noktayı da kitle çizgisindeki ayrışma oluşturmaktadır. Devrimde kitlelerin rolünü görmezden gelen, küçümseyen ideolojik

yaklaşımlar yerine Kaypakkaya devrimin gerçekleştirilme şartını kitlelerin harekete geçirilmesine bağlamıştır. Bugün gerillanın dahi hedeflerinin çok büyük bir kısmı kitle çalışmasında yoğunlaşmak temellidir. Pratik faaliyetimizin belirleyici yanını kitlelerin devrimci mücadeleye katılması oluşturmaktadır. Çünkü MLM bakış açısı Kaypakkaya'nın tezlerinde bu anlama gelmektedir. Nitelikli bir kitle çalışması sürekliliği sağlanmış bir şekilde ve "genel çarı, özel rehberlik" yöntemiyle sağlanabilir.

Genel ideolojik farklılıklardan (Mahir Çayan'ın savunduğu Öncü Savaş Stratejisi'ne karşılık İbrahim Kaypakkaya'nın savunduğu Halk Savaşı Stratejisi gibi) doğan durumları bir kenara bırakırsak bir bütün devrimci hareketin kitlelerle bağlarının ne denli kopuk olduğu görülmeyecek durumda değildir. Genel olarak devrimci hareketin "marjinal" olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu noktada Kaypakkaya'nın kitle çizgisi, bir komünist partisi için "kitlelerin öncü ve örgütlü müfrezesi olma" olarak somutlanacağı gibi, YDG gibi demokratik kitle örgütleri için de bu şekilde somutlanabilir. Türkiye'de halk gençliğinin bağımsızlık ve demokrasi mücadelesine devrimci önderlik böylesi bir kitle çizgisiyle gerçekleştirilebilir. "Kitlelerin ö rencisi ve ö retmeni olma" bu şekilde sağlanabilir. Kaypakkaya'nın komünist pratiğinde izlediği hatta göz attığımızda sürekli olarak kitlelerin içinde hem öğrendiği hem öğrettiği bir somutlukla karşılaşırız. Köylerde büyük çiftlik sahiplerinin topraklarının işgallerinde, fabrikalarda işçi grevlerinde, üniversitelerde öğrenci eylemlerinde... Çizmiş olduğu pratik hattın her noktasında fikirleriyle kitlelerin gücünü palazlandıran bir önder olduğu kadar, kitlelerin gücüyle de fikirlerini güçlendiren bir önder olan İbrahim Kaypakkaya'nın kitle çizgisi somut bir zorunluluk olarak hala güncelliğini korumaktadır.

Kaypakkaya'nın diğer devrimci önderlerle taban tabana zıtlaştığı meselelerden biri de Kemalizm'dir.

Deniz Gezmiş şöyle diyor: "Kurtuluş Savaşı, Türkiye halkının emperyalizme ve onun emrindeki dahili güçlere karşı verdiği bir direnme savaşıdır... Kurtuluş Savaşı, ezilen uluslar adına Türkiye halkının emperyalizme ilk ve güçlü şamarıdır." Ve devam ediyor: "İşte Kurtuluş Savaşımız, böyle bir ortamda Mustafa Kemal ve arkadaşlarının öncülüğünde gelişen ve bu kadronun çıkışıyla güçlenip başarıya ulaşan bir mücadeledir... Mustafa Kemal ve arkadaşları önderliğinde yürütülen devrimin başlangıcıdır. (THKO adına Deniz Gezmiş'in mahkemeye sunduğu savunma. İleri Yayınları. Sayfa: 41, 43)

Görüldüğü üzere THKO'nun durduğu nokta Kemalizmin

savunusu, Mustafa Kemal savunusu, “Kurtuluş Savaşı”nın savunusu üzerinden ilerlemektedir. Kemalizm, baştan sona anti-emperyalist ve hatta devrimci niteliğe sahip olarak tanımlanmaktadır.

Mahir Çayan ise şöyle diyor: “Kemalizm, küçük burjuva devrimciliğinin, işgal altındaki bir ülkede –Türkiye’de- emperyalizme karşı bir isyan bayrağıdır... Türkiye’de küçük burjuvazinin en radikal çizgisi olan Kemalizmi karakterize eden yalnızca ‘milli kurtuluşçuluk’ ve ‘laiklik’ öğeleridir... Kemalizmin anti-emperyalist niteliği bir kenara bırakılırsa, ortada Kemalizm diye bir şey kalmaz.” (Mahir Çayan, Toplu Yazılar. Su yayınları. Sayfa: 111)

Görüldüğü gibi Kemalizm, Mahir Çayan’ın görüşünde de ilericidir, anti-emperyalisttir.

İbrahim Kaypakkaya’ da ise Kemalizm, hiçbir ilerici olmadığı ve devletin faşist karakterine rengini veren ideolojidir. Osmanlı’ nın dağılma sürecinde halkın emperyalist işgale karşı verdiği mücadelenin önderliğini gerici Kemalist kliğin ele geçirmesiyle beraber Kurtuluş Savaşı’ nın hiçbir ilerici yanı kalmamış, tam tersine Kemalist klik tarafından ülke “çağdaşlaşma” başlığı altında emperyalizmin çıkarları doğrultusunda yeni bir şekillenişe sokulmuştur. Emperyalist işgal altında açlığa, yoksulluğa, ölüme terk edilen halk, Kemalist kliğin önderliği altında daha fazla sömürülmüş ve daha fazla öldürülmüştür. Başkaldıran, ses çıkartan her kesimin uğradığı saldırıda Kemalizmin imzası vardır. Bırakalım Kemalizmin devrimci olmasını, o en ufak bir ilerici nüve dahi

taşıyamamaktadır.

Ve Kaypakkaya’ nın tezlerinde Türkiye halkı, feodalizm-komprador kapitalizm ve emperyalizm gerici ittifakının yukarıdan aşağıya örgütlenmiş biçimi olan faşist-kemalist diktatörlüğün boyunduruğu altındadır. Bu nedenle faşizme karşı mücadele bugün Kemalizme karşı mücadele anlamına gelmektedir.

İşte Kaypakkaya’ nın saklanmaya çalışılmasında belirleyici noktalardan olan Kemalizm, ülkemiz gerçekliğinde Kaypakkaya’ nın tezlerinde bu anlama gelmektedir.

Hâkim sınıfların ‘en hassas noktaları’ndan biri olan Kemalizme savaş açmada Kaypakkaya’ nın göstermiş olduğu cüret, komünist niteliğinden ileri gelmektedir. Düzenin bütün surlarına savaş bayrağı açmada Kaypakkaya’ nın cüreti, Kemalizme savaş bayrağı açmada gösterdiği tereddütsüzlükte aşkıtan görülmektedir.

Anı yakalamada ısrar, Kaypakkaya’ nın ulusal soruna bakışında ısrardır!

Bugün de çokça tartıştığımız Ulusal Sorun’ un ülkemiz özgülünde aldığı biçimin devrimci dinamikleri Kaypakkaya’ nın tezlerine yeniden ve yeniden bakıldığında açık bir biçimde görülecektir.

Ulus, halk kavramlarının gerçek niteliğine kavuştuğu yer de yine Kaypakkaya’ nın tezleri olmuştur. Şafak Revizyonistlerinin elinde hallaç pamuğuna dönmüş olan kavramlar, Kaypakkaya’ nın tezlerinde gerçek niteliğine kavuşmasıyla ulusal soruna MLM bakışın bel kemiği oluşturulmuştur.

Deniz Gezmiş, “bir topluma ulus diyebilmek için, o toplumda hangi özelliklerin var olması gerekir?” diye soruyor ve ulus olma özelliklerini sıralıyor: *dil birliği, toprak birliği, iktisadi bütünlük, ortak ruhi şekillenme, tarihi olarak teşekkül etmiş istikrarlı birlik... Türkiye’ de böylesi topluluklardan birisidir ama Kurtuluş Savaşı Türkiye’ si gibi değil.* (Age. Sayfa:183, 184, 185)

Deniz Gezmiş’ in mahkemeye sunduğu savunmada “Türkiye’ de böylesi topluluklardan birisidir” denerek, ulus kavramının içeriği yanlış bir noktaya çekilmiştir. Öyle ki bu yanlış nokta yazının ilerleyen kısımlarına da hâkimdir: *Misak-ı Milli içinde bir halk olan, Türk halkıyla tarihi bir kardeşlik sınırı vermiş bulunan Kürt halkının dili, kültürü emisyona tabi tutulmuş, bu halkın öz dili ve kültürü ortadan kaldırılmak istenmiştir.* (Age. Sayfa: 186) Bu kısa ‘değini’ içerisinde de görüldüğü gibi halk ve ulus kavramlarına hatalı bir yaklaşım sergilenmiştir. “Dili, kültürü emisyona tabi tutulan” Kürt ulusu değil ‘Kürt halkı’dır.

Mahir Çayan’ da ise ulusal soruna ilişkin değerlendirmelere rastlamak son derece zordur. Ancak onun da halk ve ulus kavramlarında hatalı bir duruşunun olduğu onları kullanım

yerlerinde görülmektedir. Ayrıca UKKTH'nin ayrı bir devlet kurma hakkından başka bir şey olmadığı gerçekliğine ise Mahir Çayan ASD'ye gönderdiği bir mektupta şöyle demektedir: “Biz, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ışığı altında diyoruz ki, ‘Her şart altında her zaman meseleyi misak-ı milli sınırları içinde ele almak gerekir veya Kürt emekçi halkının çıkarlarıyla bağdaşan tek çözüm yolu ayrılma hakkının kullanılmasıdır’ diyen görüşler yanlıştır. Bu görüşlerin sahipleri, her iki tarafın burjuva ve küçük-burjuva milliyetçi unsurlarıdır.” (THKP-C Dava Dosyası, Yazılı Belgeler’inden)

Kaypakkaya'nın ise “Milli Mesele” başlığı altında somutlaştırdığı düşünceleri dönemine kadarki en derinlikli ve en ileri noktayı işaret etmektedir. Kaypakkaya'nın tezlerine baktığımızda ülkemizde Türk ve Kürt toplumları için ulus tanımlaması yapabilmekteyiz. Bu iki ulusun yanı sıra çeşitli azınlık milliyetler de bulunmaktadır. Ulus ve halk kavramlarında netleşmenin, Ulusal bir hareketin desteklenip desteklenmeyeceği noktaları ortaya koymada tezleri son derece açıktır.

Faşist Kemalist diktatörlük Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetlere milli bir zulüm yaşatmaktadır. Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkını koşulsuz desteklemek ülkemizde Türk ulusunun Kürt ulusu ve diğer azınlık milliyetler üzerinde uyguladığı milli baskıya karşı çıkmak, onu yok etmek anlamına gelir.

Kaypakkaya, “Hatta milli baskıların esas hedefi, ezilen, bağımlı ve uyruk milletin burjuvazisidir. Çünkü hâkim millete mensup kapitalistler ve toprak ağaları, ülkenin bütün zenginliklerinin ve pazarlarının rakipsiz sahibi olmak isterler. Devlet kurma imtiyazlarını ellerinde tutmak isterler. Diğer dilleri yasaklayarak, pazar için son derece gerekli olan “dil birliği”ni sağlamak isterler. Ezilen milliyete mensup burjuvazi ve toprak-ağaları, bu emellerin önüne önemli bir engel olarak dikilir. Çünkü o da kendi pazarına kendisi sahip olmak, bu pazarı dilediği gibi kontrol etmek, maddi zenginlikleri ve halkın işgücünü kendisi sömürmek ister.” diyerek ulusal sorunun özünde bir pazar sorunu olduğu gerçekliğini ortaya koymuştur. Ayrıca Kaypakkaya “Bir milletin kendi kaderini tayin hakkı, emperyalizme alet oldukları veya olabilecekleri iddiasıyla kısıtlanamaz veya ortadan kaldırılamaz; böyle bir iddiayla bir milletin “ezilmesi ve gadre uğraması”-savunulamaz” demektedir. (İ.K.Seçme Yazılar. Türkiye’de Milli Mesele)

Gelinen süreçte Kürt Sorununa ve Kürt Ulusal Hareketine MLM bir bakış açısının anahtarı da Kaypakkaya'nın tezlerindedir. Anahtarı alıp kapıyı açmanın yolu da, yine Kaypakkaya'nın olgulara yaklaşımındaki analiz yöntemi gibi, bilimsel sosyalist bir analizle sağlanabilir. Hiç kuşku yok ki

Kaypakkaya'nın tezleri Kürt Sorununa yaklaşımında MLM zemini oluşturmuştur. Anı yakalamanın koşulu da onun tezlerini dogmatizmden arınmış bir biçimde alıp sürecin özgünlüklerine göre yoğurmak olmalıdır.

Kaypakkaya'nın manifestosu Halk Savaşı'nın zaferine inanç manifestosudur!

Dünyanın dört bir yanında egemen sınıflar tarafından yükseltelen savaş bayrağına karşı halkların isyana durup başta Ortadoğu olmak üzere dünyanın dört bir tarafında yükseltelen isyan çılgınlığıyla karşılaşmaktayız yeni bir dönemi. Dünya ezilen halklarının değişim talebinin artık halkın sınıf düşmanları tarafından birçok yerde bastırılmayacak, sindirilemeyecek bir hal aldığı açıktır. Egemenler, “çürümüş kapitalizm” in bataklığında çırpınmakta ve daha da zorlanmaktadır. Halkların isyan okulunda öğrendiği şey değişimin zorunluluğu ve bu değişimin zor yoluyla geleceğinin kesinliğidir. Ortadoğu bunun en net ifadesidir. Halklar değişim istemektedir, hem de sokakta, silah ellerindeyken!

Bugün Kaypakkaya'nın ülkemiz topraklarında 40 yıl önce kıvılcımını çaktığı isyan ateşi, daha fazla sömürüye, yok saymaya, baskıya karşı hala dimdik ayakta, ezilenlerin ‘sömürsüz ve insanca yaşayacağı’ bir ülkenin ve dünyanın temellerini atmaya talip bir biçimde karşımızda durmaktadır. O'nun görüşleri, diyalektik-materyalist değerlendirmeyi dışalamayacak bir netlikle güncelliğini korumaktadır. Toplumun bütün ezilen kesimleri yoğun bir baskıya tabi tutulmuşken çözüm Kaypakkaya'nın engin tezlerini pratiğe geçirmede, onları daha fazla geliştirmede gizlidir. Çözüm Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın ve çözüm illaki Kaypakkaya'nın bayrağını daha da yukarı taşımadır!

Katledilişinin 39. yılında Kaypakkaya'yı savunmanın “suç” değil onur olduğu gerçekliğini bir kez daha dosta, düşmana ilan ediyoruz. Devrimci sorumluluğumuzun gereği olarak düzenin bütün kalelerine savaş açmış bir komünist önderi savunmayı kendimize görev biliyoruz. Bedeli ne olursa olsun Kaypakkaya'nın manifestosunu sahiplenmeye, onu büyütmeye devam edeceğiz! **“Kıvılcımı tutu turup, yangını hazırlamak”** eylemindeki kararlılığımız güç kaybetmeksizin büyümektedir. İnançımız ve eylemimiz dünden daha güçlüdür. İbrahim Kaypakkaya'nın, Deniz Gezmiş'in, Mahir Çayan'ın ve daha onlarca şehidimizin çizdikleri yolda emin adımlarla sürdürdüğümüz yürüyüşümüzü hızlandırmaktayız. Gençlik ateşine kor olmanın yolu, yürüyüşümüzü daha da hızlandırmanın yolu egemen sınıflara karşı açtığımız savaş cephesini güçlendirmekten geçmektedir. Kaypakkaya'nın manifestosu halk gençliğine devrim mücadelesinde taraf olmaya çağırmakta; devrimci, komünist safları sıklaştırmaya davet etmektedir!

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

mahir çayan ve devrimci teorinin önemi üzerine

Devrim tarihimizin en önemli dönemlerinden biri kuşkusuz 68 kuşağı önderlerinden İbrahim Kaypakkaya, Mahir Çayan ve Deniz Gezmiş'in devrimci çıkışlarıdır. Türkiye-Türkiye Kürdistan'ının yaşadığı 50 yıllık reformizm ve revizyonizmine, bundan kırk yıl önce atılan *silahlı* tokat; Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin "bizdeki" yansımalarının bir tezahürü ve dünyada verilen gerilla savaşlarının etkisidir. Çin'de yaşanan, milyonları harekete geçiren ve Marksizm-Leninizm biliminde bir sıçramayı ifade eden "Büyük Proleter Kültür Devrimi" ülkemizde muazzam bir kitleyi harekete geçirmiş, bu hareketliliğin içinden de Mahir Çayan gibi yiğit bir devrimci boy vermiştir.

Ülkemizde yaşanan bu hareketlilik, kuşkusuz dünyadaki gelişmelerden bağımsız değildir. Birçok sömürge ülkelerde, devrimci dalga her geçen gün hızlanarak büyüyor, ezilen ulus ve halkların devrime olan inançları gittikçe sağlamlaşıyordu. Bilhassa, Ekim Devrimi'nden sonra Mao'nun önderlik ettiği Çin Devrimi'nin başarıya ulaşması, birçok ülke gibi Türkiye'yi de fazlasıyla etkilemiş; Milli Demokratik Devrim gibi daha çok *bağımlı ve feodal* ilişkilerin egemen olduğu ülkelerde geçerli olan "*yakın görevi*" ciddi şekilde konuşulup,

tartışılmasına vesile olmuştu. İşte bu süreçte Mahir Çayan ülke devrimine ilişkin çeşitli makaleler yazmıştır. "Devrim'de Sınıfların Mevzilenmesi", "Kesintisiz Devrim I-II", "Sağ Sapma, Devrimci Pratik ve Teori" vs. gibi yazıları dönemin sınırlı belgelerine rağmen oldukça önemli değerlendirmelerdir.

Mahir Çayan'ın Milli Demokratik Devrim kanadında yer almasında, Çin'deki Yeni Demokratik Devrim'den etkilenmesinin payının büyük olduğunu söyledik. Bununla birlikte şunu da belirtmek gerekiyor ki; O, Milli Demokratik Devrim'i savunurken, kimileri gibi reformizmin bataklığına saplanmamış; aksine silahlı mücadelenin, "halk savaşının" önemini her zaman vurgulamıştır. Bilhassa sömürge ülkelerde devrimin yolu, emperyalizm öncesi ve emperyalizm döneminin devrimlerini anlama bakımından oldukça önemli tespitleri olan Çayan'ın, Mihri Belli ve Hikmet Kıvılcımlı ile verdiği teorik mücadele dikkat çekicidir. Bu mücadelenin temel ayrım noktası yine "silahlı mücadele" olmuştur.

Kuşkusuz içinde belli noksanlıklar barındırsa da Mahir Çayan ve temsil ettiği siyasal hareket; salt silahlı mücadeleye bel bağlamış bir yapılanma değil, siyasetin yön verdiği bir gerilla savaşının esas alınması gerektiğini savunan bir çizgi sahibidir. Mahir Çayan'ın mücadele pratiğine baktığımızda O'nun teoriye verdiği önemi rahatlıkla görebiliriz. O; teoriksiz pratiğin ve pratiksiz teorinin, "tek ayaküstünde yürümek" olduğunun bilincinde olan bir devrimciydi. "*Biz Marksizm'i entelektüel gevezelik ve dünya devrimci hareketinin trafik polisliğini yapmak için öğrenmiyoruz. Biz dünyayı değiştirmek için, dünyanın Türkiye'sinde devrim yapmak için onu öğreniyoruz*" sözleriyle vücut bulduğu teori-pratik ilişkisi, O'nun halk gençliğine bıraktığı önemli miraslarından bir tanesidir. Yine Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Mao'nun Halk Savaşı stratejisinin Mahir Çayan üzerindeki etkisi de "*Bugün yarı sömürge ülkelerin solu içerisinde ideolojik mücadele, en son tahlilde; uzun dolambaçlı bir halk savaşıyla zafere erişebileceğini savunanlarla, şehirlerde düşmanın çizdiği sınırlar içerisinde "legalite uğruna" mücadele ederek kendi öz gücünün dışındaki güçlere bel bağlayanlar arasında cereyan etmektedir*" sözleriyle vücut bulmaktadır. Keza onun kale-

minde Mao'nun olduğu kadar Che'den ve Ho Chi Minh'den de izler bulmak mümkündür.

1960'lı yılların Türkiye'sine bakıldığında devrimci birim ve miras yok denecek kadar azdı. Mustafa Suphi TKP'sini saymazsak ülke topraklarında örnek alınacak herhangi bir siyasi yapılanma/örgütlenme bulunmadığı da zaten herkesin malumudur. Bu sebepten diğer devrimci önderler gibi Mahir Çayan'ın da omuzlarında kuşkusuz Marksizm-Leninizm ideolojisini Türkiye'ye uyarlamak gibi zor bir görev durmaktaydı. Ülkedeki objektif koşullarla birlikte, devrimci hareketin subjektif gücü göz önüne alındığında muhtemelen hata yapılma olasılığı oldukça artmaktadır. Burada bir an için Marks'ı anımsayalım; bilindiği gibi Marks ilk başlarda Hegel hayranıydı. Daha sonra Feurbach'ın materyalizminden etkilenmesiyle, Hegel'in idealist diyalektikinden koparak gittikçe kendi teorisini oluşturmaya başlamış; son tahlilde, Hegel'in diyalektikinin materyalizmden, Feurbach'ın materyalizminin ise diyalektikten yoksun olduğunu görerek bunlardan arınıp "diyalektik materyalizm"i kavramlaştırmıştır. Yine aynı şekilde Lenin'in mücadele pratiğine baktığımızda da bir parti kongresinde hararetle savunduğu görüşü, diğer kongre veya konferansında oportünist olarak mahkum ettiği, "pratikten teoriye-teoriden tekrar pratiğe" dönüşüm hikayesini çokça yaşadığını söyleyebiliriz. Yani gelişim çizgisi düz bir çizgi değil, aksine zikzaklarla dolu karmaşık bir süreçtir. 68 kuşağı önderlerinin de zaman zaman revizyonist çizgileri sistemleştirmelerini koşullardan, daha doğru bir ifadeyle "yaşarından" bağımsız olarak eleştirmek gerekiyor.

İttihat ve Terakki Partisi'nin "organik olmasa da", ideolojik devamı olan CHP geçen günlerde Mahir Çayan ve yoldaşlarının isimlerini "bazı kamusal alanlara verilmesi" için önerge getirmişti. Çayan'ı "**Tam Bamsız Türkiye**" hedefi ile ele alıp, onun devrimci teorisinden "arındırarak" faşist/Kemalist diktatörlük için zararsız hale getirmek istenmesi, özellikle devlet tarafından son 5 yıldır "moda" haline getirilen, "*ini boşalt-öne çıkar-sahiplen*" taktiğinden bağımsız değildir. Bizler çok iyi biliyoruz iki tane Mahir Çayan yoktur! Tek Mahir vardır; **o da sava ve silahlı mücadele çarısı yapan Mahir Çayan'dır...** "gençlik heyecanıydı o günler" deyip Mahir'i "sahiplenmek", (!) aslında onu reddetmekle eşdeğer olduğu gerçekliğini unutmamalıyız. Bunu salt devletin söylemine karşılık söylenmiş bir söz olarak değil, aynı zamanda tüm reformist-legalist ve pasifistleri de kapsayan bir bütünlükte okumak gerekiyor. Zira silahlı mücadele deyince tüm komünist ustaları bir anda unutan, devrimci-partizan savaşına yemin billah tövbeli revizyonist cenah, tıpkı devletin yaptığı gibi Mahir Çayan'ın ini boş-

şaltmaktadır. Mahir'in teorik yazılarına kabaca bakıldığında dahi silahlı mücadelenin onda ne kadar önemli olduğu görülebilir. Mahir Çayan'ın o unutulmaz sözüyle; "**Devrim için savaşmeyene sosyalist denmez!**" Eğer bir Mahir Çayan savunuculuğu yapılacaksa bunun anlamı silahlı mücadelede ısrar olmalıdır. "İbrahim'i aşma" adı altında sosyo-ekonomik yapı değerlendirmelerini yanlış bulan, O'nu büyük usta Mao Zedung'dan ayıran, Kemalizm değerlendirmesinin "sınıfsal yapı tespiti" dışında doğru olduğunu söyleyenler ne kadar İbrahim'i "aşıyor"/savunuyorlarsa, Marksizm-Leninizm-Maoizme tövbeli parlamenteristler de Mahir'i o kadar savunmaktadır...

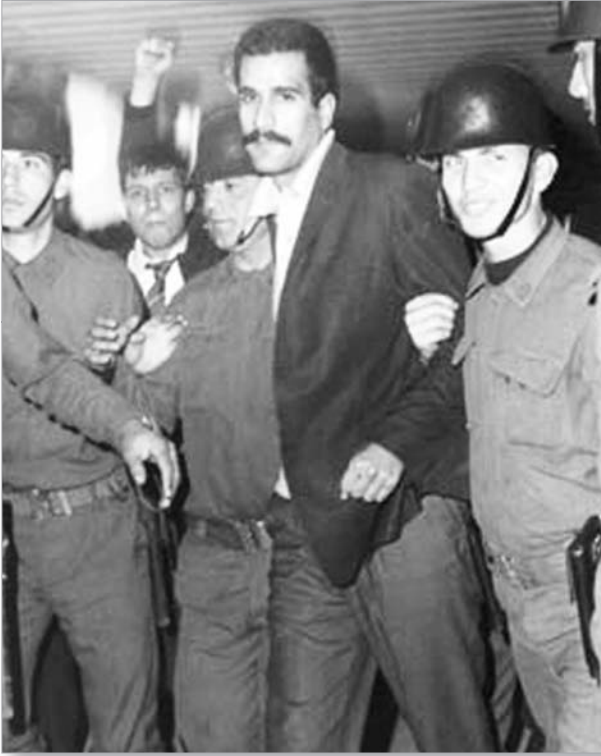
Osmanlı'dan, hatta Selçuklu Devleti'nden tutalım da günümüze kadar, Türkiye ve Türkiye Kürdistan'ında halk ile devletin ortak değerleri olduğu ne zaman görülmüştür? Dikkat edilirse Baba İshak, Pir Sultan, Dadaloğlu, Nesimi, Şeyh Bedreddin, Köroğlu, Karacaoğlan gibi halkın sahiplendiği ve adını günümüze kadar yaşattığı isimler, yaşadıkları dönemde hâkim sınıfların "düşman", "hain", "sapkın" olarak nitelendirildiği kişilerdi. Bugün her ne kadar liberal ve reformist koro ağız birliği yaparak "*aman canım yirmi birinci yüzyılda silahlı mücadele mi kaldı?*", deyip emperyalizm ve onun uşak iktidarlarının demokratikleştiğinden dem vursalar da, bizler biliyoruz ki "**emperyalizm, kapitalizmin en son, en çürümüş, en kokuşmuş**" halinin ötesinde hiçbir şey olamaz!

Her ülkenin devrim tarihinde duraksamalar, geri çekilmeler ve yenilgiler olağandır. Hatta çoğu zaman zaferle yenilgi, direnişle teslimiyet, savaş ve pasifizm iç içe olur. Mao'nun da belirttiği gibi, "*düşman saldırıyorsa biz çekiliriz, düşman durunca biz taciz ederiz, düşman yorulunca biz saldırıya geçeriz!*" İşte bu geri çekilme dönemlerinde ürkek küçük burjuvazi ne yapacağını bilemez/sendeler; burjuvaziye "şirin" gözükmek için elinden geleni ardına koymaz. Türkiye'de bunun örneği pek çok kişinin yanında, devrimci örgütlerden "kopmuş" epeyce siyasi yapı da bulunmaktadır. Burjuvazinin gönüllü soytarısı durumuna gelmiş bu gruplara, ne Mahir'i ne Deniz'i ne de İbrahim'i bırakmaya niyetimiz yoktur. Demokratik Halk İktidarı mücadelemizin kızıl gülleri/değerleri olan önderlerimiz, devrim tüfekleri var olduğu müddetçe yaşayacaklardır!

Deniz Gezmiş'in parkasına özenip de silahını unutanlar, Mahir Çayan'ın adının "bazı kamusal alanlara" verilecek olma ihtimaline alkış tutup, şapka çıkartanlar şunu "akıllarımdan" hiçbir zaman çıkarmasınlar ki, gerçekler revizyonist hainlerin elinde hiçbir zaman yalana dönüşmezler. Siz onu ne kadar kırmaya çalışsanız da devrim silahları onları her daim yaşatmaya devam edecektir. Son söz siz alçakların değil, bizlerin olacaktır, unutmayın!

Dosya: Ölmedi onlar; yaşıyor, savaşıyorlar!

eylemlerle dolup taşan bir yaşam “deniz gezmiş”

Ve 1966'nın 7 Kasım'ında Deniz ilk adımını atmıştır üniversite kapısından içeri. Deniz'in içerisinde bulunduğu ve direk örgütleyicisi olduğu ilk üniversite boykotu da yine 7 Kasım 1966'dadır. Bu boykot TMTF, MTTB, İÜTB gibi gençlik örgütlerinin desteğini almasına rağmen kısa sürmüş, hiçbir sonuç alınmadan bitmiştir. Deniz bu boykottan birçok ders çıkartmıştır ve bir yıl sonra, 67-68 öğrenim yılına da boykotla başlanır. Bu boykot, alınan derslerle bir önceki yıla göre daha iyi hazırlanmış, okuldaki tüm öğrencilerin desteğini bulan boykotun bilançosu, bin öğrencinin okuldan atılması ve birçok öğrencinin de gözaltına alınması olmuştur. Deniz bu eylemin de örgütleyicilerindedir.

Yine Deniz Devrimci Öğrenci Birliği'ne öngelen Devrimci Hukukçular Örgütü içerisinde aktif bir mücadele

Bugün Denizleri anmak, silahlı mücadelede ısrardır. Silahlı mücadeleyi savunmayan anlayışlar Denizleri layıkıyla anamazlar. “Kimse bizi boş laflarla yolumuzdan alıkoymaya”acaktır. Denizleri onların bıraktıkları mirasla ana-çağımız, silahlı mücadeleyi savunacağız.

yürütmüş, 12 Haziran 1968'de İstanbul Üniversitesi işgali sırasında, tek tek derslikleri ve amfileri gezerek tüm öğrencileri açıktan işgale çağırmıştır. 31 Mayıs 1969'da ise İÜ Hukuk Fakültesi öğrencilerinin, reform tasarısının gerçekleşmemesini protesto ettiği eylemlere öncülük etmiştir. Bu gibi örneklerle Deniz'in öğrencilik yılları boyunca sıklıkla rastlamak mümkündür. Deniz devrimci düşüncelerle tanıştığı lise yıllarından itibaren bir an bile boş durmamış, sisteme karşı aktif bir mücadele hattı belirlemiş ve ona uygun yaşamıştır. Henüz lise son sınıftayken, Kıbrıs'ın ancak emperyalizmin güdümünden sıyrılmasıyla kurtulabileceğini ve bağımsız bir devlet olabileceğini savunan bir kompozisyon yazması, Haydar Paşa Lisesinden uzaklaştırılması için son sebep olmuştur.

Deniz, hem öğrencilik yıllarında hem de daha sonrasında sürekli pratik içerisinde olmuş, muhalefetin gelişen durumunu ve düşmanın yönelimini doğru bir şekilde analiz ederek ona uygun adımlar atmıştır. Bizim de devrimci bir gençlik örgütünün faaliyetçileri olarak yapmamız gereken, görevlerimize sıkı sıkıya bağlanmak, politikalarımızı doğru bir zeminde, doğru bir pratik hatta örebilmektir. Yani yapmamız gereken kelimenin tam anlamıyla Denizleşebilmektir.

Deniz işçi eylemlerinde ön saflardaydı!
Deniz Gezmiş, işçi ve köylü sınıfı olmadan devrimin ba-

şarıya ulaşamayacağını, dahası; işçi ve köylü sınıfının içerisinde olunmadan, onlar gibi düşünmeden onlar gibi hissetmeden tam bir devrimci olunamayacağını da bilincindeydi. Bu özelliğinden kaynaklı ufku daha genişti. Deniz Gezmiş'i 68 kuşağı devrimci önderlerinin arasına getiren en önemli özelliklerinden birisi de bu özelliğiydi.

1960'lı yıllarda işçi sınıfının verdiği mücadele yoğunluk kazandı, (sendikaların ortaya çıkışı, dernekleşmeler daha çok bu dönemde görülmektedir) özellikle de 68 devrimci dalgasından sonra öğrenci hareketlerde olduğu kadar işçi ve köylü hareketliliklerde de yaşanmıştı. İşçi köylü hareketlerinin çok büyük toplumsal etkisi ve devrimci dinamiği vardı. 15-16 Haziran gibi büyük bir toplumsal olay, bunun yanında üretici köylü hareketleri, tütün, fındık, pamuk, haşhaş ekicilerinin büyük hareketleri ve Türkiye tarihinde bir daha görülmemiş olan büyük toprak işgalleri yaşanıyor. Deniz de işçi sınıfının verdiği mücadeleyi yakından takip ediyor, içerisinde bulunuyordu. Öyle ki 31 Ağustos 1966'da Ankara'dan İstanbul'a yürüyen Çorum Belediyesi temizlik işçilerinin Taksim Anıtı'na çelenk koymaları sırasında işçilerin yanında olmuş, Türk-İş yöneticilerinin işçilere yönelik tutumunu teşhir ve protesto etmiş ve sonucunda da gözaltına alınmıştı.

Deniz'in militan mücadelede pratiği...

Deniz vereceği silahlı mücadelenin ilk adımlarını Sağmalcılar hapisanesinde tutsakken yansıtmıştı. Arkadaşlarıyla birlikte İleri dergisinin 1970 Haziran sayısında yayınladıkları bir manifestoyla THKO'nun ilk adımlarını atmışlardı. Burada, yayımlanan bildiride geçen bir bölümü Deniz Gezmiş'in devrimci kişiliğini kavrayabilmemiz açısından önemli olacağı için doğrudan aktarmakta yarar görüyoruz. "*...Önümüzdeki dönem karşı-devrimin silahlı saldırısını arttıracığı, egemen sınıfların faşist yöntemlere başvuracağı dönemdir. Her dönemin politik çizgisi tutarlı bir askeri çizgi ile birleştirilmedikçe başarıya ulaşamaz. Bu dönemde ne yapmalıyız? 1. Militan örgütlenmeye önem ve hız vermeliyiz. Karşı devrimcilerin silahlı saldırıganlıklarını etkisiz bırakmalı, mücadelenin her biçimine hazırlıklı olmalıyız...*" (abç). Alıntıladığımız pasajda da açıkça görülmektedir ki Deniz Gezmiş pasifist, liberal ve reformist cenaha karşı koymuş ve devrimci bir mücadele hattı belirlemişti.

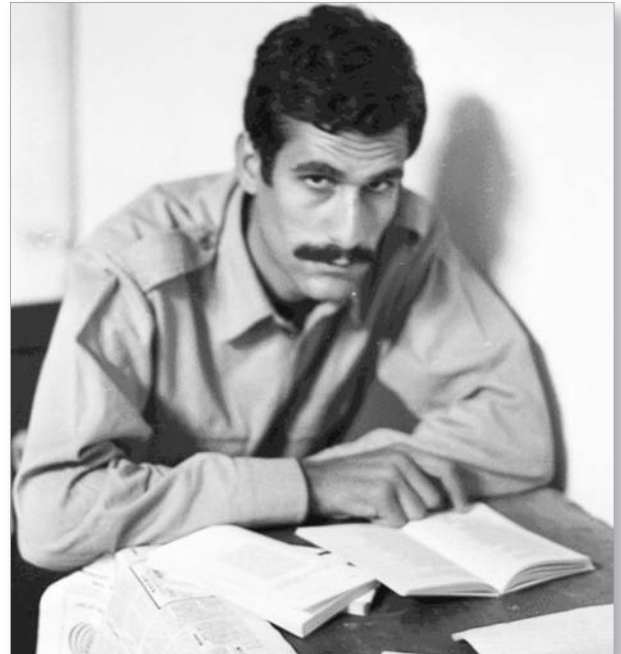
THKO önder kadrolarının silahlı mücadele kararı almasından sonraki ilk eylemleri 29 Aralık 1970'te Ankara'da ABD Büyükelçiliği'ne yönelik yapılmıştı. İkinci eylemlerini ise İş Bankası Emek şubesindeki 124 bin li-

ranın kamulaştırılması olmuştu...

Deniz Gezmiş'in önderlik ettiği diğer bir direniş ise 6. Filo karşı oldu. Emperyalizmin askeri bir gücü olan 6. Filo devrimciler tarafından protesto ediliyordu. Tabii bu protestoyu erken bitirmek isteyenlerde vardı... Miting tertipçileri yurda döneceğini söylüyor ve ekliyor, kitleyi uyarıyordu. "İçimizde bulunan anarşistler, Dolmabahçe'ye inmek üzere sizleri tahrik edebilirler. Onlara uymayın..!" Deniz gezmiş yükseldi: "Arkadaşlar biz buraya nutuk dinlemeye gelmedik. Biz ta Beyazıt'tan Teknikli kardeşlerimizle Dolmabahçe'ye inmeye geldik. Orada kadımmıza, kızımıza saldıranlara gerekli dersi vermeye geldik. Kimse bizi, boş laflarla yolumuzdan alkoymaya muktedir olamayacaktır. Hedefimiz Dolmabahçe'dir. Yürüyelim arkadaşlar."

Bugün Denizleri anmak, silahlı mücadelede ısrardır. Silahlı mücadeleyi savunmayan anlayışlar Denizleri layıkıyla anamazlar. "Kimse bizi boş laflarla yolumuzdan alkoymaya"cağıdır. Denizleri onların bıraktıkları mirasla anacağız, silahlı mücadeleyi savunacağız.

Kısaca Deniz Gezmiş'in pratik duruşunu aktarmaya çalıştığımız bu yazıda, Deniz Gezmiş'in devrimci bir önder olma durumu da ortaya çıkmıştır. Hem sistem tarafından hem de bazı reformist örgütler tarafından, Deniz verdiği devrimci mücadelenin özünden kopartılarak "sistem içileştirilmektedir". Bu duruma bizim çok daha fazla dikkat etmemiz gerekmekte, Deniz Gezmiş'ten kalan devrimci mirası yüceltmeli, Deniz Gezmiş'i daha fazla sahiplenmeliyiz. Deniz'in de dediği gibi "yürüyelim arkadaşlar!"

DEVİRİMCİ SÖZLÜK

Ekonomi politik

(İng. Political Economy, Fr. Économie politique, Alm. Politische Wirtschaft/Ökonomie)¹

Görüldüğü üzere, kavram Fransızcadan Türkçeye aktarıldığı için sorunludur. *Politik* olarak nitelendirilen şeyin *ekonomi* olmasından hareketle doğru kullanım *politik ekonomi* olmalıdır. Ya da politik iktisat veya siyasal iktisat... Ne var ki, ekonomi politik kavramı iktisat yazınında yerleşiklik kazanmıştır ve yanlış kullanım artık bir sorun olarak görülmemektedir. Dilde bazı durumlarda bu türden kabullenişler olmakta ve “Galat-ı meşhur” olarak adlandırılmaktadır. Biz de bu yanlış kullanımı düzeltmenin gereksiz olduğu kanaatindeyiz ve esasen öyle kullanmaya devam edeceğiz.

“Kaynak dağılımının ve toplam ekonomik etkinliğin belirlenmesini inceleyen alanın adı olarak, çoğu durumda “ekonomi” ile eşanlamlı biçimde kullanılan bir deyimdir.”² Kavramın Marksist literatüre girişi literatürün kurucu eserlerinden kaynaklanmaktadır. Kapitalizmin eleştirisi ve reddi üzerine şekillenen Marks’ın başyapıtı *Kapital*’in alt başlığı *Ekonomi Politikin Eleştirisi* olmuştur. Aynı şekilde yapıt dâhilinde kavramın geçtiği her paragraf incelendiğinde, ekonomi politik kavramının *klasik iktisat* kuramı yerine kullanıldığı görülmektedir. Ancak Marks’ın *Kapital*’i, devamı olarak belirttiği *Ekonomi Politikin Eleştirisine Katkı* eserinde, kavramı, başlıkta aynı şekilde kullanılmasına rağmen başka bir yerde bir bilimin adı olarak konumlandırmış gibidir.

Katkı’da “Belirli bir ülkeyi ekonomi politik bakımdan ele aldığımız zaman, o ülkenin nüfusunu, bu nüfusun sınıflara bölünmesini, kentlerde, kırlarda, deniz kıyısında dağılımını, ayrı

Ekonomi politik, toplumları iktisadî gözle inceleyen bir bilim olarak tanımlanabilir. Marksist ekonomi politik ise, ilişkilere odaklanır. Toplumsal ilişkiler, özünde iktisadî bir nitelik arz etse de, üstte oluşturduğu yapıdan, kendisine yön vermeye çalışan siyasal güçten bağımsız duramaz ve şekilleniş, etkileşim içerisinde devam eder.

ayrı üretim kollarını, ihracatı ve ithalatı, yıllık üretim ve tüketimi, metaların fiyatlarını vb. incelemekle başladırız”³ önermesini sunan Marks, aynı makalenin hemen devamında nüfusu başlangıç noktası olarak alan kendisinden önceki iktisatçıların bu yolu katettiğini belirtir. “17. yüzyıl iktisatçıları, her zaman canlı bütünlükle başladılar: nüfus, ulus, devlet, birçok devlet, vb.; ama çözümlenmeleri onları her zaman, onları her zaman, sonunda, işbölümü, para, değer vb. gibi birkaç belirleyici, soyut genel ilişkiyi ortaya çıkarmaya yöneltilir. Bu tek tek uğraklar az çok açıkça saptanıp soyutlanır soyutlanmaz, iktisadi sistemler, emek, işbölümü, gereksinim, değişim değeri gibi basit ilişkilerden devlet, uluslar arasında değişim ve dünya pazarı düzeyine yükselir. Bu sonuncu yöntem, açıktır ki, bilimsel bakımdan doğru yöntemdir.”⁴

Gerçekten de Kapital’in mimarisi incelendiğinde Marks’ın iktisadî toplumun en küçük yapı birimi olan metadan başladığını ve sistemi sair bütün ilişkileri ele alıp üstte toplama ulaştığı görülmektedir.

Ki Marks’ın kendisi de bunu ifade etmektedir. K. Marks, kapitalizmi çözümlenmeye onun en küçük “hücre”si olan metadan başlamıştır.

Başka bir açıdan Marks’ın ekonomi politik kavramını konumlandırışı iktisat bilimini dönemselleştirmesinden ileri gelmiştir. David Ricardo sonrası iktisatçıları, arz ve talep gibi yüzeysel meselelere hapsolmekle eleştiren Marks, onların iktisadını vülger (bayağı) iktisat olarak niteler. Dönemselleştirmeyi yaparken, burjuvazinin İngiltere ve Fransa’da siyasi iktidarı ele geçirmiş olması önemli bir kıstastır. Ayrım çizgisini oluşturan 1830 sonrası iktisat teoremlerinin doğru olup olması değil, tehlike olup olmadığı önem kazanmıştır. Burjuvazi gericiğin dibine yol almaktadır.

Marks’tan sonra öğrencisi Lenin “Ekonomi politik ‘üretimle’ değil, üretimdeki insanların toplumsal ilişkileriyle, toplumsal üretimin yapısıyla uğraşır”⁵ diye

yazmıştır. O halde ekonomi politik, toplumları iktisadî gözle inceleyen bir bilim olarak tanımlanabilir. Marksist ekonomi politik ise, ilişkilere odaklanır. Toplumsal ilişkiler, özünde iktisadî bir nitelik arz etse de, üstte oluşturduğu yapıdan, kendisine yön vermeye çalışan siyasal güçten bağımsız duramaz ve şekillenmiş, etkileşim içerisinde devam eder. Ki Marksist ekonomi politığın üretim ilişkilerine odaklanması onun “devrimci”liğine yol verir.

“Ekonomi politik, insanlar arasındaki üretim (ekonomik) ilişkilerini inceler. Bununla ilgili olarak, üretim araçlarının mülkiyet şekillerini, üretim içinde bulunan farklı

toplumsal grupların durumunu ve onlar arasında var olan ilişkileri; maddi malların üleşim biçimlerini irder.

Ekonomi politik, toplumsal üretim ilişkilerinin, yani insanlar arasındaki ekonomik ilişkilerin gelişmesinin bilimidir. Ekonomi politik, gelişmesinin farklı evrelerinde, insan toplumu içinde maddi malların üretim ve dağıtımını etkileyen yasaları günışığına çıkarır.”⁶

“Ekonomi politik ‘üretimle’ değil, üretimdeki insanların toplumsal ilişkileriyle, toplumsal üretimin yapısıyla uğraşır”

Burjuva ekonomi politığı, kapitalizmi, toplumların son ve mutlak aşaması olarak kabul eder. Marksist ekonomi politik, tam da bunun karşıtıdır. Toplumsal bir iktisadî sistem olarak kapitalizmi de onun burjuva çözümlenmesi olan burjuva ekonomi politığı de tarihseldir. Geçicidir.

¹ Marksist Düşünce Sözlüğü, Yayın Yönetmeni Tom Botto Moore, İletişim Yayınları, Gözden Geçirilmiş ve Genişletilmiş Yeni Basım, sy. 177

² age, ags.

³ Karl Marx, Ekonomi Politığın Eleştirisine Katkı, Sol Yayınları, 7. Baskı, Ankara 2011, sy. 257

⁴ age, sy. 258

⁵ V. İ. Lenin, Rusya’da Kapitalizmin Gelişmesi, Sol Yayınları, Ankara 1988, sy. 46-47

⁶ Nikitin, Ekonomi Politik, Sol Yayınları, 9. Baskı, Temmuz 2005, sy. 26

Kürt gençliği Kaypakkaya'yı incelemelidir

NOT: Dergimizin 2008 yılının eylül ayında çıkan sayısında yayınlanan bu yazıyı İbrahim yoldaşın katledilişinin yıldönümü vesilesiyle ve güncelliğinden dolayı bu sayımızda bir kez daha yayınlıyoruz:

68 hareketinin kırkinci yılı olması vesilesiyle dönemin devrimci önderleri ilerici, devrimci, demokrat kesim tarafından tekrar tekrar değerlendiriliyor. Bu değerlendirmelerin bazıları gerçekleri çarpıtma üzerine kuruluyken, bazıları da, o dönemin devrimci önderlerine gereken değeri verme üzerine kuruludur.

68'in devrimci önderlerinin değerlendirilmesi,

kitlelerde yaşanan huzursuzlukla birlikte değerlendirildiğinde gerçekten de anlamlıdır. Gereken dersleri çıkarmak, kitlelerin mücadelesini daha ileri bir noktaya taşımak bakımından önemlidir. Bu yüzden de 68'in devrimci önderlerinin nesnel değerlendirilmesi gereklidir. 68'in devrimci önderlerinden olan Kaypakkaya açısından da bu geçerlidir. Ne var ki, önemli bir kesim Kaypakkaya'yı büyük bir suskunlukla geçiştirmektedir. Geçiştiirmeyenlerin de önemli bir kesimi Kaypakkaya'yı öznel değerlendirmektedir.

Elbette bunun anlaşılır nedenleri bulunmaktadır. Söz konusu Kaypakkaya olunca büyük bir dikkatle değerlendirilmelidir, ne de olsa reformizmin, sistem içi mücadeleyi savunanların Kaypakkaya'da bulabileceği en ufak bir açık dahi yoktur. Kaypakkaya düzen içi mücadeleyi savunanlar açısından çok yakıcı bir ateştir. Bunun için de bu ateşin tutulmaması ya da bu ateşin söndürülme çabaları anlaşılırdır. Bu yazıda da Kaypakkaya'nın bir değerlendirilmesini yapacağız. Ancak Kaypakkaya'yı biz Kürt gençliğinin gözünden değerlendireceğiz. Kaypakkaya'nın düşüncelerini bu gözle yeniden okumak, bizim için onun anlamını kavramak önemlidir. Zira Kürt gen-

çliği açısından Kaypakkaya yeterince değerlendirilmemiştir.

Kürt gençliği olarak Kaypakkaya'yı çok fazla tanıdığımız söylenemez. Bunun çeşitli nedenleri de bulunmaktadır. En başta egemen sistem Kaypakkaya'nın isminin geçmesini adeta yasaklamıştır. Deniz Gezmiş ya da Mahir Çayan'ın ismi bir şekilde, görüşleri çarpıtılarak da olsa sistemin sansüründen geçmiştir. Bir şekilde Kürt gençliği olarak onların adını duymuşuzdur. Ancak Kaypakkaya açısından böylesi bir durum yoktur. Kürt gençliğinin Kaypakkaya ismine bir aşinalığı varsa o da Proletarya Partisi'nin bölgedeki faaliyetlerinden ve Kürt Ulusal Hareketi'nden dolayıdır. Ancak Kaypakkaya'yı Kürt Ulusal Hareketi de Kürt gençliğine yeterince anlatmamıştır. Kürt Ulusal Hareketi her ne kadar Kaypakkaya'yı ele alan yazılar yayınlamışsa da, Kaypakkaya'yı Kürt gençliğine tanıtmışsa da, onun görüşlerini objektif aktarmamıştır. Kaypakkaya'nın bizim açımızdan tanınmamasına bir nedeni olarak da ardıllarının İbo'yu biz Kürt gençliğine aktarmadaki yetersizlikleri de vurgulanabilir.

Türkiye devrimci hareketinin büyük çoğunluğu açısından Kürt gençliği çok fazla anlaşılmamıştır. Anlaşılmadığımız için de bize yönelik yaklaşımlarda önemli bir ön yargının olduğu da bir gerçektir. Milli birlik ilkesi, devletin milletiyle birliği ilkesi, bizim kendi irademiz dışında Türk sayılmamızın bizde yarattığı öfkenin anlaşılabilmesi açısından biraz empati yapılmasının bu sorunların çözümünde yararlı olacağı açıktır.

İlkokula başlamadan evde öğrendiğin anadilinde okulda öğrendiğin dil bambaşka. Sana yabancı olan bir dille daha küçük yaşta karşılaşıyorsun. İşin kötüsü okulda kendi dilini konuşmana kesinlikle izin yok. Kürtçe ko-

nuştuğunda öğretmeninden yiyeceğin cezanın, dayağın haddi hesabı yok. Sistemin egemen anlayışıyla karşılaşmamız daha çocuklukta başlıyor. Dünyayı anlamlandıramayacak yaşımızda, sistemin anlayışının zoruyla, hem de fiziki zoruyla daha o günden karşılaşırız. Daha öncesini ise hiçbir şekilde söylemiyorum. Eli silahlı, resmi üniformalılarla bir şekilde karşılaşman, aileni ya da sevdiğin bir yakınına döve döve götürmeleri, yaşadığın evi yaşanmayacak hale getirmeleri, daha bir gün öncesinde senin yaşıtında olan çocuk arkadaşlarıyla oynadığın köyünün gözlerinin önünde yakılması bizlerin bilincinde unutulmaz anılar, hem de kötü anılar bırakmıştır.

Bütün bunların toplamında sisteme karşı bir bakışının daha çocuk denilebilecek yaşta oluşmaya başladığını söylemek abartılı bir yaklaşım olmayacaktır. Hem de bu bakış hiç dostane değil hatta büyük bir öfke olarak kendisini gösteriyor. O yaştan itibaren anlıyorsun ki sana sistem sırf Kürt olduğun için baskı yapıyor. Kürt olanın dışlanması, dışlanmanın da ötesinde açık şiddet ve zorun uygulanması, bizlerde de bir karşı duruşu açığa çıkarıyor.

Ulusal soruna Marksist yaklaşım

Ancak, ilk başta anlam veremediğin bir nokta sırf Kürt olduğun için neden bunları yaşamak zorunda kaldığın oluyor. İşte Kaypakkaya'nın önemi de belki de burada açığa çıkıyor. Belki Kaypakkaya, Kürt halkından bahsedilen ilk kişi olmayabilir. Hatta Kaypakkaya Kürt ulu-

sal sorununa değinen ilk kişi de olmayabilir. Ancak Kaypakkaya'nın önemi Kürt ulusal sorununda doğru ilkeleri, bir Marksist olarak ifade eden ilk kişi olmasıdır. Ve bu anlamıyla Kaypakkaya'nın görüşlerinin canlılığı sürmektedir. Yaşam Kaypakkaya'yı eskitememiştir. Kaypakkaya haricinde, kendi kuşağının devrimci önderleri, Kürt sorununda nesnel bakış açısını yakalayamamışlardır. Bunda o döneme kadar Kürt sorununu sistemli inceleyen Marksistlerin olmaması önemli bir etkidir. Ancak işin esas kısmını ideolojik şekillenişlerinde aramak doğru bir tutum olacaktır. Kaypakkaya'nın komünist bir ideolojiyi benimsemesi, onunla bütünleşmesi onu kendi kuşağının devrimci önderlerinden ayıran en önemli etkidir. Denilebilir ki, 68'in devrimci önderleri de komünist ideolojiden etkilenmiştir. Ancak onunla etle tırnak gibi bütünleşme söz konusu olmamıştır.

Kaypakkaya sadece 68'in devrimci önderleriyle arasına net mesafe koymamıştır. Hakim millet şovenizmini inceden inceye savunan Mihri Belli, Doğan Avcıoğlu, İlhan Selçuk gibi o dönemin küçük ve orta burjuva aydınlarının da ipliğini pazara çıkarmıştır.

Bugün Türk emekçilerinin ezilmediğini iddia etmek doğru bir belirleme olmayacaktır. Türk emekçileri de bu sistem tarafından eziliyor. Ancak Kürt gençliği ve Kürt emekçisi de bu sistem tarafından eziliyor. Hem sınıfsal bir ezilmeyle, baskıyla karşılaşırız hem de milli baskılarla karşılaşırız. Ve Kürt olduğun için karşılaştığın

baskı yukarıda da vurguladığımız gibi büyük bir öfke açığa çıkarıyor. O baskıyla mücadele etme isteğiyle yanıp tutuşuyorsun. Ancak eğer komünist partisi ya da onun çeşitli örgütlenmeleriyle tanışma olanağın yoksa, onların mücadelesinden, politikalarından haberin yoksa, bu baskıya karşı mücadele eden herhangi bir örgüt içerisinde faaliyet yürütmeye başlıyorsun. Bunda yanlış olan bir durum yoktur. Gayet mantıklı bir durumdur. Milli baskıya karşı mücadele çağrısı yapan, ona karşı aktif mücadele yürüten, seninle ilgilenenler sınırlıysa - bugün açısından nerdeyse Kürt Ulusal Hareketi'dir- sen de bu sınırlı tercihlerden birisini yapıyorsun. Ancak

Kaypakkaya'yı tanıdığında Kürt Ulusal Sorununa yaklaşımla, sunduğu çözümleriyle karşılaştığında tercih seçeneklerin fazlalaşıyor.

İrkçılık sistemin genlerinde var

Kaypakkaya egemen sistem anlayışının ırkçılığa dayandığını çarpıtılmayacak bir şekilde açıklamıştır.

Bugün birçok yerde milliyetçiliğe, ırkçılığa karşı yazılar yayınlanmaktadır. Elbette bu yazılar Türk ırkçılığına yöneldiği için değerli ve anlamlıdır. Ancak ortada bir yanlışlık var. Türkiye'de ırkçılığı 3-5 kişi savunmuyor. İrkçılık Türkiye'de egemen sınıfın ideolojisinin temelinde yer almaktadır. Kaypakkaya'nın dilinden söylersek, "İrkçılığın dayandığı sosyal sınıflar ve zümreler vardır... İrkçılığa karşı yürütülecek mücadele, her şeyden önce bu sınıf ve zümrelere karşı mücadeledir."

Kaypakkaya'yı Kürt gençlerinin gözünde değerli kılan önemli bir neden ırkçılığa-şovenizme karşı mücadeledir. İrkçılığın dayandığı sınıflara karşı mücadelesidir. Ancak Kaypakkaya sadece kendisini bununla sınırla-

mamıştır. İrkçılığı dayanak yapan egemen sınıfların Türk ulusundan emekçi insanların bilincini de zehirlediğini ifade etmiştir. Türk ulusundan emekçi insanların bilincinin zehirlenmesinin, Kürt ulusundan emekçi insanlarda, Türk olana karşı bir güvensizliği açığa çıkardığını vurgulamıştır. Eğer karşılıklı bir güven oluşacaksa, Kaypakkaya soyut bir şekilde egemen sınıfları protesto etmekle kendini sınırlamamış, Türk ulusundan emekçi insanların bilinçlerindeki şovenizm silinip atılmadan, Türk ve Kürt uluslarından halkımızın karşılıklı güvenlerini sağlanamayacağını vurgulamıştır. Kaypakkaya'nın söyledikleri nettir: "... Türk işçileri ve emekçileri üzerinde, bu milliyetçiliğin de izleri silinmeden çeşitli milliyetlere mensup işçiler ve emekçiler arasında, karşılıklı güven, birlik ve dayanışma sağlanamaz" der.

Milliyetçilik ilkesi, halk kitlelerinin ortak mücadelesinin önündeki en büyük engeldir. Halk kitlelerinin birbirlerine karşıt kamplarda örgütlenmesine yol açar.

Kaypakkaya ırkçılığın dayandığı sosyal sınıf ve zümrelerin sadece Türk ulusunda değil aynı zamanda Kürt ulusunda da bulunduğunu vurgulamıştır. Kaypakkaya'nın bu sorunda çözümü Türk milliyetçiliğine, Türk şovenizmine karşı Kürt milliyetçiliği olmamış, aksine temel görev olarak milliyetine bakılmaksızın emekçi kitleler içerisinde "demokratizmin ve dünya işçi hareketinin uluslararası kültürünü" yaymayı koymuştur.

Bu nokta önemlidir. Halk kitlelerinin, egemen sınıflarına karşı mücadelesinde eğer zafer kazanmak gibi bir hedefi varsa, o mücadele her türlü milliyetçilikten arınmalıdır. Milliyetçilik ilkesi, halk kitlelerinin ortak mücadelesinin önündeki en büyük engeldir. Halk kitlelerinin birbirlerine karşıt kamplarda örgütlenmesine yol açar. Bunda şüphesiz çıkarı olan burjuvazi olacaktır. Burjuvazi arasındaki pazara hakim olma kavgası halk kitlelerini ilgilendirmemelidir. Ancak burjuvazi de şunun farkındadır ki, halk kitlelerini kendi arkasına yedekleyemezse, pazara hakim olması imkansızdır.

Dünya üzerinden onlarca haksız savaş geçmiş, iki tane büyük savaş yaşanmıştır ama hiçbir savaş haksız olmamıştır. Sorunları aynı, ancak dilleri farklı olanlar dil-

lerinin farklılığını kullananların arkasında yer alıp, sorunları aynı olanları karşılarına almıştır. Kaypakkaya'nın da önemi burada açığa çıkıyor. Kaypakkaya bu konuda net bir şekilde şöyle söylüyor: “*Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde, siyasi sendikal, kooperatif, eğitsel vb örgütlerde kaynaştırılmasını savunur.*” Belki Kürt arkadaşlarımız Kaypakkaya'nın bu belirlemesine karşı çıkacaktır. Ancak sakın bir şekilde yaklaşıldığında, bilimsel bir düşünce yapısına sahip olduğunda Kaypakkaya'nın haklı olduğu açığa çıkacaktır. Bugün Kürt ulusu gayet haklı nedenleri olan bir mücadele yürütüyor. Kürt halkı bu mücadeleye büyük bir özveriyle katılıyor, mücadelenin çeşitli sıkıntılarına metanetle katlanıyor. Binlerce evladını bu mücadelede şehit vermesine rağmen, onurundan, kimliğinden taviz vermiyor. Gerçekten de ödenen bedellere, ortaya konan özveriye, iradeye saygı duymamak elde değil. Ama hiçbir mücadele yoktur ki zaferi hedeflemesin. Zaferin yolu egemen sınıfların alt edilmesinden geçiyorsa, o zaman egemen sınıfların ezdiği tüm halkın birleşmesi ortak mücadeleyi yürütmesi aslolanıdır. Bu olmadan mücadele zaferle sonuçlanmayacaktır.

Ortak mücadele özgünlüklerin reddi değildir

Kaypakkaya'nın emekçi halkın ortak örgütlerde kaynaşmasını savunması yanlış yorumlanmamalıdır. İbo en başta Kürt ulusunun demokratik taleplerine büyük bir saygı duyar ve bu talepleri kullanma hakkını savunur. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını olanca gücüyle o dönem savunmuştur. Kendi kaderini tayin hak-

kının ayrı bir devlet kurma hakkı olduğunu çok net bir şekilde vurgulamıştır. Bu nokta bizim açımızdan önemli. Kendi kaderimizi tayin etme hakkı ortak mücadelenin olmazsa olmaz ilkesidir. Emekçi halkın karşılıklı güveninden bahsettik, Türk ulusundan emekçi halka, Türk ulusundan devrimcilere güven besleyebilmemiz açısından kendi kaderimizi kendimizin tayin etme hakkımız çok net bir şekilde vurgulanmalı, programlarda ifade edilmelidir. Ortak mücadeleyi hedefliyorsak, ortak düşmana karşı onu alt etme mücadelesini savunuyorsak, kendi kaderini tayin ilkesinin savunulması olmazsa olmazdır. Kaypakkaya'yı bu gözle okuyan her Kürt genci de görecektir ki, Kaypakkaya bu konuda çok net ifadeler vardır.

Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşleri ulusların kendi kaderini tayin hakkını soyut bir şekilde, formülasyon düzeyinde savunması değildir. Kaypakkaya'nın emekçileri ortak örgütlerde örgütlenmesini savunması, hiçbir şekilde Kürt ulusuna yönelik haksızlıklara karşı somut mücadele yürütülmemesi değildir. Aksine Kürt ulusuna yönelik her haksızlığa karşı mücadele yürütmeyi kendi örgütünün önüne görev olarak da koymuştur. Kaypakkaya, Stalin'den yaptığı alıntılarda bu konuda ne düşündüğü ifade etmiştir. Seçme Yazılar'da şöyle yazar: “*Bilinçli proletaryanın denenmiş olan kendi bayrağı vardır ve onun, burjuvazinin bayrağı altında safa girmesinin gereği olmaz. ...Bundan, proletaryanın, milliyetlerin ezilmesi politikasına karşı savaşmaması gerektiği sonucu asla çıkarılmamalıdır.*”

Kaypakkaya'nın Kürt Ulusal Hareketi'ne yaklaşımı da çok nettir. Kendi zamanında Kürt ulusunun hareketi çok güçlü değildir. Bugünkü özneler o dönem açısından ele alındığında partileşmemiş, oluşum haline daha gelmemişti. Ancak o dönem açısından Kürt ulusunun farklı hareketleri de bulunmaktaydı. Kaypakkaya'yı diğerlerinden ayıran önemli bir etken de Kürt ulusunun mücadelesinin Türk ulusunun tekelinde olan ayrı bir devlet kurma hakkına vs karşı

Kaypakkaya'nın bu konudaki görüşleri ulusların kendi kaderini tayin hakkını soyut bir şekilde, formülasyon düzeyinde savunması değildir.

barış meclisi meclisi aşitiye

genel bir demokratik muhteva taşıdığıdır. Ve Kaypak-kaya kayıtsız, şartsız bu genel muhtevayı desteklemiştir. Ve bunu güçlü bir Kürt hareketinin olmadığı dönemlerde açığa vurmuştur. Bugün açısından birçok hareket Kürt ulusunun demokratik taleplerini destekle-mekte, onlara yönelik saldırılara karşı tavır takınabil-mektedir. Elbette bunların hepsi yeni demokrasi mücadelesi açısından çok değerlidir. Ancak Kaypakka-ya'nın değeri bu mücadelenin ete kemiğe bürünmediği dönemlerde bunu çok net bir şekilde açığa vurmasıdır. Hatta Kaypakkaya çok net bir şekilde "Ezilen ulusun milli hareketi, bir yönüyle de hâkim ulusun milli baskı politikasına yöneldiği içindir ki, çeşitli milliyetlere men-sup işçiler ve emekçiler arasında birliğin sağlanmasına, ezilen ulusun işçilerinin ve emekçilerinin manevi güç-lerinin serbestçe gelişmesine ve bunu engelleyen kös-teklerin kaldırılmasına hizmet eder" diyerek Kürt ulusunun hareketini bir yönüyle halkın birliğine hizmet ettiğini vurgulamıştır.

Kemalizmle olan bağlar önyargıları destekliyor

Kürt Ulusal Hareketi'nin demokratik muhtevasının ka-yıtsız şartsız desteklenmesine ne yazık ki yeterince önem verilmemektedir. Türkiye'deki birçok hareket Türk şovenizminden kurtulamadığı, Kemalizmle bağ-larını tam kopartamadığı için Kürt Ulusal Hareketi'ne yönelik önyargıları da beraberinde taşımaktadır. Elbette bunda Kürt Ulusal Hareketi'nin yaptığı yanlışlar da var-dır. Ancak esas neden Kürt Ulusal Hareketi değildir. Kemalizmle bağların kopartılamaması, Kürt Ulusal Ha-reketi'nin ilerici yönlerinin görülmemesi, ona karşı diğer siyasetlere nazaran daha dışlayıcı yaklaşılması,

Bizce de barış politikası doğru bir poli-tika değildir. Ancak hareketin savunduğu demokratik talepler bugün açısından biçim değiştirse de öz itibarıyla demo-kratik muhtevayı korumaktadır.

dayanımların yeterli gösterilmemesi, dayanışma taleplerine anında reaksiyon gösterilmemesi vs gibi durumları düşündüğümüzde Kaypakkaya'nın önemi daha fazla açığa çıkmaktadır.

Bugün T. Kürdistanı'nda ve Kürt nüfusunun yoğun olarak bulunduğu bölgelerde Kürt Ulusal Hareketi önemli bir güçtür. Her Kürt gencinin ilk bildiği örgüt doğallığında Kürt Ulusal Hareketi'dir. Büyük oranda Kürt gençleri bu harekete sempati beslemektedir. Çünkü devlet baskısına karşı aktif mücadele yürüten olarak onu görmektedir. Bu anlamıyla Kürt Ulusal Hareketi'ne yaklaşım bir bakıma Kürt ulusunun ulusal haklarına yaklaşım meselesidir. Kaypakkaya'da Türk şovenizmi-nin en ufak bir etkisi yoktur. Hatta Lenin'den yaptığı şu alıntı bakış açısını net bir şekilde göstermektedir: "Eğer ezilen ulusun burjuvazisi, ezen burjuvaziye karşı sava-şırsa, biz, her zaman ve her durumda, herkesten daha kararlı olarak bu savaştan yanayız. Çünkü biz zulmün en amansız ve en tutarlı düşmanlarıyız."

Bugün açısından Kürt Ulusal Hareketi'nin egemen sınıf-lara karşı mücadelesi ortadadır. Egemen sınıfların gün-demini işgal etmesi, ona yönelik tasfiye planlarını yaşama geçirmeye çalışması, aslan payını ona ayırması boşuna değildir. Çünkü Türk egemen sınıflarına bugün açısından yeterince zarar vermektedir. Türk egemen sı-nıflarının başını yeterince ağrıtmaktadır. Buna rağmen bugünün ilerici hareketleri bu durumda ne yapmaktadı-ır? Mücadelenin haklılığını savunanlar ne kadardır. Büyük oranda sessizlikle geçitirilmeye çalışılmaktadı-ır? Hatta TKP gibi örgütler açıktan karşı duruş sergi-lemektedir. Sistemin yaptığı katliamlar, operasyonlar karşısında insani duyguları dahi hissetmeyenler, pro-testo etmek için bir şey yapmayanlar objektif olarak egemen sınıfların yanında yer alıyorlar. Bu durum ses-sizlikle geçitirilebilecek bir durum değildir. Bu an-la-mıyla sessizlikle geçitirenler bizim güvenimizi kazanamayacaklardır.

Tabii bugün Kürt Ulusal Hareketi'nin yanında yer alan-

lar, onun kiteselliği karşısında secde edenler de vardır. Bugün bunların yanında yer alması Kürt Ulusal Hareketi'nin barış politikası gütmesinden kaynaklıdır. Yürütülen gerilla savaşını sahiplenmemeleri, muğlak ifadelerle geçiştirmeleri de gözden ırak tutulmamalıdır. Sessizlikle geçiştirenlerin bir kısmı Ulusal Hareketin barış politikalarına karşı olduğunu ifade etmektedir. Ancak hareketin savaştığı dönemlerdeki politikaları da ortadadır. Bu yüzden böylesi ifadeler inandırıcı olmaktan uzaktır. Bizce de barış politikası doğru bir politika değildir. Ancak hareketin savunduğu demokratik talepler bugün açısından biçim değişirse de öz itibarıyla demokratik muhtevayı korumaktadır. Kaypakkaya'yı bu gözle okumak gerçekten önemlidir.

Kaldı ki böylesi hareketlerin demokratik taleplerini desteklememenin hiçbir anlamı da yoktur. Bu demokratik talepler Kürt halkı için çok önemlidir. Kürt halkı egemen sınıfların milli ve sınıfsal baskısı sonucu Kürt burjuvazisine oranla daha çok acı çekmektedir. Bunun için de harekete katılımı, ısrarı Kürt burjuvazisine göre çok daha ileri boyuttadır.

Demokratik talepleri kayıtsız şartsız savunmak

Açıktır ki demokratik taleplere uzaklık aslında Kürt halkına uzaklıktır. Demokratik talepleri savunmamak, onun mücadelesini vermemek devrimci bir tutum da değildir. Egemen sistemin faşist olduğu bir ülkede demokratik haklar mücadelesinin anlamını bilmemektir. Elbette bugün açısından Kürt Ulusal Hareketi Kürt hal-

kının tüm acılarını çözmeyecektir. Kürt halkı milli baskının yanında sınıfsal baskıya da maruz kalmaktadır ve Kürt Ulusal Hareketi birinci tür baskıya karşı çıkarken, ikinci tür baskıyı sessizlikle geçirmekte, ulusal haklar sonrasına ertelemektedir. Bunun anlamı aslında sınıfsal baskıya karşı gelmedikleridir. Gelmesi de eşyanın doğasına aykırıdır. İşte Kaypakkaya'nın önemi bu iki tür baskıya da karşı gelmesidir.

Kaypakkaya'nın çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının kurtuluşu açısından gerilla mücadelesini başlattığı bölgenin de T. Kürdistanı olması onun uzak görüşlülüğünün kanıtıdır. Bugün açısından devrimci öznelerin büyük oranda T. Kürdistanı'nda olduğunu belirtmeye ihtiyaç dahi bulunmamaktadır. Gelişen gerilla hareketi, demokratik mücadelenin kiteselliği bu bölgelerde daha yoğundur. Bu anlamıyla da Kaypakkaya'yı kavramak önemlidir. Bugün açısından yeni demokrasi mücadelesi geliyecekse ancak bizim katılımımızla olacaktır. Sonlandırırken tekrar pahasına belirtmek gerekir ki, Kaypakkaya tüm ihtişamıyla sadece Türk emekçilerinin, gençlerin mücadelesine yol göstermemektedir, belki daha fazla, daha acil olarak biz Kürt gençliğine yol göstermektedir. Bugün açısından Kaypakkaya'nın görüşlerini okumamış, onunla tanışmamış her Kürt genci büyük bir şey kaybetmiştir. Kaypakkaya'nın düşünsel yapısı Kürt gençliğinin sorunlara temel ilkelelerini, çözüm yollarını göstermesi açısından önemlidir. Kürt gençliği sorunların çözümünü büyük oranda Kaypakkaya'da bulacaktır.

Roboski'de silahların gölgesinde yaşam

Sanatçı Pınar Aydınlar, “Mavi bir düş” adlı albümünde yer alan “İraksamalar” adlı ezgisine Uludere’de klip çekti. Roboski katliamına dikkat çekmek ve katliamda yaşamını yitirenleri anmak için Roboski’yi tercih eden Pınar Aydınlar’ın klip çekimini Mezopotamya Kültür Merkezi Sinema Birimi yaptı.

13-16 Mart tarihleri arasında Uludere’de bulunan çekim ekibi ve çekime katılan köylüler jandarmanın baskı ve tehditlerine maruz kaldı. Valilikten çekim için gerekli izinler alındığı halde yol boyunca yapılan kimlik kontrolleri ve çekim yapılan bölgede özel timlerin sürekli tepelerde yer almaları; yine çekimlere katılırlarıyla katılan gençlere katılmamaları yönünde yapılan tehditlere rağmen çekimler başarıyla tamamlandı.

Yaşamlarını silahların gölgesinde sürdürmelerine rağmen çekim ekibine kucak açan ve katliamın en iyi şekilde duyurulması için her türlü desteği sunan Roboskililer, yapılan baskı ve tehditlere rağmen kanla yazılan bu tarihin belgelenmesinde de üzerlerine düşeni yaptılar. Roboski’de bulunduğumuz üç gün boyunca onları dinlemek,

acılarına dokunmak, özlemlerini, umutlarını, beklentilerini paylaşmak bizlere çok ağır gelse de bizlere insan olarak sorumluluklarımızı da bir kez daha sorgulattı.

Gözyaşları kuruyan anaların sessiz çığlıkları, çocukların derinden hüzünlü bakışları, gençlerin ölüme meydan okurcasına “yaşamak için başka çaremiz yok yine gidiyoruz” sözlerini ardımızda bırakarak geri döndük. Orada bulunduğumuz üç gün ömrümüzün en ağır günleriydi. Dolu dolu geçirdiğimiz bu günlerde çok güzel dostluklar da yakaladık hala sürdürdüğümüz...

“O katiller ortaya çıkana kadar biz bu kanı yerde bırakmayız”

Adı Rojbin ama televizyonda duyduğu Tülin ismi çok hoşuna gittiği için adını değiştirmek için babasına ısrar etmiş. “Babam beni kırmadı. Annem razı olmadı ama ben çok ısrar ettim. Mahkemeye başvurduk kabul ettiler” diyor Rojbin (Tülin). Söylediklerini dinlediğinizde çok olgun büyük birisiyle sohbet ettiğinizi hissediyorsunuz. Ama Rojbin daha 12 yaşında. Beşinci sınıfa gidiyor.

Daha önce iki amcasını kaybettiğini, Roboski katliamında da babasının ayağının sakatlandığını söylüyor. Katliamdan sonra okula gitmek istemediklerini zorunluluktan gittiklerini söylerken bir taraftan da doktor olmak istediğini söylemekten geri durmuyor.

“Okulumuzda zor durumdayız. 10 kardeşiz. 7 kardeş okula gidiyoruz. Katliam olduktan sonra maaşımızı vermediler. Çocuk maaşını bir yılda ancak bir defa veriyorlar o da gelmez oldu. Okula zor gidiyoruz. Yollarımız çamur. Yollarımız yapılsın istiyoruz. Bir de katliamı yapan kişiler ortaya çıksın istiyoruz. Ben bu katliamı yapan kişileri öğrenmek istiyorum. Eğer bu kişiler çıkmazsa biz burdan taşınıyoruz. Bu köyümüzü ateşe veririz. Göç ederiz. Belki Irak’a taşınırız” diyor. Rojbin’e katliamın F16’lardan yapılan bombalarla yapıldığını ve bunları kimin kullandığını sorduğumuzda ise şunları söyledi: “Evet kimyasal attılar. Bunları Jandarmalar kullanıyor. Başka kimse kullanmıyor. Ama birileri şikayet etmiş diyorlar. Eğer şikayet etmeselerdi böyle bir olay olmazdı.”

İki üvey kardeşi ve babasının zorunluluktan Irak’ta olduklarını söyleyen Rojbin’in babası önceden korucuymuş. Koruculuk yapmak istemediği için jandarmanın baskı yaptığını o yüzden de kaçakçılık yaptığını jandarmanın evlerini basarak dağıttığını söyleyen Rojbin katliamdan sonra bütün çocukların uykularının kaçtığını söylüyor: “Bu olaydan sonra bizim uykularımız kaçtı. Geceleri onları rüyamda görüyorum. Benim kuzenim de orda şehit düştü. Oraya gittim. Onu orda parçalanmış şekilde gördüm. Kuzenim 15 yaşındaydı. Her gece onu düşünüyorum. Onlara masaj yapıyorduk. Onları görünce içimiz kan ağlıyor.

Biz o gün sesleri duyduk çok korktuk. Saat sabaha karşı 4 buçuk gibi kalkmıştık. Hepimiz perişan olmuştuk. Bu olay olduğunda ne yapacağımızı bilemedik. Sonra da sabaha kadar bekledik. Sonra da ablamla beraber oraya gittik. Aslında benim eniştem de gidecekti. İyi ki de gitmemiş.”

“Bu olaydan sonra okulda hiç kimse gülemiyor”

Okulda hiç kimsenin artık gülmediğini de belirtme gereği duyuyor Rojbin: “Okulda bu olaydan sonra iç kimse gülemiyor. 23 Nisan’ı bile kutlamayı düşünmüyoruz. Zorunluluktan okula gidip geliyoruz. Hiç kimse kendini derse veremiyor. Bu olaydan sonra herkes abisini akrabasını düşünüyor. Onları o şekilde gördük. Parçalarını gördük. Rüyalarımıza giriyor. Unutamıyoruz. Kimse aklını derse veremiyor. Sonra da başarısız oluyor. Ben büyüdüğümde doktor olmak istiyorum. Hayalim doktor olmak.

Ablam da çok çalışkan. Dördüncü sınıftan beri taktir getiriyor. Sekizinci sınıfa kadar okumayadabiliriz. 27 gün sonra bu katiller belli olmazsa biz burdan göç edeceğiz.

50 lira için böyle mi yapmak gerekti soruyorum. Fakirdiler... Bir ekmeğin parası için gitmişler... Masumdu... Şikayet edenler belli olmazsa 27 gün sonra göçeceğiz burdan. Bizim canımızı yıktılar onlar. Bunlar tam 2 saat yaşamışlar. Ne ambulans ne jandarma oraya gitti. Burdan geçerken cenazelerden kimyasalların kokusu geliyordu. Kuzenim Salih Encü bir cep telefonu için gitmişti. 50 lira kazanmak için. Dokunmatik bir cep telefonu alabilmek için gitti. Bir daha gelmedi.

Eğer babamla gitmeseydi oraya, üstüne silah bırakacaklardı. Terörist diyeceklerdi. O katiller ortaya çıkana kadar biz hiç bu kanı yerde bırakmayız.”

“Başka çaremiz yok yine devam edeceğiz”

Katırlarıyla çekimlere katılan gençlerle çekimler sırasında sohbet etme fırsatı bulduk. Bir gün önceden Jandarma Komutanlığı tarafından bizlere yardım etmemeleri için tehdit edilen gençlerin “demirden korksaysaydık trene binmezdik” sözleri tehditlerin, silahların, bombaların, yaşamlarının bir parçası olduğunu ve onurlu yaşamak için bütün bunları göze almaları gerektiğini anlatan en öznlü sözlerdendi.

Ekonomik nedenlerden kaynaklı okulu bırakıp çocukluktan beri kaçağa giden bu gençler, kendilerine sunulan geleceksizliğin de farkındalar ancak çok da alternatifleri olmadığından katliamdan sonra da bütün bunları yeniden göze alarak kaçağa gitmeye devam etmişler...

Salih Tavuk 18 Ya mda. Lise bire kadar okumuş. Ve kendi söylemiyle mecburen kaçakçı olmuş. “Başka bir iş yok ki. Her taraf dağ. Ne iş yapacam ki burada. Ne hayvancılık var ne bir şey. Okulu bıraktık çalışıyoruz” diyor.

Abdullah Encü de 17 ya mda. O da lise bire kadar okumuş. “Okul iyi değildi. Öğretmenler de iyi değildi. Hem de çalışmak için bıraktım. Burada okula fazla para gidiyor. İmkanım yoktu. Kaçakçılığa gittim. 10 yaşından beri gidiyorum.

Dedelerimiz gitmiş. Babalarımız gitmiş. Havanlar falan çok mühimmat kullanıyorlar bizim için” Mazot, şeker, çay, un, sigara vb getirdiklerini söyleyen Abdullah Encü, “Fazla bir şey getiremiyoruz. Hergün bizi kovalıyorlar. Olaydan önce biraz serbest bırakıyorlardı ama çok mühimmat kullanıyorlardı. Silahlar kullanıyorlardı. Mermiler bize vuruyorlardı. Olaydan sonra da bu devam etti. Havanlardan saklanmaya çalışıyoruz. Kovalamaca yaşıyoruz yine. Başka çaremiz yok yine devam edeceğiz.”

EY KARANLIK, BU DAĞLAR KARDEŞ DAĞLARDIR; EVELALLAH KATLINE FERMANDIR

Eylül'ün 12'sine giden yolda, 57 canın katline sebep-
tir; 28 Mayıs 1980 günü Çorum'da başlayan olaylar. İnkâr
edilenlerin en dirilerinden Aleviler hedeftedir. Tarih süre-
cinde sayısız katliamın muhatabı olmuş; devletin inkâr,
imha ve asimilasyon politikalarının odağını 'işgal etmiş'
ama her şeye rağmen varlığını koruyabilmiştir Aleviler.
Üzerlerinde on yıllardır var olan baskılar, toplumsal mu-
halefetin en önlerine sürüklemiştir onları. Devletin hede-
finde, her şeye rağmen var olan Aleviler, yükselen
toplumsal muhalefet ve devrimci mücadele vardır.

Çorum Katliamı Mayıs ve Temmuz ayında olmak
üzere iki dalga halinde gerçekleştirildi. Katliam öncesi
Çorum'daki Vali, Emniyet Müdürü ve Milli Eğitim Mü-
dürleri değiştirilerek, yerlerine faşist devletin daha 'tec-
rübeli' şahsiyetleri atandı.

Demokrat olarak nitelendirilebilecek birçok öğretmen,
memur şehirden gönderildi, kamu kuruluşları faşistlere
mesken edildi, faşistler silahlandırıldı. Kuvvetle muhtem-
mel CIA çalışanı olan ABD'nin Türkiye Büyük Elçi-
liği'nde görevli Robert Alexandır Peck'in Çorum'a gelip
bir takım 'inceleme ve araştırmalarda' bulunuşu da bu va-
kitlere denk gelir. Peck, MHP il yöneticileriyle, CHP Be-
lediye Bakanı ve Vali'yle görüşmeler yapar. Peck'in
Çorum'da MHP'lilerin etkin olduğu köy ve ilçeler konu-
sunda ve de Amasya ile Tokat'taki Alevi ve Sünnilerin
birbirleriyle çatışma ihtimalleri konusunda araştırmalar
yapması sebep-i ziyareti konusunda bizlere ipucu ver-
mektedir.

Mayıs ayı saldırılarının temeli 19 Mayıs törenleri ön-
cesinde faşistlerin dağıttıkları bildirilerdeki cihat çağrı-
sıyla atılmaya başlar. 19 Mayıs törenleri hazırlığındaki kız
öğrencilerin kıyafetleri kastedilerek, 'Müslüman Namu-
suna Sahip Çık' başlıklı, *İslamcı Gençlik* imzalı bir bil-
diri yayımlanır ve "19 Mayıs gösterileri adı altında yine
namusla bacılarımızın iffet ve hayasına kahpeçe ve ha-

*Gün ola, devran döne, umut yetiše,
Dağlarının, dağlarının ardında,
Değil öyle yoksulluklar, hasretler,
Bir tek başak tanesi bile
dargın kalmayacaktır,
Bir tek zeytin dalı bile yalnız...
Sıkıysa yağmasın yağmur,
Sıkıysa uyanmasın dağ.
Bu yürek, ne güne vurur..
Kaçar damarlarından karanlık,
Kaçar, bir daha dönemez,
Sunar koynunda yatandan,
Hem de mutlulukla sunar
Beynimizin ışığında yeraltı.'*

Ahmed Arif

*ince saldırıacak bir gün geliyor. Yüreğimizi parçalı-
yor, içimize kan aktılıyor"* denilerek Sünni kesime di-
nine sahip çıkması gerektiği öğütlenerek, 'göreve'
çağrılır. Çorum Katliamını başlatan ya da bahane olan
olay ise, dönemin ünlü faşistlerinden MHP Genel Başkan
Yardımcısı Gün Sazak'ın 27 Mayıs günü Ankara'da öl-
dürülmesi olur.

28 Mayıs günü Çorum'un merkezi bir caddesinde top-
lanan faşistler yürüyüşe geçip "*kanımız olsa da zafer İs-
lâmın, kana kan, intikam*" nidalarıyla Alevi ve
devrimcilerin işyerlerine saldırarak katliamı fiili olarak
başlatırlar. Gün Sazak'ın Ankara'da yapılan cenaze töre-
nine çevre il ve ilçelerden gelenler dönüşte Çorum'a ge-
çerken, turizm acenteleri Çorum dışındaki faşistleri de
Çorum'a taşımaya başlar. 28 Mayıs günü akşamı da fa-
şistler günü değerlendirip, önlerindeki günlerin planla-
masını yaparlar. Saldırılarından en fazla nasibi Milönü

Mahallesi alırken, günlerce süren olaylarda Çorum il ve ilçelerine giden yollarda faşistlerce kimlik kontrolleri yapılmış, Alevi olanlar tespit edilmiş, akıl almaz işkencelerden geçirilmiş, kurşunlanarak katledilmiştir.

Alevi ve devrimcilerin oturduğu mahallelerde faşistlerce evler basılmış, insanlar 'esir kamplarına' götürülerek işkencelerden geçirilmiş, içlerinde polislerin olduğu sivil araçlar mahallelerde evleri taramış, yine sivil araçlarla beraber polis panzerleri mahallelere saldırmıştır. Aleviler ve devrimciler yaşadıkları mahallelerde kurdukları barikatlarla faşizme karşı direnmiş, faşistlerin salyalarıyla etrafta terör estirmelerine karşı omuz omuza mücadele etmişlerdir.

Faşistler Mayıs ayında Sünnilere çağrı yaparak, Sünnilerin Alevilere karşı saldırmasını sağlamak istese de bunda çok fazla 'başarılı' olamamışlardır. Fakat katliamın Temmuz günlerinde faşistler bu 'eksikliklerini' tespit ederek, yeni adımlar atmaya karar verirler. Bu düşünceyle bir bildiri de Ülkücü Gençlik imzasıyla, Çorum ve ilçelerinde dağıtılmak üzere hazırlanır. Söz konusu bildiri, "... *Ülkücü Türk gençliği barış zamanı bir karıncanın ayağına basıp incittiği zaman bundan üzüntü duyacak kadar yufka yürekli olduğu gibi, aynı zamanda vatan hainleri için sokaklar dolusu idam sehpası diyecek kadar gaddardır. Burası da böyle bilinsin. Bizî komünist kurşunları değil, milletimizin susuşu öldürüyor*" denilerek Çorum halkına tekrardan, daha 'duygusal' bir çağrıda bulunuldu.

Faşistlerin bildirileriyle ulu orta katliam provalarını tekrarlayışları, polisi de harekete geçirir! Devrimci ve Alevilerin yaşadığı mahallelere yapılan operasyonlarda 100'e yakın kişi gözaltına alınır, faşistlerin gerçekleştireceği olası saldırılara karşı direnişin engellenmesi planlanır. 1 Temmuz gecesi 2. katliam "**Ya susturaca ız, ya kan kusturaca ız**" sloganlarıyla başlatılır. Yine günlerce süren saldırılarda şehir merkezindeki devrimci ve Alevi evleri, hastaneler de dahil olmak üzere birçok yere yerleştirilen uzun namlulu silahlarla taranır.

Çarşamba pazarına alışveriş ve iş için gelenler kimlik kontrolünden geçirilir ve tespit edilen Aleviler elleri, kolları, ağızları bağlanarak faşistlerin karargâhlarında işkence görüp, katledilirler.

Çorum Katliamının en kanlı vakitleri ise 'Kanlı Cuma' olarak tarihe geçen 4 Temmuz günü yaşanır. Faşistler Cuma namazının hemen sonrasında, "**Ey müslümanlar, solcular-Aleviler Milönü'ndeki Alaaddin Cami'ye bomba attılar. Cami yanıyor, namaz kılan müslüman-**

ları katlediyorlar" diyerek Sünnileri, devrimci ve Alevilere karşı kışkırtmaya ve Ülkücü Gençlik imzalı bildiriye söylemlerini hayata geçirmeye başlarlar.

TRT'de Alaaddin Caminin bombalanması sonucu olayların başladığına dair haberleri sık sık verirken, bu haberlerin hiçbir gerçekliği olmamasına rağmen, Sünni halk da Milönü'ne doğru harekete geçer.

Milönü Mahallesinde de saldırılara karşı barikatlar kurulurken, Çorum'un değişik bölgelerine yayılan olaylarda onlarca kişi katledilir. Olaylar sonunda İçişleri Bakanı Mustafa GÜRCÜGİL, Jandarma Genel Komutanı Sedat CELASUN ve Emniyet Genel Müdürü İsmail DOKUZOĞLU helikopterle Çorum'a gelirler ve birkaç saatlik görüşmelerin ardından tekrar aynı helikopterle dönerler. İçişleri Bakanı Mustafa Gürcügil'in Çorum'un ardından hemen dinlenmek için Antalya'ya gitmesi de 'ziyaretin' muhtevası konusunda fazla söze gerek bırakmamaktadır.

Çorum Katliamı sonucunda 57 kişi katledilmiş, 300 kişi yaralanmış, 300'e yakın ev ve işyeri tahrip edilmiştir.

'Kaçar damarlarından karanlık, kaçır bir daha dönemez...'

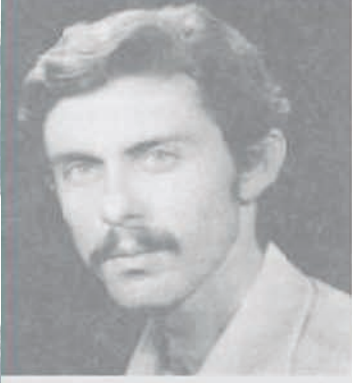
O kadar çok kan döküldü ki bu damarlardan ve o kadar direndi ki bu damarlar, bu kaçınıcıydı kanlı vakitlerin, hesaplanamadı. Nasıl hesaplanamadıysa binlerce yıllık zulmün bilançosu, hiçbir katliamın bilançosu bilinememdi, hesabı sorulmadıkça! Ey karanlık, çocuklarımız ellerinde taşlarla kimi kovalar sanırsın..

Gençler boşuna mı mesken eylemiş dağ doruklarını.. Analar niye inatla arar çocuklarını, neyin derdine düşmüşlerdir.. Binlerce şehit, dünya halkları için ne ifade eder sanırsın.. Ey karanlık, *Mayıs'ın kanlarını Temmuz'a buluşturma mı korkutacak sandın*, yoksa 33 kurşunu unuttur mu zannettin Roboski! *Sivas'ın dağları var diyecektik de, Çorum'un yok mu sandın?*

Bu dağlar kardeş dağlardır, hepsi tanıdılar seni ve hepsi tanırlar.. Bu dağlar katline fermanıdır ey karanlık.. Akıttığın kanlarımız gibi, damarlarımızdan süzülüp gideceksin...

Ana rahminde, güneşi bekleyen bebeğin ilk işidir peşinden koşmak, güneşi izlemekten önce senin kaçışını izlemek.. Ana rahmindeki bebeğin sana olan bu kını, akranlarına çektirdiğin acıdır..

O kadar çok kan döküldü ki bu damarlardan ve o kadar direndi ki bu damarlar, elbet de seni kovmaya da muktedirlerdir.

Ferhat KURTAY

Esref ANYIK

Mahmut ZENGİN

Necmi ÖNER

HÜCREM DEMİR YÜREK DEMİR

Şirindir de yarenlerim can şirin

İşkencede tükeniyor günlerim

Yare bere kan içinden inlerim

Hücrem demir, yürek demir can demir.

Diyarbakir ne devrandır bu devran

Zebanisi bol cehennem bu zindan

Kara zulüm kudurmuştur korkudan

Hücrem demir yürek demir can demir

Kaldırında şu zindanın üstünü

Kimi aşmış kimi yakmış kendini

Kimi yatmış ölüme oy beni

Hücrem demir, yürek demir, can demir

Gün ışımaz, ışık sızmaz hücreme

Yol bulunmaz haber edem yarenime yarime

Bir mezar mi bakıyorum çevreme

Hücrem demir yürek demir can demir

Verem girmiş hepimizi kemirir

Zülüm bir yanda öfkem kinde semirir

Cellat çekmiş hancerini çevirir

Hücrem demir yürek demir can demir

Kardeşlerim yanıyordu ateşte

Ölüm orucunda ölür peş-peşe

Alem sağır hel bakın şu işe

Hücrem demir yürek demir can demir

Neylersin bire cellat neylersin

Hiç usanmaz zülüm cefa eylersin

Bizden kemlik döneklik mi beklersin

Hücrem demir yürek demir can demir

Can kurbandır sakınır mı bu halktan

Gün bugündür dayan yürek can dayan

Hasret eder kavim kardaş şin şivan

Hücrem demir yürek demir can demir

HAKÎ KARER

Bu şiir; Şubat 1983 tarihinde Diyarbakır 5 Nolu Zindan 37. "Koğuş"ta kalan kalan TKP/ML dava tutsağı **H.Hayri Aslan**'a aittir. O dönemde dilden dile dolaşan şiir, dönemin direniş şiiri haline gelmiştir.

ALANLARDAYIZ

